

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A totally addictive psychological thriller with a shocking twist

THE SECRETARY

SADIE RYAN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

THE SEKRETERYA

Bağımlılık yaratan, sürprizlerle dolu bir psikolojik gerilim

SADIE RYAN

Gözden geçirilmiş baskı
2023 Choc Lit
Bir Joffe Books şirketi
www.choc-lit.com

İlk olarak 2019 yılında İngiltere'de
Behind Closed Doors adıyla yayımlandı

© Sadie Ryan 2019, 2023

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, kuruluşlar, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Yazarın aksanına sadık kalındığı durumlar dışında, İngiliz İngilizcesi yazım şekli kullanılmıştır. veya lehçe bunun yerine geçer. Sadie Ryan'ın bu eserin yazarı olarak tanımlanma hakkı 1988 Telif Hakkı, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca ileri sürülmüştür.

Okurlarımızdan haber almayı seviyoruz! Lütfen geri bildirimlerinizi şu adrese e-posta ile gönderin: choc-lit@joffebooks.com

Kapak resmi: Nick

Castle ISBN: 978-

1781896679

İÇİNDEKİLER

İndirimli Kadın Romanlarını Seviyor musunuz?

Birinci Bölüm

İkinci Bölüm

Üçüncü Bölüm

Dördüncü Bölüm

Beşinci Bölüm

Altıncı Bölüm

Yedinci Bölüm

Sekizinci Bölüm

Dokuzuncu Bölüm

Onuncu Bölüm

Onbirinci Bölüm

Oniki Bölüm

Onüçüncü Bölüm

Ondördüncü

Bölüm Onbeşinci

Bölüm Onaltı

Bölüm Onyedinci

Bölüm Onsekizinci

Bölüm

Ondokuzuncu

Bölüm Yirmi

Bölüm Yirmi Bir

Bölüm Yirmi İki

Bölüm Yirmi Üç

Bölüm Yirmi Dört

Bölüm Yirmi Beş

Bölüm Yirmi Altı

Bölüm Yirmi Yedi

Bölüm Yirmi Sekiz

Bölüm Yirmi Dokuz

Bölüm Otuz Bölüm

Otuz Bir Bölüm Otuz

İki

[Otuz Üçüncü Bölüm](#)

[Otuz Dört Bölüm Otuz](#)

[Beş Bölüm Otuz Altı](#)

[Bölüm Otuz Yedi Bölüm](#)

[Otuz Sekiz Bölüm Otuz](#)

[Dokuz Bölüm Kırk](#)

[**Teklifi Okuyun**](#)

[Tesekkür ederim](#)

[Tesekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

[**İndirimli Kadın Romanlarını**](#)

[**Seviyor musunuz? Choc Lit**](#)

[Hikayesi](#)

[**Sadie Ryan tarafından da**](#)

[**Hoşunuza Gidebilecek Kitaplardan Bir Seçki**](#)

Ucuz Kadın Romanlarını Seviyor musunuz?

Posta listemize katılın ve her hafta çok satan kadın kurgu ve romantizm kitaplarını indirimli fiyatlarla alın!

[Posta listemize katılmak ve indirimli kadın kurgu ve romantizm kitapları almak için buraya tıklayın!](#)

-

Bizi Facebook, Twitter ve Instagram'da takip

edin @choc-lit

Harika çocuklarım Harry ve Charlotte'a. İkinizle de gurur duyuyorum.

Stephen'a, ikinci gözüme, ses tahtama. Bunu yapabileceğime inanmaktan hiç vazgeçmedin. Pes etmeme asla izin vermedin. İtilmek istemediğim zamanlarda beni ittin. Beni çizginin ötesine ittiğin için teşekkür ederim.

Birinci Bölüm

Bu kitabı seçtiğiniz için teşekkür ederiz. E-posta listemize katılın ve her hafta en çok satan Choc Lit yazarlarımızın indirimli Kindle kitaplarını alın!

[DAHA FAZLA GÜZEL KİTAP FIRSATI İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#)

Kimden: Alexander
Bamfield'a: Tina Valentine
Konu: Seninle konuşmam gerek.
Sevgili Tina

Bugün Braitling'deki ofisimde bir ziyaretçim oldu ve bana son derece acil bir şekilde ele alınması gereken bazı şaşırtıcı bilgiler verdi. Bu konuyu görüşmek üzere beni ararsanız çok memnun olurum.
Alexander

Bir anda nasıl nefes alacağımı unuttum. Geçmişimin bu şekilde çirkin yüzünü göstermesi hesaba kattığım bir şey değildi. Onu siliyorum, çöp kutusuna gidiyorum ve bir kez daha siliyorum. Şansım yaver giderse Alexander e-posta adresinin artık kullanılmadığını düşünecek ve bana yazmayı bırakacak. Bu e-postayı kabul ettiğim anda kötü bir şey olacağını biliyorum. Birinin ölmesini istemek bir suç değil, en son kontrol ettiğimde kesinlikle değildi. Ama birinin ölmesini istemek ve onun ölmesi farklı bir şeydir. Özellikle de olası bir sebebiniz varsa. Sorun şu ki, benim vardı. Bu bir kazaydı. Temiz ve basit.

Glyn beline sardığı havlusuyla banyodan yatak odasına girdiğinde, her tarafında sıcak bir karıncalanma hissediyorum, başka

Alexander Bamfield dışında aklımda başka şeyler var ve onu bu sabaha kadar sakladığım zihnimin köşesine geri itiyorum. Tüm sabahlar sevdiğiniz adamın duştan yeni çıkmış bir şekilde yatak odanıza girmesiyle başlamalıdır. Parmaklarını ıslak saçlarında gezdirirken huzurla gülümsüyorum. Güçlü ve kendinden emin tavrı beni ona ilk çeken şeydi.

Parmağımı düz burnunda gezdiriyorum; yanaklarında duşun sıcaklığından kaynaklanan pembe bir renk var. Bunu sevimli buluyorum ve her birini öpüyorum. Glyn bana baştan çıkarıcı bir gülümseme fırlatıyor ve beni öpüyor, sıcak nefesi dudaklarımı nazikçe okşuyor. Yüzümü okşuyor, boynumdan aşağıya tatlı hisler göndererek içimi ürpertiyor. Dudakları göğsüme gelene kadar boynumda sıcak, kalıcı bir cızırtı bırakırken başımı geriye eğiyorum ve kendimi onun dokunuşunda kaybediyorum. Kendimi dudaklarının tenime nazik dokunuşuna bırakarak yatağa geriye doğru yatıyorum. Şakaklarında gümüşe dönen kırpık saçları tenime su damlacıkları damlatıyor ve neredeyse tısladıklarını duyabiliyorum.

"Hey, benim güzel kızım, bu sabah kendini oynak mı hissediyorsun?" Şakayla karışık kulak mememi ısırtıyor. Aklımdan geçenleri bu kadar net okuyabildiği için utanıyorum. Ağzının kenarları yukarı doğru seğiriyor. Vücuduma yayılan sıcaklığa engel olamıyorum ve tek istediğim kendimi onun kollarında kaybetmek. "Uykundan uyandığında çok güzel görünüyorsun. Beni öpüyor ve bu adama bu kadar aşık ve mutlu olduğum için kendimi suçlu hissediyorum. "Çok mükemmelsin," diyor kalçamı okşayarak. İtiraz etmeye çalışıyorum ama beni bir öpücükle susturuyor. 'Benim için sen mükemmelsin. Seni seviyorum ve hep seveceğim.

Yüzünü inceliyorum ve sırrımı bilseydi sözlerinin ne kadar doğru olacağını merak ediyorum. Ona söylersem gerçekten yanımda durur muydu? Sevgisi gerçekten yeterince güçlü olur muydu? Ama bu mantıksız bir düşünce. Glyn asla bilmeyecek. Çünkü ona asla söylemeyeceğim. Gözlerim onunkilere sabitlenmiş durumda ve söylediklerine inanmamı istediğini biliyorum. Tüm iyi avukatlar gibi ben de inandırıcı bir şekilde yalan söyleyebiliyorum ve yüzüm içimden geçenleri ele vermiyor. Parmaklarımı onunkilere geçiriyorum ve onu öpüyorum.

Glyn geçmişim hakkında çok az şey biliyor. Ona söylesem asla anlamazdı ve benim hakkımda düşünebileceklerine dayanamazdım. Hepimizin sırları var, değil mi?

* * *

Yirmi dakika kadar sonra zümrüt yeşili pantolon takımımı giymiş, kumral saçlarımı bukle bukle yapmış bir halde gürültülü mutfığa girip bir kahve alıyorum. Çift kanatlı kapıları açarak boğucu havayı dışarı atıyorum. Sabahın erken saatlerinin hafif esintisini hissedebiliyorum ama yine de enseme mutfak rulosuyla siliyorum.

Ekmek kızartma makinesine bir dilim ekmek atıyorum, buzdolabından portakal suyunu çıkarıyorum, çocukların bardaklarını dolduruyorum ve okul çantalarını ve yüzme çantalarını kontrol etmek için mutfakta koştururken mısır gevreklerini döküyorum.

Tostumu yağlayıp, ayaküstü yiyorum. Altı yaşındaki Matt'imiz biraz dağınıktır. Sabah insanı değildir. Çarpım tablosunu okuyan kız kardeşi Laura'ya katılmak için ayaklarını sürükleyerek kahvaltı masasına geliyor.

'Hadi tatlım, acele et ve kahvaltını yap. Ali birazdan seni okula götürmek için burada olacak. Burnunun ucunu öpüyorum ve kokusunu içime çekiyorum, uzun kumral saçlarını bir tarafa doğru tarıyorum. Benimkinden çok daha güzel bir renk. Yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor. Bugün zorlanacağını biliyorum, bir haftadır soğuk algınlığı nedeniyle evdeydim ve o benim yanımda olmama alıştı. Gözyaşını gömleğimin koluyla siliyorum, uzun kirpiklerine hayranlıkla bakıyorum. Kokusunu ciğerlerimin derinliklerine çekiyorum ve her sabah onlardan ayrılmak zorunda kaldığımda olduğu gibi kalbim ağlıyor. Yanağıma ıslak bir öpücük konduruyor. İngiliz anahtarı her seferinde daha da sertleşiyor.

Glyn masada Laura'nın yanına oturmuş, kendisine biraz gevrek mısır gevreği dolduruyor. Çocuklarımı izliyorum, onlara baktığımı hissediyorlar ve ikisi de bana bakıyor.

'Bugün geri dönecek kadar iyi olduğuna emin misin, hayatım? Bu arada internetten gıda alışverişi yaptın mı?

"Beni Matt kadar seviyor musun baba? Laura çarpım tablosunu okurken araya giriyor.

"Evet. Glyn uzanarak onu kocaman bir ayı gibi kucakladı. 'Seni her zaman yıldızlara kadar seveceğim ve Matt'i de öyle. Sen benim prensesimsin. Laura kollarını babasının boynuna doluyor ve onu dudaklarından öpüyor. "Ben senin prensesinin babacığım, o zaman benim de bir prenses gibi ışıltılı ayakkabılarım olabilir *mi*? gerçek prenses?' Gülümsemekten kendimi alamıyorum. Laura ve Glyn birbirlerine çok benziyorlar. O kadar ki, genç yaşında bile onu parmağında oynatmayı biliyor. Glyn ona asla karşı koyamaz.

Glyn gülüyor. "Sen bir renk seç ve hafta sonu gidip onları bulalım. Kestane rengi at kuyruğunu sakacı bir şekilde çekştiriyor. Almak

Mısır gevreğinden son bir yudum aldıktan sonra Matt'i kollarına alıp dişlerini fırçalamak ve saçlarını taramak için üst kata koştu. "Hadi Laura, diğ zamanı. Tina, bugün arabamla gidiyorum, önce bir müğterimi görmem gerekiyor.

Bulaşıkları bulaşık makinesine atıp ceketimi alıyorum ki Ali ön kapıyı çalıyor. Kapıyı açtım. "Merhaba, bir dakika sürmez. O bir nimet, hayatımın çoğunda onu tanıdım. Çocuklarımı başka kimseye emanet etmezdim. Okuldan alma ve okul sonrası aktiviteler konusunda endişelenmeden işimizi yapmamızı sağlıyor. O olmadan işimi yapamazdım. Yapamazdım. Kapının yanında Glyn'in bugünkü toplantı için hazırladığı evrakları görüyorum. İki kahverengi manila cüzdan var, birinin dışına bir parça kağıt ilıştırılmış. Şirketteki bir sekreterin özgeçmiş. Normalde, personel ayrılışlarını bana bildirirler.

İkinci Bölüm

Manchester'a yolculuk, otoyolda herhangi bir olay olup olmadığına bağlı olarak genellikle kırk dakika ile bir saat arasında sürüyor. Yaşadığımız yerden otoyola çıkmamak gibi bir seçeneğim yok. Telefonum Bluetooth ile arabaya bağlanıyor; bir müzik parçası seçiyorum ve karıştır tuşuna basıyorum.

Arabamın hararet göstergesinde rakamların yükseldiğini görebiliyorum ve saat daha sabahın 8'i. Gömleğim sırtıma yapışıyor ve göz kalemin gözüme bulaştığı için gözlerim yanıyor. Makyajım arabanın içindeki sıcaktan eriyormuş gibi hissediyorum; klimayı açıyorum. Ara yoldan otoyola giriyorum ve dış şeride geçene kadar şerit değiştirerek ilerliyorum.

Trafik akıyor. Şarkıya eşlik ediyorum, Glyn ile üstü açık bir arabada San Francisco'dan Los Angeles'a Kaliforniya sahil yolunda sürüş görüntüleri aklıma geliyor. Yapmak istediğimiz milyonlarca başka şeyle birlikte bu da yapılacaklar listemizde.

Annem hep Kaliforniya'yı ziyaret etmek isterdi ama hiç gidemedi. Her yıl doğum gününde gidip parkta otururum. Onun anısına oraya bir bank koydurdum. Bakım evinde geçirdiği zamanın parasını nasıl ödediğimi hiç bilmediği için mutluyum. Sonunda beni tanımadı. Babam bizi terk ettikten sonra, o asla eskisi gibi olmadı.

Şarkının sözlerini mırıldanırken torpido gözünden güneş gözlüklerime uzanıyorum. Yola dönüp baktığımda, vahşice frene basıyorum. Bir an için benim için her şeyin bittiğini düşünüyorum. Öndeki arabanın kırmızı kuyruk ışıkları hızla bana doğru geliyor. Tam zamanında duruyorum. Arabam durma noktasına geliyor, beni ileri itiyor, sonra emniyet kemerim göğsümde sıkılışıp beni ezerken beni koltuğa geri fırlatıyor. "Kahretsin. Dikiz aynasına bakıyorum ve arkamdaki araba bana doğru savrulurken kendimi çarpışmaya hazırlıyorum. Gözlerimi ondan alamıyorum. O da aynı kaçınma hareketini yapıyor. Son saniyede onları sıkıca kapatıyorum ve metalin metale çarpmasının kaçınılmaz sesini bekliyorum. Ses gelmeyince açıp bakıyorum. O da zamanında durmayı başarmıştı. Tanrıya şükür.

Hala biraz sarsılmış bir halde ofisimin yeraltı otoparkına varıyorum ve Mercedes'imı bana ayrılan yere park ediyorum. Yukarı çıkmadan önce kalp atış hızımı yavaşlatmak için derin nefesler alıyorum.

Glyn ve benim çalıştığımız hukuk firması olan HVP & Associates'in renkli camlı ön kapısından içeri giriyorum. O ortaklardan biri.

"Merhaba Cheryl, bugün nasılsın?" diye soruyorum resepsiyon görevlisine. On dokuz yaşında ve çok arkadaş canlısı, her zaman yardım etmeye istekli. Stajyerlik yapıyor. Kıdemli ortağımız Howard bunu seviyor, bugünün gençlerine yardım etmek için üzerine düşeni yaptığını düşünüyor. 'Vakit bulduğunda yolun karşısındaki Starbucks'tan bana bir kahve alabilir misin? Bu sabah otoyolda biraz kabus yaşadım.

Günaydın Tina. Evet, elbette, çok solgun görünüyorsun. Yanında kruvasan ya da tatlı bir şeyler ister misin?" diye soruyor, kayrak siyahı dalgalı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken beni inceliyor.

"Sadece kahve, lütfen.

Sağ tarafımdaki koltukta birinin pozisyonunu yeniden ayarladığını fark edince başımı onlara doğru eğiyorum.

Cheryl fısıldıyor, 'Howard'la sekreterlik pozisyonu için ikinci bir görüşme için burada; John Priest'le birlikte. Bu diğer ortak. Sürekli kesmek istediğim keten, sarkık saçları olan, uzun boylu ve iri yapılı, suskun bir adam. Sesine uygun ince çelik çerçeveli gözlükler takıyor.

Özgeçmişimi hatırlıyorum ve bu işe alım sürecine dahil edilmediğim için duyduğum rahatsızlığı belli etmeden öne doğru eğilip, "Sekreterlerden herhangi birinin ayrılacağından haberim yoktu," diyorum. Evrak çantamı yere bırakıyorum ve resepsiyonda yığılı olan postamı alıyorum, göz gezdiriyorum, bir cevap bekliyorum.

Cheryl yorum yapmıyor, sadece başını sallıyor ve Glyn'in sekreteri Rachel'ı arıyor. Kaşlarımı çatıyorum ve neden Howard'ın sekreteri Cathy'yi aramadığını merak ediyorum.

Duvardaki saate bakıyorum; günün ilk toplantısından önce bir saatim var. Bir sekreter arıyorlar ve benim haberim yok. Neden? Personel almak benim görevim. Günüm her geçen saniye daha da güzelleşiyor. 'En kısa zamanda bir kahve içmek için dışarı çıkabilerseniz çok minnettar olurum. Telefonları sekreterlere yönlendirdiğinizden ve önce onları uyardığınızdan emin olun. Evrak çantamı alıyorum, postayı kolumun altına sıkıştırıyorum ve görüştüğüm kişinin beni izlediğini görüyorum. Bana delici bir bakış atıyor, keskin ve açık. Sahte bir gülümseme ile yanından geçip gidiyorum, hissettiğim düşmanlık karşısında kafam karışıyor.

"İşte buradasın Tina," diyor Howard, tam ben çıkarken resepsiyona girerek. Gür sesi, iddiasını dile getiren bir aslan gibi odaya yayılıyor; söylediği her kelime otoriteyle yüklü. Eski dostlarmışız gibi omzuma vuruyor. Howard bunu özür dilemek için yapıyor. O asla özür dilemez. "Bir sekretere ihtiyacımız olduğunu daha geçen hafta öğrendik ve Rachel bir aday tanıyacak kadar şanslıydı. Kanepede oturan sarışına doğru başını sallıyor. "Hasta olduğun için izinliydin, zaman çok önemliydi, nasıl olduğunu bilirsin. Anlıyorsun, değil mi Tina? Gözlerinin sırtımda bir delik açtığını hissedebiliyorum. Dönüyorum ve o gülümsüyor. Şaşkınlıkla Howard'a dönüyorum.

"Duyduğuma göre pozisyon için onunla görüşüyormuşsunuz? Düz, sabit bir sesle, ama koparılmış bir tel gibi gergin bir şekilde söylüyorum. Solgun tenimi fark etti.

"Tina, iyi misin? Cheryl'e bakar.

"Otoyolda bir kaza geçirdiğini söyledi; yolun karşısına geçip ona bir kahve alacağım.

"Ne tür bir olay? Bir kazaya mı karıştınız? Sanki bir parçamın eksik olduğunu fark edecekmiş gibi beni baştan aşağı inceliyor. 'Gel ve otur, canım. Kafanı mı çarptın? İyi olduğuna emin misin?

"Evet, teşekkürler, ben iyiyim. Beni kanepeye doğru götürüyor ama beni çekmesini engellemek için sağlam duruyorum. Onunla neden görüştüğünü anlamak için dahi olmaya gerek yok. Artan kızgınlığımın taşmasını engellemek için yutkunuyorum. Elbette bu mülakat durumundan hoşnut değilim. Ama önemsiz görünmeden ne diyebilirim ki? Sonuçta o kıdemli ortak.

'Peki, hala burada ne yapıyorsun Cheryl? Git ve ona birkaç hamur işi de getir. Kız düşmek üzereymiş gibi görünüyor.'

Pek sayılmaz. "Howard, ben iyiyim ya da kahve geldiğinde iyi olacağım. Gitmem gerek. Bir saat içinde bir toplantım var. Sarışına bakıyorum - Barbie mi yoksa femme fatale mi? Her iki durumda da Howard'ın umurunda olmaz. Boşandığından beri tam bir pislik gibi davranıyor.

Howard omzumu okşuyor, bu da beni rahatsız ediyor. Bana bir bardak su uzattı. İçmekten başka çarem yok. Biraz yudumluyorum ve onun şefkatli tavrını görmezden geliyorum.

"Görüşme hakkında daha sonra konuşuruz, olur mu? Ben de öyle dedim.

'Tamam, yapacağız Tina,' diyor. "Bayan Pearson'la ben ilgilenirim, olur mu? Gözleri parlıyor.

Bu retorik bir soru.

Toplantımdan on dakika önce Glyn ofisime geldi. Başımı kâğıt yığınınan kaldırıp gülümsüyorum. "Merhaba, toplantı iyi geçti mi? Ona olanları anlatmış olacağımı biliyorum ama yaygara kopsun istemiyorum.

Başını sallıyor. "Tina, iyi olduğuna emin misin?

"Evet, teşekkürler," diyorum rahat bir şekilde, yaşadığım olay artık unutulmuştu. "Sevgilim, az önce kaza geçirdiğini öğrendim.

"Tanrım, Çin fısıltıları gibi. Bu bir kaza değildi Glyn, bir olaydı ve evet, ben iyiyim. Howard'ın yaptığı gibi bana yakından baktı. "Bana bakmayı kes, ben iyiyim.

"Ne oldu?

Telaş istemiyorum, onun da benim için endişelenmesini istemiyorum. Bana baktıkça alnındaki çizgiler derinleşiyor. Endişelenecek, biliyorum. Ona yalan söylemekten başka bir şey yapmayan, sonra da Glyn'in onu bataklıktan çıkarmasını bekleyen sinir bozucu müşterisiyle yeterince uğraşıyor. "Bilirsiniz, ani fren ve her zamanki gibi perilerle müzik dinlemeye dalmışım. Elimi sallayarak her şeyi geçiştirdim.

Başını iki yana salladı ve masamın önündeki iki koltuktan birine oturdu. "Sana kaç kere araba kullanırken konsantre olmanı söyledim Tina.

"Ben ... Masamda bazı kağıtları karıştırıyorum. "Ama güneş gözlüklerimi ararken dikkatim dağıldı ve her şey o zaman oldu. Biliyorum, biliyorum. Özür dilerim sevgilim, aptallığıma verin. Bunu şimdi anlıyorum.

Ben kruvasanımı ayırıp soğuk kahvemi yudumlarken karşılıklı gülümsüyoruz. "Ben iyiyim, gerçekten iyiyim. Sadece o şeylerden biriydi," diyorum neşeli bir sesle, sonra bir parça kruvasanı ağzıma atıyorum ve devam ediyorum, "Toplantım birkaç dakika içinde başlıyor; daha sonra konuşabilir miyiz? Pastanın geri kalanını ona uzatıyorum. "Bu arada," diyorum, "neden bana bir sekreter için mülakat yaptığımızı söylemediniz?

"Rachel birkaç gün önce bana ayrılacağını bildirdi ve masama Megan Pearson'ı öneren bir CV bıraktı. Kısa bir süre kaldığını ve onun yerini dolduracak birini bulmanın beni fazla üzmeyeceğini düşünmüş.

"Öyle mi? Yani üzgün müsün ve Rachel neden gidiyor?"

"Evet, uzun zamandır benimle birlikte. Aramızda kalsın ama ofisin bilmesini istemiyor, kocasına

Prostat kanseri. Rachel ay sonuna kadar ayrılmak istiyor. Nasıl hayır diyebilirim?"

İçimde bir şeyler kayıyor ve kendimi çok kötü hissediyorum. Bu benim sorunumu gülünç derecede önemsiz kılıyor.

"Neden bundan bahsetmedin? Böyle bir şeyi benden sakladığı için incinmiş hissederek soruyorum.

'Burada çok işimiz olduğu ve sen de virüs yüzünden kendini çok kötü hissettiğin için, neden seni rahatsız edelim ki, hemen birini bulmamız lazım diye düşündüm. Hasta yatağında ne yapabilirdin ki? Bu büyük bir sorun değil, hayatım. "Hmm, tamam. Haklıydı, geçen hafta kendimi berbat hissetmişim. "Peki, Howard

şu anda onunla röportaj yapıyor. İkinci bir görüşme için burada. Bundan haberiniz var mıydı? Hevesli görünüyordu. Sonucu bana bildirin ama bence bir ajansı arayıp başka neler var bir bakalım. Uygun olmayabilir. Howard'ın onu neden sevdiğini biliyorum. Sanırım onunla tanıştınız?

"Gidip Howard'la konuşacağım ve bunu önereceğim. Evet, Megan ilk görüşmesine geldiğinde onunla tanışmışım. Geçen akşam bizimle görüşmek için ofise geldi. Buraya gelmek zorunda kaldı; sanırım güneyden taşındı. Onunla kısaca tanıştık ve sizin de gördüğünüz gibi Howard'ı çok sevdi. Boşandığından beri nasıl bir köpek olduğunu biliyorsunuz.

"Açıkça öyle.

"Geçen akşam onu incelemekten edemedi. Kadın yakışıklı, bundan kaçış yok ve giydiği dar kıyafetler de Howard'ın sevdiği türden.

Çoğu erkeğin bu tür şeylerden hoşlandığını biliyorum. Howard'ın bu kadının görünüşünden ne kadar hoşlandığı çok açıktı. Glyn onu tarif ederken içimde bir kıskançlık hissettim. Beni rahatsız eden kıyafetleri değil, onları giyme şekli. Howard'ın onu ofisine götürürken elinin sırtının küçük kısmına nasıl düştüğünü hatırlıyorum. Ondan hoşlanmıyorum. Onda bir terslik var, ne olduğunu anlayamıyorum. Ama bu kadında bir terslik var.

Telefon çaldı.

"Üzgünüm, müvekkilim burada. Howard'a göz kulak olsanız iyi olur, eğer dikkatli olmazsa davranışları yüzünden ufukta bir davanın belirdiğini görebiliyorum. Artık yetmişli yıllarda değiliz. Bunu hatırlaması gerekiyor.

'Her zaman sana bağırın o sefil kadın değil, değil mi? Bu mu?'

Başımı salladım.

Başıma gelecekleri bilseydim sonsuza kadar bu anda kalmak için yalvarırdım. Sevgi dolu ailemin ve büyüyen kariyerimin güvenliğinde. Birbirinden kopuk geri dönüşler bana doğru hızla yaklaşıyor, yüzler ve korkunç sahneler birbiri ardına o kadar güçlü bir şekilde çarpıyor ki Glyn ofisimden ayrıldığında sandalyeme yığılıyorum. Ciğerlerim nefes nefese kalmıştı.

* * *

Toplantım bittiğinde sekreterlerin odasına doğru yürüdüğümde Megan Pearson'ı Rachel'in karşısındaki masada otururken buluyorum. Diğer sekreterler telefon görüşmeleriyle meşgul ya da kulaklıklarını takmış dikte dinliyorlar. Burası her sekretere belli bir mahremiyet sağlamak için alçak ekranlarla bölünmüş açık planlı bir ofis, toplamda sekiz sekreter var. Megan bakıyor ve gülümsüyor. İfadesinin altında bir şey yanıp sönüyor ama ben onu çözmeden değişiyor, tıpkı bir rüyada ulaşamayacağım bir yerde beliren bir yüz gibi.

"Merhaba Tina, daha iyi misin?" diye soruyor bana. 1.90 boyundaki Megan'ın dar kömür rengi elbisesi vücudunu vurguluyor. Kusursuz saç ve makyajıyla Megan çoğu erkeğin onu seksi bulduğunu biliyor. Kendine güveni bunu gösteriyor. Elimi bilinçsizce takım elbisemin üzerinde gezdiriyorum.

"Evet. Ne için geldiğimi hatırlamıyorum, Megan'ın bana danışmadan işe alındığı çok açık. Bu kararı kim verdi? Glyn'in bundan haberi var mıydı? İkisinin de bana danışmamasına şaşırdım. Bugün en azından bir katkım olacağını düşünmüştüm. Burnumun direğinin kırıldığını söylemek hafif kalır. Elbette, personelin gözünde beni küçük düşüreceği için bunu belli etmeyeceğim. Bunun yerine, sırtıyorum ve katlanıyorum.

"Sanırım bizden ayrılıyorsun Rachel. Megan'ı atadık mı?" Bizi neden terk ettiğini düşünmeden edemiyorum. Glyn olsaydı nasıl başa çıkabilirdim? Emeklilikleri için bir sürü planları vardı ve şimdi de bu. Pek çok insanın başına geliyor gibiydi. Yapılacaklar listemizi yapabiliyorken yapmamızı istememin nedenlerinden biri de bu. Cesur bir yüz ifadesi takındığını görebiliyorum. Onu rahatsız etmek istemediğim için gözlerimi kaçırıyorum. Ne de olsa ayrılma nedenini bildiğimi bilmiyorum.

Rachel bana bakıyor. 'Evet, öyle. Erken emekli oluyorum. Emeklilikten bahsedince gözleri parlıyor. "Howard ve Glyn, Megan'a bir deneme süresi vermeye karar verdiler. Bugün Farrington hesabı üzerinde çalışıyorlardı ve diğer görüşmelerle uğraşmak istemediler. Canlarını sıkmak istemediler

Umarım sorun olmaz. Megan'ın bir sürü deneyimi var ve ona bir karakter referansı verebilirim.

Sesim kırılgan bir kenar taşıyor. Elimde değil. "Hmm, peki onu ne zamandır tanıyorsun? Sesimin bu şekilde çıkmasından nefret ediyorum.

"Oh, yaklaşık yirmi yıl.

Şok oldum. Beş yıl gibi bir şey söylemesini bekliyordum.

Megan'ın bakışları tereddütsüz ve bariz, koyu kahverengi gözleri her hareketimi takip ediyor. Ofisin köşesindeki su soğutucusundan kendime bir bardak su doldururken üşüdüğümü ve titrediğimi hissediyorum. Sırtımı onlara dönerek soruyorum: "Hep buralarda mı yaşadın Megan? Rachel senden hiç bahsetmedi.

"Hayır, Kent'te yaşadım. Tam içmek üzereyken tereddüt ettim. "Buraya altı ay önce taşındım. Burayı bilir misin? Çok güzel, gerçekten İngiltere'nin bahçesi.

Bir şekilde ve istemeden zihnim zamanda geriye gidiyor ve daha önce olduğu gibi aynı kopuk görüntülerle dolup taşıyorum. Kendimi asla hayal edemeyeceğim bir şey yaptığımı biliyorum. O kadar kötü bir şey ki zihnim onu bloke etti. Ve daha da kötüsü, bunun bir gerekçe olduğunu hissediyorum.

Rachel, "Aslen oradan geliyorum," diyor.

Elim biraz titrerken, "Hayır, Kent'e hiç gitmedim," diye cevap veriyorum. Arkamı dönüyorum. "Rachel, buralardan geldiğini sanıyordum. Bana güneyden geldiğini hiç söylememişti.

'Evlendiğimizde buraya taşındık. Kocam bu bölgeden. Bu bir sır değil. Onu hiçbir şeyle suçlamıyordum. Şirketten ayrılma nedenini tekrar düşündüm ve bu beni üzdü. Glyn'e bir şey olursa ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum. Belki Glyn'e onu bir yıl daha maaş bordrosunda tutup tutamayacağımızı sorarım, maddi olarak zorlanacağını biliyorum, birkaç yıl daha emekli olmayacak.

"Sanırım hepimizin sırları var, değil mi? Megan düşüncelerimi bölerek konuşuyor. Kaşlarım çatılıyor ve yüzümün onun sözleri karşısında gerildiğini hissedebiliyorum.

Megan masanın etrafında dolaşıyor ve su soğutucusunun yanına gelip bir içki alıyor. Bana yakın duruyor, o kadar yakın ki fondötenini çene çizgisine iyi yediremediğini görebiliyorum. "Sanırım bazı sırlarla yaşamak diğerlerinden daha zordur" diyor.

Sanki kimsenin onu duymasını istemiyormuş gibi kısık bir ses tonuyla. 'Rachel gibi o da neden gittiğini kimsenin bilmesini istemiyor. Çok üzücü, değil mi?'

Omzumun üzerinden ona bakıyorum ve o da sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Evet, çok. Sözleri beni tedirgin ediyor.

Rachel arka planda konuşmaya devam ediyor ama ben pek dinlemiyorum. Megan'ın yanımdaki varlığının ve bundan sonra ne söyleyebileceğinin çok farkındayım. "Megan'ı uzun zamandır tanıyorum, annesi ve ben arkadaşık. Babası öldükten sonra buraya taşınmaya karar verdi.

'Evet, Rachel benim için bir teyze gibiydi. Buraya geldiğinde onu çok özledim. Babam öldüğünde yeni bir başlangıç yapabileceğimi düşündüm.

Megan'ın yüzünü izliyorum ama değişmiyor. İçinde hiçbir şey okuyamıyorum. "Peki o zaman, senin için ne tesadüf Rachel, artık emekli oluyorsun," diyorum oradan çıkmak isteyerek.

Sekreterim Sally'ye doğru ilerliyorum, en başından beri benimle birlikte, sadık ve güvenilir. Her zaman mücevherlerle süslenmemiş ama kaliteli takım elbiseler içinde şık, siyah veya lacivert takım elbise ve beyaz gömlek. Sally'nin başka bir renk giydiğini gördüğümü hiç sanmıyorum. Kulaklığı takılı bir şekilde klavyesine vuruyor, griye çalan füme saçlarını başının arkasında sıkıca topuz yapmış. Masasından bir sürü dosya alıyorum; ne olduklarını bilmiyorum ama Megan'ın sorgusundan başka bir şey için gelmişim gibi görünmesini istiyorum. Koridorda hızla Glyn'in ofisine doğru yürüyorum ve kapıda ona yetişiyorum.

"Hey.

"Hey, görüyorum ki Megan'ı işe almışsın? İşe alımları denetlediğimi sanıyordum? Bu sabahki konuşmamızdan sonra bana da haber verilmiş olabileceğini düşündüm.

Biliyorsun. Ama aramayı Howard yaptı. Kendisiyle sadece kısa bir süre görüştüm, görüşmeyi o yaptı ve bana onu atadığını söyledi. Üç aylık bir deneme süresi var.

Howard'ın neden bu çağırışı yaptığını çok iyi anladığım için homurdanıyorum.

Daha iyi hissediyor musun? Harika görünmüyorsun, hala biraz solgunsun. Belki de eve gitmelisin, sevgilim.'

Megan koridor boyunca bize doğru yürüyor, kapı aralığında donup kalıyorum. Onun etrafında olmak beni çok rahatsız ediyor. Elimdeki dosyaları göğsüme bastırıyorum ve o Glyn'in ofisine doğru yürürken duvara yaslanıyorum. Güçlü parfümü odaya girdikten sonra bile uzun süre kalıyor.

Bir dürtü, belki de tırnaklarımın etrafındaki deriyi çekiştirmeme neden olanla aynı dürtü, geçmişimde başıma gelen bir şeyi hatırlamaya çalışmama neden oluyor. Bu e-posta, hatırlamak istemediğimi düşündüğüm bir şeyi hatırlattı. Ama zihnim kapalı, hatırlamama izin vermiyor. Bu parfüm o kadar güçlü ki duvara yaslanıyorum.

'İyi misin, Tina? Sana bir şey getireyim mi? İyi görünmüyorsun.' "Tina, iyi misin? Megan, Glyn'in yanındadır. Ona bir sandalye getireyim mi? Oturmalı. Düşüp kafasını tekrar çarpabilir.'

"Hayır, teşekkürler. Parfüm bir örümcek ağı gibi etrafımda dolaşıyor. Oturmak istemiyorum. Ofisime dönmek istiyorum.

Glyn solgun yüzüme bakıyor ve yana düşmemi engellemek için kolumu tutuyor. Derin bir nefes alıyorum ve kendime geliyorum. "Ben iyiyim.

Bu adamı tüm kalbimle seviyorum. O harika bir koca, baba ve avukat. Bana güveniyor. Asla yanlış bir şey yapmayacağıma inanıyor. Bu inancı uğruna hayatını feda edebilir.

Ama yanlış bir şey yaptım. Sanırım.

Üçüncü Bölüm

Akşamı çocuklar için çay ve Glyn ile kendim için yemek hazırlayarak geçiriyorum ama sürekli dikkatim dağılıyor, konsantre olamıyorum. Howard ve Megan arasındaki bu durum beni huzursuz ediyor. Bu profesyonelce değil ve Howard'ın onu işe alma nedenleri bir yığın soruna yol açabilir. Eminim İK'nın haberi olsaydı çok da heyecanlanmazlardı. Çalışma odamda beni bekleyen işi düşünüyorum ama yapacak heves bulamıyorum.

Çocukları yedirip yıkıyorum, Matt'i masal anlatarak yatırıyorum.

Aşağıda, Laura kanepede oturmuş kitabını okumaktadır. Glyn yarım saat sonra geldiğinde, Laura'nın heyecan çığlıklarıyla karşılaşılıyor ve zıplayarak ona sarılıyor, kollarını boynuna doluyor. Her akşam aynı ritüel, biraz Groundhog Day gibi. Bugün hariç, Glyn ona istediği ısıtılı ayakkabıları getirir. Terliklerini çıkarıp onları giyiyor ve birkaç küçük dans adımı atıyor. Glyn canavar sesleri çıkararak onu üst kata kadar kovalıyor ve orada onu yatırıp birlikte kitap okuyorlar.

Bol bir eşofman ve tişört giydim ve Glyn'in akşam yemeğimizi yemesini beklerken serinlemek için bir bardak soğuk şarabı boynuma bastırarak masaya oturdum. Şarap kadehimin sapıyla oynuyorum.

"İyi misin, sevgilim? Glyn kendine bir bardak doldurup yemeğini yerken soruyor. "Dalgın görünüyorsun. Hâlâ Megan hakkında söylenip durmuyorsun, değil mi?" Sesi yumuşak ve biraz sakinleştiğimi hissedebiliyorum. Gözlerinde endişe var ama Megan'ın işe alınmasından daha fazlası olduğunu düşündüğünü görebiliyorum.

El değmemiş yemeğimin çoğunu tabağımın kenarına iterek ikimize birer bardak daha dolduruyorum.

Glyn kendisini bir şarap uzmanı olarak görmeyi seviyor, bodrum katındaki raflarda geniş bir şarap seçkisi var. Yemek için şarabı her zaman o seçer. Bu şişelere dokunmam yasak çünkü onlar onun gururu ve neşesi. O evde yokken Tesco'dan aldığım ucuz şaraplara güveniyorum.

"Hayır, o kadar da değil, sadece biraz tuhaf biri.

"Yeterince hoş görünüyor ve davranışlarında herhangi bir tuhafılık tespit etmedim. Belki de bugün yaşadığınız olay yüzündendir. Muhtemelen seni biraz savunmasız hissettirmiştir. Uzandı ve elini benimkinin üzerine koydu. "Çünkü daha kötüsü de olabilirdi.

Başımı sallıyorum. Ama beni endişelendiren bu değil. O lanet e-posta ve şimdi de Megan'ın sırlardan bahsetmesi. Bugün yolumuzun kesiştiği birkaç olayda beni izlediğini fark ettim. Ürkütücü. E-posta ve Megan'ın bağlantılı olduğunu düşünmeden edemiyorum ve eğer öyleyse, nasıl? Haklısın. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama korkuyorum. Karnımda derin bir kemirme var ve çocuklar için daha korumacı hissediyorum. Böyle konuşmayı bırakmalıyım. Bu gerçek değil. Sadece o kaza yüzünden böyle hissediyor olamazdım.

Glyn elimi sıkı. 'Dinle hayatım, olanları küçümsemiyorum ama bunun seni etkilemesine izin veremezsin. Biz iyiyiz, ailemiz güvende ve hukuk firmasında sağlıklı bir ortaklığımız var ama Howard izliyor olacak. Birkaç ay içinde ortak olmak istiyorsan bu konuda dikkatli ol. Megan'dan hoşlanıyor. Bu yüzden, nazik olmanı ve devam etmeni öneririm. Eğer ondan hoşlanıyorsa, yapmak isteyeceğin son şey onu kızdırmak olur. O oldukça kararsızdır.'

"Ne demek istiyorsun?"

'Profesyonel olarak, kız arkadaşına göz koymuş bir kadınla çalışmak istemeyecektir. Bildiğiniz gibi fazla sabrı yok ve karar verme zamanı yaklaşıyor.

'Tanrım, her şey hakkında olumsuz konuşuyorsun, tek bir olay ve bunun yüzünden beni kenara atacağını mı düşünüyorsun? O zaman onunla çıkıyor mu? Ama daha bugün başladı. Kesinlikle hayır.' Hoş olmayan bir ses çıkardım.

O değil. Hayır. Henüz değil. Ama Howard'ın bir hamle yapması uzun sürmez. Serbest bir oyuncu ve zengin. Tüm kartlarını oynuyor. Onu iş başında gördüm ve olumsuz değilim, sadece dürüstüm.

Daha fazla konuşmak istiyor ama ben masadan kalkıp tabaklarımızı topluyorum ve bulaşık makinesine yerleştiriyorum. Glyn yardım ediyor, baharatları dolaba koyuyor ve şarap şişesini yeniden mantarlıyor.

'Bu iğrenç bir şey. Adamın hiç mi vicdanı yok? Bulaşık makinesinin düğmesine basıp kapıyı çarpıyorum.

"Hayatının bu döneminde bir sokak kedisinin ahlakına sahip. Glyn omuz silkiyor ve masa örtülerini yanımdaki çekmeceye koyuyor. "Bak, onun gündemini biliyorum. Muhtemel ortakları nasıl değerlendirdiğini biliyorum. Tanrım, benimle konuşuyor. Ne düşünürsen düşün, Howard'ın içinde çelikten bir çubuk var. Senin bir ortak olarak gücünü sorgulaması için çok fazla bir şey gerekmecektir.

'Ama davalardan sonra ikinci sırada hatırı sayılır bir gelir getiriyorum. Bu bir şey ifade ediyor mu? Elimdeki bulaşık bezini lavaboya fırlatıyorum.

İçini çeker. "Bak Tina, yarın içeri girdiğinde kendini toparla.

'Bir şey mi söyledi? Bugün size bir şeyden bahsetti mi? Tüm bunların nereden çıktığını anlamıyorum.

Şişeyi masadan alıp bodruma geri götürüyor. "Rachel senin Megan'a olan düşmanlığından bahsetti, hepsi bu.

Sözleri acı veriyor. "Düşmanlık mı? Geçmişti düşündüğümde, belki de kırılmış ve düşmanca davrandım. Pozisyonumu savunuyorum. 'Kimse bana danışmadı ve beni döngünün dışında tuttular, nasıl hissetmemi bekliyorsunuz? Görünüşe göre, sen ve Howard onu işe almaya karar vermişsiniz. Referans olmadan, sırf Rachel tavsiye etti diye! Yani, evet, soğuk davrandım,' diye çıktım.

"Referansları var, Tina, sadece onun hakkında değil. Yarın birisi eski işverenlerini arayacak. Bugün seni bu konuda rahatsız etmeyeceğimizi düşündük.

Bunun beni ne kadar aşağıladığını görmediği için yüzüm kızgınlıktan yanıyor. Ve şimdi de Rachel arkamdan Howard'a giderek beni kızdırdı.

'Rachel neden Howard'a bundan bahsetme zahmetine girdi ki? Önemsiz ve gereksiz görünüyor. Bir an tereddüt ettim. 'Sanki beni sabote etmek istiyormuş gibi. Bana kızgın mı? Onu üzecek bir şey mi yaptım Glyn, çünkü hiçbir şeyin farkında değilim? Endişem yüzeyin altında oturuyor. Çalışanlarla, özellikle de Rachel'la her zaman mükemmel bir ilişkim oldu.

Bana hiçbir şeyden bahsetmedi. Bak, üzülmeyi bırak, sen yanlış bir şey yapmadın. Ortak olarak başarılı olmanı ben de en az senin kadar istiyorum. Ben sadece seni uyarıyorum. Sakin ol, şirkette kimseyi kızdırma, başını öne eğ ve her şey yolunda gitsin.

'Ama ona bir şey yaptıysam ya da söylediysem özür dilemem gerekir.

"Evdeki durumu muhtemelen size karşı mesafeli ve belki de biraz kısa davranmasına neden oluyor. Ben olsam endişelenmezdim. Lütfen volta atmayı keser misin! Glyn bana bir öpücük veriyor ve bodruma doğru yürüyor, başını kapı çerçevesine çarpmamak için eğilmek zorunda kalıyor.

Sanki hayatım çözülmeye başlamış gibi hissediyorum. Önce o e-posta, şimdi de Megan'ın gelişi. Bu iki tesadüf *öylesine* olmadı. Hissediyorum.

ayarlandıklarından eminim.

Dördüncü Bölüm

Korkunç bir gece uykusu çekiyorum. Sabah 4.00'te ter içinde uyanıyorum. Rüyalarım, içine hapsediğim kapalı odalarla karışık kaotik görüntülerle dolu. Birinden kaçtığımda kendimi bir başkasında ve bir başkasında buluyorum, asla kurtulamıyorum.

Geceleri sıcaklık neredeyse hiç düşmüyor. Serin bir esinti geleceği umuduyla tüm pencereler açık. Komodinden bir bardak su alıp yüzüme bastırıyorum. Bu bunaltıcı havaya daha fazla dayanabileceğimden emin değilim.

Glyn kısa süreliğine uyanıyor ve bana bir şeyler mırıldanıyor. Onu uyandırmak istemediğim için sessiz kalıyorum. Nasıl hissettiğimi bilmesini istemiyorum çünkü bu sadece sorulara yol açacak. Cevaplarını bilmediğim sorular.

Glyn'in beni saran kollarından kendimi kurtararak yataktan çıktım, duş aldım ve hızla giyindim. Ofise erken gitmek ve kimse gelmeden önce biraz araştırma yapmak istiyorum.

Glyn yirmi dakika sonra beni mutfakta kahvaltımı bitirirken buldu.

"Erken mi kalktın?"

"Evet, umarım seni uyandırmamışımdır. Erken girmek istiyorum."

"Hayır, beni uyandıran boş yataktı. Yine de oldukça erken."

"Biliyorum, üzgünüm ama uyuyamıyorum. Üzgünüm, bir davada geride kaldım. Dün bir müşteriyle toplantımı ertelemek zorunda kaldım ve bugün için yeniden planlandı. Telefonlar çalmaya başlamadan önce daha çok iş yapabilirim. Ona yalan söylemekten nefret ediyorum. İçimi görebildiğini hissediyorum, bu yüzden bakışlarımı indiriyorum."

"İyi misin? Biraz gergin görünüyorsun."

Başımı salladım. "Hayır, ben iyiyim. Dinle, gitmem gerek, çocukları rutinlerinden daha erken kaldırma, olur mu? Ali onları almak için her zamanki saatte gelecek. Eşyalarımı bilinçli bir şekilde topluyorum, ona bakmaktan kaçınıyorum."

Glyn alaycı bir tavırla beni selamladı. "Hayır, Yüzbaşı, bana söyleneni yapacağım. Dikkatli sür ve ofise vardığında bana mesaj at lütfen. Sanırım kendimi şımartıp haberleri izleyeceğim, hoş bir değişiklik olur, değil mi?"

Ona doğru yürüyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. "Seni seviyorum, sevgilim. Tüm gün boyunca iyi davranacağıma söz veriyorum." Glyn'in bir daha beni görmeyeceği düşüncesine dayanamıyorum.

asla öğrenemeyeceğim. Bunun bizi yıkacağını biliyorum. Yakın olamayacağımız düşüncesi. Birlikte gülmek. Sevişmek. Birbirimize güvenmek.

* * *

Sabah 6.00'yı çok geçmeden ofise vardığımda Howard'ın arabası çoktan otoparktaydı. Üst katta, koridorda yürürken kapısının aralık olduğunu fark ettim.

Günaydın, Tina. Nasılsın? Saatlerini harcadığını görmek güzel.'

Bu beni rahatsız ediyor. "Günaydın Howard, kendimi daha iyi hissediyorum, teşekkürler, bugün geleceği için Miller dosyasına bir göz atayım dedim" dışında bir şey söylemiyorum. "Kahve ister misin?" diye yumuşatıyorum. Kendime bir tane yapıyorum.

"Mükemmel, teşekkürler, sizinkini de aynı anda getirin ve biraz sohbet edelim.

Eşyalarımı masama bırakıyorum, Glyn'e geldiğime dair mesaj atıyorum ve kapının arkasına asılı aynada görünüşümü kontrol ediyorum. Saçlarım bugün sallanıyor, umarım Howard'ın gözünde yetkin bir avukatı temsil ediyordur.

Howard'ın kahvesini masasına koyuyorum ve karşısına oturuyorum.

'Tina, şimdi bu biraz garip oldu. Davranışlarınızı dün küçük bir olaya karışmış olmanıza ve ruh halinizin pek iyi olmamasına bağlıyorum. Ancak, burası profesyonel bir hukuk firmasıdır ve çalışanlarımıza nezaket ve anlayışla davranırız.

Yüzümün rengi attı. Megan'ın sırf Rachel tavsiye etti diye işe alınmasının yanlış olduğunu söylemek istiyorum. Arkamdan iş çevirdiğinden beri Rachel'dan hoşlanmadığımı fark ettim.

Howard şöyle devam ediyor: "Ofisteyken her zaman profesyonel olmanız gerekir ve buna personel de dahildir. Ben de kendi payıma düşeni söylemek istiyorum. Bunun yerine ağzımı kapalı tutuyorum, içimde bir sıkıntı fokurduyor. Kendimi okul müdürü tarafından azarlanan bir kız öğrenci gibi hissediyorum. Ben bir ortak yardımcısıyım ve benimle bu şekilde konuşmamalı. Sadece tam ortak olmak istediğim için sustum. "Rachel dün ona ve Megan'a karşı soğuk yaklaşımınızdan dolayı üzgündü. Gözlerimi devirmek istiyorum ve bunu yapmamak için çok konsantre olmam gerekiyor. "Megan'a göz kulak olmak istemenizin en iyi niyetiniz olduğunun farkındayım. Ünlü müşterilerimizle çok sayıda gizli işimiz var. Bunun farkındayım. Ama sadece bu değil, Rachel bana dün Megan'a yürürken kasıtlı olarak soğuk davrandığınızı söyledi.

Glyn'in ofisine.' Bu sefer ağzım açık kaldı. Konuşmaya devam ediyor, her şeye rağmen uygun bir ortak olup olamayacağımı ima ediyor.

Yaralarımı yalayıp geldim. Burada bulunduğum süre boyunca Howard bana karşı hiç böyle bir üslup kullanmamıştı.

Aceleyle ofisime gidip kapıyı arkamdan çarpıyorum. Masama oturup dosyayı aldım ve bir fiske vurarak açtım. Bayan Miller ve onun açgözlü yapışkan parmakları için havamda değilim. Kendimi sakinleştirmek için birkaç derin nefes alıyorum. Bana karşı daha fazla leke olmasını göze alamam. Parmaklarım masamdaki kalemin etrafında sıkıca kıvrılıyor, böyle devam ederse Howard'la aramın bozulacağını ve kendimi kaybedeceğimi görebiliyorum.

Düşüncelerimi işime odaklayarak evrak işlerini hallediyorum; Bayan Miller sert biri, onunla anlaşmak mümkün değil. Uzlaşacağını sanmıyorum; sonuçta mahkemeye gideceğiz gibi görünüyor. Ona tavsiye edeceğim birkaç avukat var. Ama şüphesiz o zaten kendi avukatını ayarlamıştır. Kocasının tanınmış büyük bir lojistik şirketi var; Coca-Cola ihalesini yeni kazandılar. Kazanırsak bu bizim için büyük para demek. Yani kazandığımız zaman. Howard'ın gözünde batırmadığım zaferin tadını çıkarmak istiyorum. Bu davayı kazanmanın büyüklüğünün karakterimde hiçbir leke bırakmayacağını biliyorum.

Davayı kendisiyle görüştüğümde Howard bana 'Bu çok büyük bir iş Tina, bu işten alacağımız ücret bir ortak olarak sana çok iyi gelecek' dedi. 'Daha fazlasını alabileceğimizi düşünüyorsan anlaşma yapma, ama mahkemeye gidersen müvekkilimiz için bir kazan-kazan olmalı.

'Bayan Miller için en iyisi sizsiniz, Bayan Swift tarafından önerildiniz ve Bayan Miller farklı bir ligde. Ayrıca, bu sizi doğrudan bu zengin kadın çevresinin kalbine götürecektir. Kadınların nasıl olduğunu bilirsin. Eğer boşanmadan iyi bir sonuç alırlarsa, ilk arayacakları numara sizinki olacaktır.

"Baskı yok o zaman? Şaka yapmıştım.

Howard hiçbir şeyi kaçırmamıştı. 'Her zaman baskı vardır Tina, dava ne kadar büyükse o kadar baskı vardır ve eğer ünün senden önce geliyorsa, bu çok yorucu olacaktır. Ofisinden ayrılırken, 'Tabii ki büyük müşterilerle ilgilenmek istemezsen onları her zaman Lucy'ye verebilirim' dedi. Lucy! Tanrım, Lucy Rowley iyi bir boşanma avukatıydı ama böyle müvekkiller için değil. Bu grup için savaşırken gereken öldürme içgüdüsüne sahip değildi. Benimle oynadığını biliyordum ama yine de canım yanıyordu.

Sözünü kesmeden gözlerinin içine baktım. Her kelimesi içimdeki öfkeyi körüklüyordu. Sözlerini bitirdiğinde, sesim neredeyse fısıltıya dönüşerek, "Zengin müşterilerle ilgilenmekte bir sorunum yok Howard," dedim. Satır aralarını okuyabiliyordum; büyük müşteriler için uygun değilsem, varsayılan olarak ortak olmak için de uygun olmadığımı biliyordum.

O sabah, dava üzerinde aralıksız çalıştıktan sonra, kalemimi masama koyuyorum ve bir molaya ihtiyacım olduğuna karar verip Glyn'i görmeye gidiyorum. Onu ofisinde masasında otururken buluyorum, Megan da yanında duruyor. "Merhaba hayatım, birazdan geliyorum" diyor. Megan'ı kibarca onaylıyorum ve karşısına oturuyorum. Glyn onunla birlikte talimatları gözden geçiriyor. Sadece bana mı öyle geliyor? Yoksa ona biraz fazla mı yakın duruyor? Küçük siyah eteği külotunu zar zor örtüyor. Adamın kolu ona değene kadar daha da yaklaştığında kaşlarımı kaldırıyorum. Glyn bunların hiçbirinin farkında değil. Ona bakıyorum ve bana gülümsüyor, hoş bir gülümseme, öyleyse neden yırtıcı gibi hissediyorum?

'Tamam, Megan, sanırım işimiz bitti. Eğer herhangi bir kısmını unutursan Rachel sana yardımcı olabilir. Aklınızda tutmanız gereken çok şey olduğunu biliyorum.

Masasından dosyaları alarak, 'Teşekkürler Glyn, Rachel çok yardımcı oldu,' dedi. Kapıda geri dönüp, "Affedersin, Glyn." diyor. Benimle konuşuyordu ve durdu.

"Tina'ya bugün ona yardım edeceğimi söyleyen oldu mu?

Şaşkınlıkla bir açıklama için Megan'dan Glyn'e bakıyorum. Yanaklarımda sıcak bir kızarıklık hissediyorum.

"Üzgünüm, evet, teşekkürler, Megan. Tina, Sally bu sabah hasta olduğunu söyledi, yediği bir şey yüzünden. Bugün Bayan Miller'ın geldiğini hatırlıyorum ve Megan nazıkçe onun yerine bakmayı teklif etti.

Yok artık! Ne diyeceğimi bilemiyorum. Ben biliyorum. Ama bunu kendime saklıyorum. Geldiğimden beri ofisimden dışarı çıkmadığım için Sally'nin gittiğini bilmiyordum.

"Eminim her şey Sally dönene kadar bekleyebilir.

'Benim için fark etmez, gerçekten fark etmez, Tina. Ne kadar çok dahil olursam o kadar çabuk toparlarım.

'Teşekkürler ama Sally'yi bekleyeceğim. Glyn'in işleriyle yeterince uğraşıyorsun.'

Geri dönüp ona sorgulayan bir bakış attım.

Glyn, 'Sally'nin yarın dönüp dönmeyeceğini bilmiyoruz ve o zaman

yetismeye çalışacak. Megan yükü alabilir.'

Megan'ın yükü almasını istemiyorum. O kadını yanımda istemiyorum.
Tuzağa düştüm, kabul ediyorum ama harekete geçmemeye karar verdim.

Megan kapıyı arkasından kapatarak çıkarken, 'Sally'den bugün Megan'ı kontrol etmesini isteyecektim. Sanırım beklemek zorunda kalacak.

"Rachel'a sorabilirsin.

'Yapabilirim, ama belki Megan'a çok yakındır. Sakıncası yoksa Sally'den referansları almasını isteyeceğim.

"Bu da ne demek oluyor Tina? O kadınla arkadaş; bu bir suç değil biliyorsun. Ne yapacak ki? Yalan mı söyleyecek? Referanslar mı uyduracak? Eğer öğrenilirse bu Rachel'a hiç iyi gelmez, değil mi?"

Omuzlarımı silkiyorum; neden birdenbire bu kadar savunmaya geçtiğinden emin değilim. Bu senaryoları düşünmemiştim bile. Sadece rahatsız etmeyeceğini düşünmüştüm. Onları aldığımızda herkesin Megan'ı çok seveceğini ve bunun önemli olmayacağını umuyordum. Tabii bu sadece yalan söylüyorsa geçerli, ki öyle olduğundan şüpheleniyorum.

"Hayır..."

"Hayır, haklısın. Sana ne oldu bilmiyorum; zavallı kıza karşı bir şeyler hissediyor gibisin. Bırak Rachel halletsin. Unutma Howard seni değerlendiriyor. Dikkatli olmazsan bu işi batıracaksın. Aptal olma.'

'Elimden geleni yapacağım ama döndüğünde Sally'ye soracağım. İşe alımları denetlediğimi ve bunu kendi yöntemimle yapacağımı unutmayın.

Glyn ses tonunu kaçırmaz. "Bunu berbat etme Tina, ciddiym. Bu terfiye güveniyoruz. Daha büyük bir ev ve bahçe isteyen sensin. Buralar pahalı ama senin terfin olmadan gerekli ipoteği sağlayamayız. Şu anda harika bir konumdayız, sana miras kalan para bize uzun süre ipoteksiz bir ev sağladı.

Göz temasından kaçınıyorum; aramızda bir şeyler değişti. Bana bakışından rahatsız oluyorum. Belki de paranoyaklaşıyorum.

'Elbette, bunu mahvetmeyeceğim. Bu sabah Howard'la konuştum. Ofis politikalarını bu işin dışında tutmamı ve lanet olası Miller davasını kazanmamı istedi, aksi takdirde ortaklıktan çıkacağımı söyledi.

'Doğru, güzel, Bayan Miller ve Howard'ın bunu kazanmanız için size baskı yaptığını biliyorum. Burada hedefe odaklanmalısın.

"Tanrım, baskı altında değilim. Tamam, odaklanacağım. Sally döndüğünde referansları halledebilir.' Kaşımı meydan okurcasına kaldırıyorum. "Ama Megan'ı ofisimde istemiyorum ve onun yardımına ihtiyacım yok, yeterince açık mı? Herkesin beni engellemesinden bıkmış bir şekilde gitmek için ayağa kalkıyorum.

"Tanrı aşkına Tina, ne istiyorsan yap.

Evet, yapacağım ve bu benim son sözüm. Ona ne istersen söyle, umurumda değil. Ve bilgin olsun, lütfen bana karşı bu kadar kaba olma Glyn, ben bir ofis çömezi değilim. Hırslıyım ve bu ortaklığa göz diktim. Herkesi tatlı tutacağım ve gerekirse suyun üzerinde yürüyeceğim.

Megan yüzünden tartışıyor olmamız beni rahatsız ediyor.

Glyn ellerini kaldırır. "Özür dilerim sevgilim, kabadayılık etmek istememiştim. Sadece senin için endişeleniyorum. Son yirmi dört saat içinde dikkatini kaybetmiş görünüyorsun.

İç çektim. "Tanrım, bu çok saçma, biz tartışmayız ve şu halimize bak, bu kadar önemsiz bir şey için konuşuyoruz. Barış teklifi olarak ona bir öpücük vermek için masanın üzerine eğildim.

Beşinci Bölüm

O akşam ödevlerimi tamamladıktan, çayımı yaptıktan ve hikâyelerimi okuduktan sonra buzdolabından kendime bir kadeh şarap dolduruyorum ve birkaç dakikalığına içinin serinliğinin tadını çıkarıyorum. Glyn bu gece eve biraz geç gelecek. İşten sonra bir şeyler içmek için Howard'la buluşacak. Haftada bir yaptıkları bir şey bu, Howard'ın deyimiyle "*erkek erkeğe sohbet*", ne demekse artık. Bu akşamki konuşmanın benim hakkımda olacağını tahmin ediyorum. Glyn'in beni savunacağını biliyorum, her zaman savunur ama Howard'ın gözü şu anda Megan'ın üzerinde ve net düşünememesine neden oluyor.

Laura'yı mutfakta televizyon izlerken bırakıyorum ve ona Glyn'i yarım saat daha bekleyebileceğini, sonra yukarı çıkması gerektiğini, bunun bir okul gecesi olduğunu söylüyorum. Evrak çantamla çalışma odasına giriyorum, Miller dosyasını çıkarıyorum ve dizüstü bilgisayarımı açıyorum. Kağıt dosyada bugünkü toplantının evraklarını arıyorum. Orada yoktu. Baştan başlıyorum ve sonuna ulaşana kadar her bir kâğıt parçasını birbiri ardına çeviriyorum. Hâlâ bir şey yok. Kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Kafamda olaylar dizisini canlandırıyorum. Neyi nasıl yapmaya karar verdiğimizizi yazdım. Bayan Miller bana hem kişisel hem de ticari banka hesaplarıyla ilgili evrakları verdi. Ayrıca bana Coca-Cola sözleşmesinin bir kopyasını verdi. Kahretsin, hepsi hangi cehennemdeydi? Her şeyi dosyanın içine yerleştirdim ve dosyayı çantama koydum. Belki düşmüştür diye çantamı kontrol ettim ama hiçbir şey yoktu.

İçimi bir panik dalgası kaplıyor. Evrakları bir ataçla tutturduğumu hatırlıyorum. Ben dosya kaybetmem. Titizimdir. Ayrıca Sally bugün izinli olduğu için bilgisayardaki uygun klasörlere kendim taradım. Orijinal evrakları kaybetmem. Orijinal evrakları kaybetmem. Bir hafta içinde mahkemeye gideceğiz ve orijinallerine ihtiyacımız var. Bu kötü oldu. Çantamı aldım ve boşalttım. İki kez kontrol etmek için baş aşağı sallıyorum, bunun zaman kaybı olduğunu biliyorum. Ceplerini karıştırıyorum ve buraya getirip unutmuş olma ihtimalime karşı masamı kontrol ediyorum. Arabamın anahtarlarını alıyorum, Laura'ya arabamda bir şey aradığımı söylüyorum ve aceleyle dışarı çıkıyorum. Hâlâ gün ışığı var. Bagajı açıp süpermarket poşetlerini iterek içeri bakıyorum. Ön ve arka koltuğu aradım. Hiçbir şey yok. Bir kedi çığlık atınca sıçradım ve arkamı döndüm. Gözlerim karşıdaki boş evin üst kat penceresindeki bir anlık hareketi yakalıyor. Satılık. Bir kadın görüyorum.

evimize bakıyor. Ama alçak güneş hafif bulutu yararak beni kör ettiğinde ortadan kayboluyor.

Çalışma odama döndüğümde dizüstü bilgisayarına girip oturum açıyorum. Dosyalara uzaktan erişilebiliyor, yani evraklar oradaysa en azından bir kopyası elimizde. Bayan Miller'a ne diyeceğimi Tanrı bilir. Banka hesap özetlerinin kopyalarını tekrar alabilir mi? Küçük çark yavaşça dönüyor; geniş bant bağlantımız burada pek iyi değil . . . sonunda, girdim. Ekranımdaki tüm küçük sarı dosya simgelerine bakarak Miller'a tıklıyorum. Açılıyor ama ifadeleri göremiyorum. Kağıt dosyama bakıyorum. Evraklar dijital kopyayla aynı. Birebir aynı. Ama ifadeler yok. Tararken yanlış yere koymuş olabilirim diye göz gezdiriyorum. Bunun olamayacağını biliyorum; dosyanın en önünde olmalılar. Göğsümden ayaklarıma doğru bir batma hissi yayılıyor.

Yedekleme dosyalarına erişiyorum, bunlar günde birkaç kez otomatik olarak yedekleniyor. Dosyayı alıyorum ve açmak için tıklıyorum. Tamamen aynı. Sandalyemde arkama yaslanıp düşünüyorum. Onları taradığımı biliyorum. Çocukları almaya gitmeden önce lanet dosyaya bile baktım. Orada olduklarını biliyorum. Demek ki saat 14.30 ile 17.30 arasında evrakları silecek bir şey olmuş. Acaba başka dosyalar da etkilendi mi? Ayrıca iş yerinde klasörlerimi açık bırakıp bırakmadığımı ve siber kaydırma gibi bir şeyle dosyaların kaybolmasına neden olup olmadığını da merak ediyorum. Teknik bilgim yok, aklıma gelen en iyi mantık bu.

Umarım Sally yarın gelir. Onları bulabilir, teknik bilgisi var. Rachel'a sormak zorunda kalmak istemiyorum, gidip Howard'a olanları anlatacak ve bu da ihtiyacım olan son şey. Hayır, onları bulana kadar bunu gizli tutmalıyım.

Ön kapı açılır ve Laura, "Anne, babam geldi, babam geldi" diye bağırır. Laura onun kollarına atlıyor ve babam onu öpücüklere boğuyor. Onları birlikte seyretmeye bayılıyorum, Laura'nın babasına bir cankurtaran salı gibi sarılışını, güzeller güzeli kızımız tam bir baba kızı. Aralarında özel bir bağ var; her zaman vardı, doğduğu gün onu doğrudan hemşirenin elinden aldı ve ona sarıldı. Laura onun üzerine işedi ve Glyn bunun başına gelen en harika şey olduğunu düşündü. Ağlamış, onu öpmüş ve kulağına öyle sessiz konuşmuş ki tüm oda sessizliğe gömülmüş. Ona ne söylediğini bana söylemiyor. O kadar muazzam bir duygu dalgası olduğunu söyledi ki

ona anlatmak zorunda olduğunu hissetmiş. O zamandan beri birbirlerinden ayrılmıyorlar.

Endişeyle çalışma odasından çıktım. "Düşündüğümde daha erken döndün. Beynim öğleden sonra olanları tekrar tekrar gözden geçiriyor. Onları taradım ve kâğıtları çantama koydum.

"Evet, Howard'ın bir randevusu vardı. "Onunla değil-

"Evet, aynen öyle. Ona çok hızlı hareket ettiğini ve bunun kıdemli bir ortak için kabul edilebilir bir davranış olmadığını söyledim.

"Öyle mi? Peki o ne dedi?"

Bana kendi işime bakmamı söyledi. Ondan gerçekten etkilenmiş. Bu yüzden ona ne söylediğine dikkat et.'

"Zamanında döndü anne," diye araya giriyor Laura. Glyn onu yere indiriyor ve Laura onun elini tutuyor. "Hadi baba, seninle bir hikâye okumak istiyorum ve güzellik uykumu almam lazım, yarın okulum var.

Glyn gülüyor ve bana bakıyor. Bunun dün başlayan yeni bir aşama olduğunu açıklıyorum. "Görünüşe göre Laura'ya göre güzel olan arkadaşı Penny, güzellik uykusunu almak için erken yatıyor ve bu yüzden güzel.

"Oh, anlıyorum," dedi Glyn. 'O zaman işe koyulsak iyi olur, değil mi? Güzellik uykunu almanı engelleyen kişi ben olmak istemem.

Yüzü endişeli bir ifadeye bürünür. "Baba, bu önemli bir şey.

Canavar sesleriyle başlar ve ona doğru koşar. "Gidelim o zaman güzellik kraliçesi. Üst kata koşuyorlar ve Laura'nın yatağına atladığını ve sonra kapının kapandığını duyuyorum. Matt uyanmıyor. Bir bombanın içinde bile uyuyabilir.

Mutfağa giriyorum ve duvardaki büyük boy retro saate bakıyorum, Glyn on dakika içinde aşağıda olacak, ben de daha önce hazırladığım yemeği yeniden ısıtıyorum. Tanrım, lanet Miller davası. İştahımı kaybettim. Lavabonun başında dururken karşı evin üst katında bir ışığın yandığını görüyorum. Birinin pencerenin önünden geçtiğini ve durduğunu görüyorum. Dönüp bizim eve bakıyorlar. Sonra uzaklaşıyorlar. Tüylerim diken diken oluyor.

Glyn içeri girdiğinde mutfak masasında oturmuş, çamaşır makinesini doldurduktan sonra ucuz şarabımı yudumluyorum. Bu akşam birkaç kadeh içmiş; araba kullandığı için ona kaşlarımı çatıyorum. Bunu söylememe gerek yok, yüzümü okuyabiliyor.

"Onlar için bir peni, sevgilim? Limitimi de aşmadım, yakınından bile geçmedim, iki bira içtik, hepsi bu.

Ona sempatik bir gülümseme veriyorum çünkü onun samimi olduğunu biliyorum ve onu alkollü araç kullanmakla suçlamayı düşünmek bile kabalık olur. Bu onun asla yapmayacağı bir şey ama gerginliğim yüzümden okunuyor. Birden kollarını bana dolamasına ve beni sevdiğine dair güvenceye ihtiyaç duyarak ona doğru yürüyorum.

Dürüst olmak gerekirse pek bir şey düşünmüyordum. Daha çok Laura'yı ve ne kadar çabuk büyüdüğünü düşünüyordum. Bir dahaki sefere makyaj yapmak ve oje sürmek isteyecek," diyerek asıl sorunumdan kaçıyorum.

Glyn bana sıkıca sarılıyor, takım elbisesini çıkarıp kot pantolon ve mavi bir tişört giymiş ve biraz kolonya sıkmış. Kokuyu ciğerlerimin derinliklerine çekiyorum. Bu benim favorim, yıllardır kullanıyor.

"Oje iyidir, değil mi? Başımı yukarı kaldırıyor ve beni uzun ve derin öpüyor. "Seni seviyorum Tina.

Ben de seni seviyorum bebeğim. Evet, oje iyi olur. İlk kez tırnaklarını boyamak çok güzel olacak. Gizliden gizliye sabırsızlanıyorum. Onunla küçük kızsalsaylar yapmak için sabırsızlanıyorum.

Yine de aceleye gerek yok. Sakıncası yoksa, önermek yerine size sormasına izin verin. Küçük kızımızın büyümesi fikri hoşuma gitmiyor. Bir tutam saç kulağımın arkasına doladı. "Neden şimdiden pijamalarını giydin?

"Banyo yaptım, öğleden sonra içeri girdiğimde gergin hissettim. Gülüyorum, bunun şu an hissettiklerimle hiçbir ilgisi olmadığını düşünüyorum. Söyleyecek doğru kelimeleri bulamadan ona sıkıca sarılıyorum. Aklımı meşgul eden tek şey o lanet olası kâğıtların nerede olduğu. Umutsuzca Glyn'e söylemek istiyorum ama bunun bugün ofiste olan biten her şeyi daha da kötüleştireceğinden korkuyorum.

Beni bıraktı, başımın üstünü öptü ve bodruma doğru yöneldi. 'Gidip bize biraz şarap getireyim. Dünden kalanları bitirelim mi? Yemek harika kokuyor, ne yiyoruz?'

Ocağın yanında durup alyansımı çeviriyorum. "Eee. Tavaya bakıyorum, zihnim bomboş. "Çok hızlı bir coq au vin.

"Mmm. Yani ondan kurtulmak için o ucuz içkini mi kullandın?"

Başımı salladım ve yemeği kokladım. "Hoş değildi ve ucuz şarabım bir süredir ortalıkta dolaşıyordu. Senin kırmızılarının gibi değil. Beni şarabınla şımarttın. Acele et, şimdi yemek yapacağım.'

Birlikte otururken dün gecedan kalan şarabı döküyor ve ben olanları ağzımdan kaçırmadan bu yemeği nasıl atlatacağımı merak ediyorum.

"Bu çok lezzetli, sanırım artık favorim bu. Etiketne baktım. "Tanrım, bu Rioja, tadı geçen gün içtiğimiz Chianti'ye benziyor. Sesimin titremediğine sevinerek derin bir nefes veriyorum. Glyn'in gözlerinden kaçıyorum. Beni çok iyi tanıyor, bir şeyler sakladığımdan şüphelenmesi riskini göze alamam.

"Hayır, değil Tina, önemli ölçüde farklı. Sahte bir umutsuzlukla başını sallar.

Omuz silkiyorum. "Bana öyle geliyor.

"Bugün Bayan Miller'la aranız nasıldı?" diye soruyor, yemeğine yumulurken.

Yine düşüncelerime dalmış, o evraka ne olduğunu gözden geçiriyorum.

"Tina?

"Evet, üzgünüm bebeğim, kilometrelerce uzaktaydım.

Ne dedin?' 'Bayan Miller'ın bugün nasıl olduğunu sordum.

"Oh, evet, normalde olduğu kadar kötü değildi çünkü kocasının ofisinde bulmayı başardığı bazı evrakları getirdi. Bu yüzden çok mutluydu. Onun aldığını bilmiyor.'

Glyn başını sallar ve bir lokma tavuk alır. Yutkunarak, "İyi şeyler mi? Seni mahkemede destekleyecek şeyler mi?

Bardağımı tutan elim titriyor. Köşeye sıkıştığımda normal olan savunma moduna geçmemeye çalışıyorum: temkinli ve kavgacı. "Evet, neden böyle söylüyorsun?

"Ne gibi?" Keskinliğim karşısında şaşırarak gülüyor. "Sadece soruyorum. Gizli bir gündem yok, Tina.'

"Sözleşmeleri getirdi, özellikle de Coca-Cola ile olan büyük sözleşmeyi ve şirketin banka hesap özetleri gibi şeyleri. Elim o kadar titriyor ki neredeyse ağzımdan kaçıracaktım. Belki görmüştür diye Glyn'e bakıyorum ama o yemek yemekle meşgul ve belli ki benim patlamamla mücadele ediyor.

Gülümsemeye zorluyorum, utanıyorum.

Genişletilmiş mutfak, Haziran ayında akşamın geç saatlerinde güneş batarken aldığınız o sıcak ışıkla dolu. Katlanır kapılar açık ve bahçeyi evin içine taşıyor.

"Howard memnun olacak.

"Bu arada, bence o bir aptal ve utanç verici biri. "Sanırım Megan'a olan düşkünlüğünden bahsediyorsun.

Elbette öyleyim. Adam orta yaş krizi geçiriyor. Şimdi ne yapacak? Motosiklet mi alacak? Dövme mi yaptıracak? Midem düğüm düğüm olsa da yemeğimi yiyorum, çünkü yemezsem bir şeylerin ters gittiğini anlayacak. "Umarım Sally yarın döner.

'Evet, kaçırdı. Megan bilgisayar sistemimizi çok iyi biliyor gibi görünüyor,' dedi adam kesin bir ifadeyle. 'Çok çabuk kavradı, dikkat edin, bence Rachel yetenekli bir öğretmen. Bugün seni arıyordu. Sanırım çocukları almaya gitmeden önce tuvaletteydin.

"Kim?

"Megan.

"Oh? Neden?

Çok fazla bir şey söylemedi. Sizin için bazı bilgileri vardı, Bayan Miller bazı evrakları kuryeyle göndermişti. Masanıza bırakmasını söyledim. Anlaşılan ondan sizin için bir şey yapmasını istemiştiniz. Her neyse, sizi bulamayınca her şeyi ofisinize bırakıp Howard için bir iş yapmaya gitti.

"Doğru. Ondan bir şey yapmasını istediğimi hatırlıyorum.' İstemediğimi biliyorum.

Yemeğini bitirir ve yemek sandalyesinde arkasına yaslanır, şarap kadehi burnunun dibindedir ve şarabın narin kokularını koklar, ta ki kurutma makinesinin sesi duyulup çamaşırları ayırmak için ayağa kalkana kadar.

"Bugün annem ve babamdan bir e-posta aldığımı söylemeyi unuttum. Avustralya'dan geliyorlar. Çocukları görmek ve ülkeyi biraz gezmek istiyorlar,' diye sesleniyor Glyn hizmet odasından.

Bulaşık makinesinin kapağını kapatıp çalıştırıyorum, sonra da elektrikli süpürgeye bakan gri yumuşak kanepeye oturuyorum. Tanrım, ihtiyacım olan tek şey bu. Ona çamaşır yıkamada yardım etmeliyim ama yardım edersem bana kızıyor. Her şeyi yanlış katladığımı söylüyor. Ben de kendi haline bırakıyorum. Son güneş mutfak duvarlarının sarısını neredeyse turuncu bir tona dönüştürdü ve odayı rahatlattı. Hava durumu kanalı bu sıcak hava dalgasının hafta sonuna kadar devam edeceğini söylüyor. Nefes alışımı yavaşlatarak rahatlamaya çalışıyorum ama faydası yok. Bağlantımı koparmak için yatağa gitmem gerekiyor. Düşüncelerim ve duygularım karmakarışık ve tutarlı bir düşünceye sahip olmakta zorlanıyorum. Umutsuzca anlatmak istiyorum, Glyn.

"Ne zaman gelmeyi düşünüyorlar?" diye sordum. Glyn'in ailesi on yıl önce Avustralya'ya göç etmiş.

'Annem rutin bir ameliyat için gitti, apse gibi bir şey. Yani yakında mı düşünüyorlar?'

"Yakında ne demek?

"İki hafta içinde gelmek istiyorlar.

İki hafta. Harika. Saçlarımı ensemden kaldırıyorum ve vantilatörden gelen esintiye yakalamak için başımı çeviriyorum.

'Çocuklar onları gördükleri için mutlu olacaklar. Yıllar oldu ve Skype'tan görüşüyor olsalar da aynı şey değil. Skype'tan nefret ediyorum. Ne yaptığınızı görebildikleri için konuşmayı kısa kesememekten nefret ediyorum. Kapı zili sihirli bir şekilde çalamaz. Ya da telefon. Küçük bir acil durum da aniden gerçekleşemez. Çünkü oradalar. İzliyorlar.

Glyn katlanmış kuru giysilerle dolu çamaşır sepetini taşıyarak kanepeye gelir.

'Hadi, erken yatalım, zor birkaç gün geçirdin. Yeniden enerjiye ihtiyacın var. Miller davası seni yoruyor.'

Mutfaktan çıkıp üst kata kadar onu takip ettim. "Karşıdaki evin satılıp satılmadığını biliyor musun?

"Hayır. Neden? Bununla ilgilenen birini tanıyor musun?" Çamaşırları dağıtıyor; ben de yardım ederek onu takip ediyorum.

'Hayır, ama bu gece birkaç kez içeride birini gördüğüme eminim. Pencerede. Sanki evimizi izliyorlarmış gibi görünüyordu.

"Bu çok garip. Orada hiç araba görmedim. Belki de ışığın bir oyunudur.'

"Belki.

Uyumadan önce yatak odamızın penceresinden yolun karşısına bir kez daha bakıyorum. Figür aynı pencerede duruyor, bizim eve bakıyor. Telefonum cebimde titriyor. Baktığımda bilinmeyen bir numaradan cevapsız bir arama olduğunu görüyorum. Tekrar eve bakıyorum ve izleyen kişinin telefonla konuştuğunu görüyorum.

Altıncı Bölüm

Başım çatırdıyor ve çocuklar alarmdan önce kalkmışlar. Laura bağırıp çığlık atıyor ve Matt'in beni çağırdığını duyabiliyorum.

Ter içinde ve panik içinde, irkilerek uyanıyorum. Kayıp kâğıtların tüm etkisi üzerime çöküyor. Sanki yirmi taş ağırlığındaymışım gibi kendimi yataktan dışarı atıyorum. Glyn'i dürtüyorum ve bir öpücükle onu uyandırıyorum. "Sevgilim, çocuklar ayaktalar ve kavga ediyorlar, benim de başım fena halde ağrıyor.

Glyn yavaş yavaş gözlerini açar ve mırıldanır: "Gitmemi ister misin?"

"Hayır, sorun değil, biraz parasetamole ihtiyacım var. Yolda birkaç tane alırım.' I

Daha önce attığım ince geceliğimi üzerime geçirdim ve sessizce yatak odasından çıktım. Normal saatlerinden iki saat önce uyanmışlar.

"Neler oluyor?" diye soruyorum Laura'nın odasında dururken. "Saatin kaç olduğu hakkında bir fikrin var mı? Hâlâ uyku zamanı. Matt'i yerden kaldırıp ıslak yanaklarından öpüyorum ve başını düzeltiyorum. "Laura, bütün bunlar da ne demek oluyor?

Matt hıçkırıyor ve göğsüme sokuluyor. Onu yatıştırmak için başını okşuyorum ve boğazımdaki o çok tanıdık yumru beni yakalıyor. Çocuklarımanın acı çektiğini görmeye dayanamıyorum. Matt kumral saçları ve açık teniyle bana çok benziyor. Büyüdüğünde bile sonsuza dek korumak istediğim nazik, güven dolu küçük bir çocuk. Laura da öyle elbette ama o Matt'ten daha güçlü ve zihinsel olarak daha dayanıklı. Çocuklarım için endişeleniyorum. Her gün endişeleniyorum. Annemi bu kadar erken kaybetmek, onların asla yaşamasını istemediğim bir acı. Annem uzun ve acı dolu bir ölümle öldüğünde, kederden tükenmişim. O ölmeden çok önce yas tutmaya başlamışım. Babam bizi terk ettikten sonra yaşadıkları onu hiçbir çocuğun tanık olmaması gereken bir şekilde yıkmıştı. Bir zamanlar güzel olan bir insanın çözülüşü korkunçtur. Akıl hastalığının hangi hızda ortaya çıkacağı asla belli olmaz. Bu beni endişelendiriyor. Her zaman endişelendirmiştir.

"O ben değilim! Laura kızgın bir şekilde yatakta doğruluyor. 'İçeri girdi ve bütün eşyalarım dokunmaya başladı ve beni uyandırdı. Bak saç kurdelelerime ne yapmış? Mahvolmuşlar, onları çiğnemiş.

İşaret ettiği yere bakıyorum. Yerde çok ıslak ve buruşmuş iki pembe kurdele duruyor. 'Tamam, anlıyorum ama bu kadar bağırmaya değmez. Gidip onları yıkayacağım ve kurutacağım. Her şey bitmiş değil, Laura. O sadece küçük, ona karşı bu kadar sert olmamaya çalış.

Evet, öyle. Güzellik uykum mahvoldu. Okula gittiğimde çirkin olacağım.

İç çekiyorum, başım zonkluyor ve sabrım tükeniyor. Bazen çok inatçı olabiliyor. Kendimi tutuyorum ve sesimin sakin olduğunu anladığımda cevap veriyorum: 'Eğer iki saat daha uyursan, arayı kapatabilirsin ve bir şey fark etmez. Uyandığında hâlâ güzel olacaksın. Matt'i yere yatırıyorum, Laura'yı tekrar yatağına yatırıyorum, alnından öpüyorum ve ışığı kapatıyorum. Matt'i odamıza taşıyorum. Ama önce onun penceresinden dışarı bakıyorum ve ön kapımızın yanında dolaşan bir figür görüyorum. Perdenin arkasına geçiyorum. Başımdaki çarpıntı şiddetleniyor. Onu yatağa, Glyn'in yanına yatırıyorum.

"Anne, odamda biri vardı.

Ne? Matt rüya görüyor olmalısın. Evde sadece annen, baban ve Laura var. Babana sarıl, burada kendini güvende hissedeceksin.' Midem çalkalanıyor ve sıkışıyor. Bu sıcak yüzünden pencerelerin çoğu açık. Eminim kimse içeri girmemiştir? Aklıma gelir gelmez vazgeçiyorum. İmkânsız. Matt belli ki rüya görmüş.

"Her şey halloldu mu? Glyn hâlâ yarı uykulu bir halde, "Her şey tamam mı?" diye soruyor.

'Her şey tamam, şimdi kalkıyorum, bir daha uyuyamam. Matt burada, yanında.' Gördüklerimden neden bahsetmediğimi bilmiyorum. Bu sırları saklamanın baskısı beni düşündüğümde daha fazla etkiliyor. Mantıksız davranıyorum. Glyn'e söylemem gerektiğini biliyorum.

"Baş ağrınız için bir şey aldınız mı?

"Hayır, şimdi bir şeyler alacağım. Yataktan uzaklaşmak üzereyken kolumu tutuyor ve bana nazik bir öpücük verip mırıldanıyor, 'Seni seviyorum bebeğim. İyi misin?

'Evet, ben iyiyim. Ben de seni seviyorum.'

Ön bahçeyi kontrol ettikten ve orada kimseyi bulamadıktan sonra ne kadar aptalca davrandığımı fark ettim. Bahçede deli bir adam olabilirdi. Buraya tek başıma gelirken ne düşünüyordum?

Sinirli bir şekilde Laura'nın kurdelelerini yıkıyorum ve birkaç parasetamol alıp televizyonun karşısında uyuyakalmadan önce çamaşır makinesinden çıkardığım diğer şeylerle birlikte kurutucuya atıyorum. Yatağa geri dönmek istemiyorum; biliyorum ki çırpınacağım ve Glyn sorular soracak. Onun hiçbir şeyden haberi olmadan halledilmesi gerekiyor. O kâğıtlarla bu kadar dikkatsiz olduğum için kendimi azarlıyorum. Kendimi nasıl hayal kırıklığına uğrattığım için utanıyorum.

İki saat sonraki kahvaltı huysuz bir olay. Laura kimseyle konuşmuyor. Matt gözlerini ovuşturuyor ve Glyn ile benim onun için yaptığımız her şeye ağlıyor. Ben de berbat hissediyorum. Boynum ağrıyor ve gözlerim doluyor.

Bundan daha acı verici bir şey yok.

Çocuklarınız için elinizden geleni yapıyorsunuz ve onlar bunu takdir etmiyor. Neyse ki, ruh halimizdeki değişikliklere alıştık ve bunu normal karşılıyoruz.

Kahvemi bitiriyorum ve Glyn kahvaltıyı bitirirken ben de duş alıp giyinmek için yukarı koşuyorum. Ben yatak odamızdan çıkarken Glyn Matt'le birlikte beliriyor. Laura giyiniyor ve Matt benim için ağlıyor. O kadar yorgun ki huysuzun da ötesinde. Saate bakarken onu giydiriyorum. Geç kalacağım. Matt yavaş gidiyor. Kapı çalıyor. Sonunda üçümüz aceleyle aşağı inip güne hazırlandık. Minnetle onları Ali'ye teslim ediyorum.

"Hoşça kalın çocuklar, sizi seviyorum, okulda harika bir gün geçirin. İkisini de başlarının üstünden öpüyorum ve Laura'ya fısıldıyorum, 'Muhteşem görünüyorsun, çok güzelsin. Laura homurdanıyor ve Matt tekrar ağlamaya başlıyor. Göğsüm sıkışıyor. Ali onları arabamızdan indirirken üzüntümü görmemesi için ona mutlulukla el sallıyorum.

Glyn bana doğru geliyor. "Tina, dün gece Fransız pencerelerini kilitlemeyi unuttuğunu biliyorsun.

"Ben kilitledim. Yatağa gittiğimizde onları kilitledim.'

Başını iki yana sallar. 'Açtığını düşünmüş olmalısın ama bu sabah açıktı. Daha sonra, aşağı indiğinizde açmış olmanız mümkün mü?

"Glyn, ben yapmadım. Dürüst olmak gerekirse yapıp yapmadığımı hatırlamıyorum.

İşe iki ayrı arabayla gidiyoruz. Çevre için kötü, ancak sık sık mahkemeye gitmemiz veya müşterileri görmemiz gerekiyor ve bunlar Manchester'dan Birmingham'a kadar herhangi bir yerde olabiliyor. Araba paylaşımı bizim için bir seçenek değil.

Ofise ilk gelen benim. Yol boyunca kayıp evraklar için mantıklı bir açıklama bulmaya çalışıyordum. Ofisime girdim ve bir şeylerin farklı olduğunu hemen anladım. Odayı ve masamı taradım. Glyn, çocuklar ve benim fotoğraf çerçevem kayıptı. Hepimizin dört farklı fotoğrafının bulunduğu 5×7 inç boyutlarında bir çerçeve. Masamın üzerinde duruyordu. Şaşkınlıkla çantamı ve evrak çantamı yere bırakıp oturuyorum.

Başka hiçbir şey farklı değil. Bekle, Laura Glyn ve bana birer Noel kasesi yaptı. Benimkini potpuri dolu küçük sehpanın üzerinde tutuyorum ve o da kayıp. Acaba Glyn onları aldı mı? Belki birine göstermek için. Ama onun kendi kasesi var, neden benimkini alsın ki? Kontrol etmek için ofisine gidiyorum ve fotoğraf çerçevesinin masasında, kâğıttan kâsenin de sehpasının üzerinde olduğunu görüyorum. Bizde de aynısından var, sadece onun kasesi nane şekeriyle dolu.

Masama döndüğümde şaşkın şaşkın oturuyor, dün ayrılmadan önce onları taşıyıp taşımadığımı hatırlamak için kendimi zorluyorum. Şimdi bunun için endişelenemem, o kağıtların yerini bulmam gerekiyor. Personel mutfağında kahve makinesini açıp suyla dolduruyorum. Kahve keyfime ihtiyacım var. Glyn bir çay adamıdır; asla kahve içmez. Ofisime dönüp oturuyorum. Dosyayı masama bırakıyorum ve çekmecelerimi karıştırıyorum. Hiçbir şey bulamadım. İçimde bir utanç duygusu oluşmaya başladı.

Onlarla ne yaptığımı nasıl açıklayabilirim? Bacaklarımı uzatıyorum ve ayağım sert bir şeye çarpıyor.

Bu benim fotoğraf çerçevem, parçalanmış. Camı halıya düşürmemeye çalışarak yavaşça yerinden çıkarıyorum. Paramparça olmuş parçaları çöp kutusuna silkeliyorum, hala çerçeveye sıkışmış pürüzlü cam parçalarını seçiyorum. Destek kırılmış ve çerçeve bir tarafa doğru kötü bir şekilde eğilmiş. Fotoğrafları çıkarıp çerçeveyi çöpe atıyorum. Belki de temizlikçiler onu düşürmüş ve geri gelip temizlemeyi unutmuşlardır. Fotoğrafları masamın üzerine bıraktım. Tanrım, kahvenin beni canlandıracağını düşünmüştüm ama çok yorgunum. Tek yapmak istediğim yatağa dönüp yorganın altına girip uyumak.

Bir süre sonra koridorda sesler duyuyorum. Duvardaki saate bakıyorum ve saatin 9.00'dan biraz önce olduğunu görüyorum. Sally normalde bu saatte içeri girer. Zile basıyorum ama cevap yok. Kalbim sıkışıyor. Rachel'dan bu dosyaların yerini bulması için yardım istemeyi gerçekten ama gerçekten istemiyorum.

On beş dakika sonra tekrar zile basıyorum ve Megan cevap veriyor. Gözlerimi kapatıyorum ve beşe kadar sayıyorum. Zihnimi başka işlerle meşgul etmeye çalışıyorum ama kayıp dosyalar sürekli başımın etini yiyor. Aklım Howard'a söylediğim anda onunla yapacağım tartışmadan çok da uzaklaşmıyor. Kahretsın.

Ortaklık için aday olmam beni hala şaşırtıyor. Daha da ötesi, başıma gelen onca şeyden sonra avukat olmayı başarmış olmam. Annem öldükten sonra üniversite eğitimimi tamamlamak için geri döndüm. Eğitim sözleşmemde benden istedikleri tüm saatleri yerine getirmekte zorlandım. Bu beni bunalıttı. Çöküşün eşiğine geldim ve kendimi diazepam kullanırken ve bir terapistle giderken buldum. Hedeflediğim şeyi başarabileceğimi kendime kanıtlamaya hevesliydim. Anksiyetemin annemi olduğu gibi beni de kontrol etmesine izin vermeyecektim.

Buraya mülakat için geldiğimde, her şeyi mahvettim. Dönüştüğüm kişiyle gurur duyuyordum ve annemin de gurur duyacağını biliyordum.

Hapları bıraktım ve zaten burada ortak olan Glyn ile çıkmaya başladım.

"Tebrikler," dedi beni başka bir bilgi isteme bahanesiyle çağdıktan sonra. "İşi aldınız. Rahatlatıcı tavrı ve nazik gülümsemesi beni içten içe aydınlattı ve kendimden geçtim. O anın her ayrıntısını hatırlıyorum. Sanırım tam o anda ona aşık olmuştum. Şimdiye kadar sevdiğim tek erkek o oldu. Onu tanıyana kadar onun yanında kendimi aptal ve endişeli hissederdim. Tanıdığım en nazik adam. "Merhaba Tina, ben Megan, nasıl yardımcı olabilirim?" Sesi esintili, hafif ve neşeyle dolu ve ben sadece telefonu çarpmak istiyorum. Elimde değil, beni sinirlendiriyor.

"Sally orada mı, lütfen, Megan? Sesim tonsuz.

'Hayır, üzgünüm, hala karın ağrısı çekiyor. Sizin için bir şey yapabilir miyim?'

"Hayır, şu anda değil. Glyn geldi mi, haberin var mı?" "Evet, az önce ona çay götürdüm; buçukta bir toplantısı var.

"Tamam, teşekkürler. Telefonu bıraktım ve nefesimin altında küfrettim. Kahretsin, Rachel'a sormak zorunda kalacağım. Ama önce, her ne kadar istemesem de, birine kayıp evraklardan bahsetmem gerekiyor. Glyn'in ofisine gidiyorum.

"Merhaba, bir dakikan var mı?

Glyn telefonda; beni içeri davet ediyor. Laura'nın kâğıttan kâsesinden bir nane şekeri alıp oturuyorum.

"Üzgünüm hayatım, Howard bu dava yüzünden çok stresli. Telefonu kapatıyor ve masasının üzerindeki kâğıt yığını karıştırıyor. Glyn evrak işleri konusunda tanıdığım en düzensiz insan. Masasına baktığınızda hiçbir şey bulamayacağını düşünürsünüz. Ama yanılırsınız. Hepsinin tam olarak nerede olduğunu biliyor. Başımı döndürüyor. Eğer dosyaları kaybetseydi, bunu anlayabilirdim. Ama ben, titiz, düzenli ben? Utanıyorum ve ter içinde kalıyorum.

'Tanrım, demek ki öfkelenecek. En iyisi yolundan çekileyim.

"Tanrım, evet, kapını kilitle ve Tanrı aşkına ona Miller davasıyla ilgili olumsuz bir şey söyleme. Kafasını kaldırmadan homurdanıyor.

"İşte mesele bu, görüyorsunuz. Ayağa kalkıyorum ve Jane Austen romanlarından fırlamış bir karakter gibi ellerimi sıkarak odada volta atıyorum. Glyn beni dinlediğini belli eden gırtlaktan sesler çıkarıyor ama evraklarını bilgisayardan kontrol etmeye devam ediyor.

"Sorun nedir, Tina? Üzgünüm sevgilim, seni kaybettim.'

Kahretsin. Glyn . . . Miller davasının orijinallerini bir şekilde kaybettim; banka hesap dökümleri ve Coca-Cola sözleşmesi. Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz kalbim göğsüme çarpıyor ve başım dönüyor.

Glyn yaptığı şeyi bırakır. Bu sefer kafasını kaldırıyor. "Ne?" Sesi kuşkulu geliyor. "Tina, bunu nasıl yaptın? Herkesin içinde sen!"

Ellerimi sıkmayı bırakmak istiyorum. "Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Onları bilgisayara taradım, yedekledim ve dosyayı eve götürdüm. En azından ben öyle sanıyordum. Evrak çantama koyduğumu hatırlıyorum. Ama hiçbirisi orada değil.

"Ne? Bilgisayarda değil mi? Ya da yedekte?"

'Hayır, kontrol ettim. Gitmiş. Bunu dün akşamdan beri bildiğimi ona söylemedim.

"Başka bir şey kayboldu mu? Fareyi masanın üzerinde hareket ettiriyor, işaret parmağı tıklıyor ve tıklıyor.

Dosyalarından herhangi birinin kaybolup kaybolmadığını kontrol ettiğini biliyorum. Çaresiz durumdayım. Howard bunu öğrenirse şu anki ruh haliyle çılgına döner. Sessiz kalıyorum.

"Tina? Bana doğru bakıyor.

Kapı çalındı. Glyn bana baktı. Omuz silktim. "İçeri gel," diye seslendi.

John içeri giriyor ve bizi rahatsız ettiği için özür diliyor. "Tina, umarım bugün kendini daha iyi hissediyorsundur," diyor bana, sonra saçlarını karıştırıp Glyn'e doğru yürüyor. 'Dün gece bu rakamları netleştirmeyi başardım. Bulduğun tutarsızlıklar gerçekçi görünüyor, haklıydın, sanırım bunların hepsini uyduruyorlar. John gözlüklerini burnuna doğru iterek bana döndü. "Üzgünüm, ikinizi de yalnız bırakayım. Böldüğüm için özür dilerim, ilk iş Glyn'e bunları göstermem gerekiyordu. Başımı sallayarak cevap veriyorum. Ben cevap veremedim o gidiyor.

'Hiçbir şey geçmiyor, John. Kahretsin, küçük ayrıntılar konusunda mükemmel,' diyor Glyn, sonra bilgisayar ekranına bakıyor. "Tina?

Ne? Başka ne kayboldu? Bir anda rahatladım, çünkü eğer başka dosyalar da kaybolduysa, bu benimle ilgili değil, sistemle ilgili bir şeydi. Bir güç dalgalanması ya da o tür bir şey. Yüksek sesle nefes alıyorum.

'Kaybolan bir şey yok. Miller dosyası burada,' diyor Glyn, merakla bana bakarak.

"Biliyorum, ama Bayan Miller'ın getirdiği banka hesap özetleri ve Coca-Cola sözleşmesi değil.

Evet, buradalar. Buradalar. Şimdi onlara bakıyorum.'

Telaşla onun yanında durdum ve ekrana baktım. 'Ama . . . O lanet dosyaya kaç kez baktığımı anlatamam. Orada değillerdi!'

Artık öyleler. Hepsi orada. Otoyoldaki o olaydan beri garip davranıyorsun, kafanı düşündüğünden daha sert çarpmadığına emin misin?

Onun yanından çekiliyorum. "Kesinlikle eminim. O kağıtlar orada değildi. Şimdi bana orijinallerinin dosyada olduğunu söyleyeceksin.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Git bak. Onları da kaçırmış olabilir misin?"

Suçlamasından incinerek dedim ki. 'Benimle gel ve kendin gör. Dijital olanların yerine nasıl geri döndüğünü açıklayamam ama orijinaler gitti. Hadi, gidelim. Ofisten çıkıyorum ve Megan'ın sekreterlik bölümüne doğru köşeyi döndüğünü görüyorum.

Tina, izne ihtiyacın olursa lütfen bana söyle. Bunu mahvetmeyi göze alamayız. yukarı.'

Ona doğru döndüm. "Glyn, kes şunu. Ben iyiyim.' Hışımınla ofisime girdim, Glyn de hemen arkasından. 'Pekâlâ, işte bu sabah geldiğimde çantamdan çıkardığım dosya. Hadi, keyfine bak.'

Glyn sandalyeme oturdu ve evrakları karıştırdı. Oflayıp pufluyorum, kafa travması geçirdiğimi düşündüğü için öfkeyle odada volta atıyorum.

Konuştığında sesi yumuşaktır. "Tina...

Döndüm ve adımlarımı attım. "Peki o zaman. Orada değiller, değil mi? Ve ben onları kaybetmedim. Peki, neredeler?"

'Tina, buradalar. Bak.'

'Ne! Hayır, olamazlar! Birçok kez kontrol ettim.' Gözlerindeki bakış beni mahvetti. 'Sakın, sakın bir sorunum olduğunu söylemeye cüret etme. O dosyalar dün gece ya da bu sabah orada değildi.

"Dün gece bunu biliyor muydun?"

Bunu ağızımdan kaçırdığım için kendimi tekmelemek istiyorum. Orada değillerdi. Olmadıklarını biliyorum. Dün gece seni bu konuda rahatsız etmek istemedim. Ofise gittiğimde onları bulacağıma inanmıştım. Ama bu sabah burada değillerdi. Glyn, bana inanmalısın. Yalan söylemiyorum.'

Glyn çenesini sıvazlar. "Tina, dosyaların hepsi burada. Megan, dün herhangi bir nedenle Miller dosyasından bazı evrakların yerini değiştirdin mi?

Dönüyorum. Ne kadarını duydu? Ona sertçe bakıyorum. Sonra Glyn'in dün beni aradığını söylediğini hatırlıyorum.

'Hayır, yapmadım Glyn; o dosyaya girmem için bir neden yoktu. Tina'nın benim yardımımıza ihtiyacı yoktu.

Neden bilmiyorum ama bu yüzüme inen bir tokat gibi geliyor. Gücümünden geriye kalanlar patlak bir lastik gibi dışarı sızıyor.

"Tina, Sally'ye çok güveniyorsun, belki de dün Megan'ın yardım etmesine izin vermeliydin ve bunlar yaşanmazdı.

'Bir şey mi oldu? Yanlış bir şey mi yaptım? Megan, başı beladaymış gibi üzgün bir sesle konuşuyor. Sesi titriyor. Ona bakıyorum, gerçekten de titriyor! İnanılır gibi değil.

Glyn, "Hayır, bir şey yok Megan, bir şeyi gözden kaçırdığımızı düşündük ama şimdi bulduk," diye yanıtlıyor.

"Dün beni neden arıyordun?" diye soruyorum. Sorduğum için bana kaşlarını çatmış olduğunu anlamak için Glyn'in yüzünü görmeme gerek yok.

"Dün mü? Öyle olduğumu sanmıyorum.' Bize yaklaşıyor.

"Evet, Glyn çocukları almaya gitmeden önce beni aradığınızı söyledi. İstedğim bazı bilgilere sahip olduğunu mu? Neymiş o?"

"Ah, şu. Evet, Sally aradı; onu aramamanı rica etmek için telefon etti. Sana söylemek için seni bulamadım, sonra da unuttum, özür dilerim.

Megan gülümser ve gitmeden önce Glyn'e bakar. Bunu yapması beni rahatsız ediyor.

Sally'nin bunu söylediğine inanamıyorum. "Bekle, ama ben senden hangi bilgiyi talep ettim?

İyi niyetle gülümsüyor. "Tina, benden Bayan Miller için iki avukatın uygun olup olmadığını öğrenmemi istemiştin.

Bunu ona ben sormadım. Tam bunu söyleyecektim ki Glyn araya girdi. "Tamam. Tamam, hepsi bu kadar Megan, teşekkürler."

Yalnız kaldığımızda kollarını bana doluyor. 'Tina, bu davayla ilgili yardım istersen sorar mısın? Nasıl biri olduğunu biliyorum. Her neyse, beni rahatsız eden şey hafızan, lütfen git ve doktora görün. Belki de kafanı çarptığını hatırlamıyorsundur.'

Kafamı *vurduğumu* hatırlamıyorum! Ve o dosyaları nereye koyduğumu hatırlamıyorum ve sanırım evimde bir resim çerçevesi olduğunu da hatırlamıyorum.

masa da seninki gibi.' Sulu gözlerimi saklamak için arkamı dönüyorum.

İkimiz de hızlı bir hareketle masama bakıyoruz. Çerçeve yerine oturmuş, fotoğraflar da öyle.

Kendimi onun kucağından kurtarıyorum ve fotoğraf çerçevesine doğru gidiyorum. "Bu sabah kırılmıştı. Masamın altında duruyordu. Sana göstereyim; kırık olan çöp kutusunda. Bak . . . Anlamıyorum. Bu sabah buradaydı.' Ona zar zor bakabiliyorum. Sandalyemin etrafına bakıyorum. Her şey derli toplu.

Bir saniye içinde Glyn yanımda dikiliyor. Ellerimi sıkıyor ve başparmağıyla parmak eklemlerimi okşuyor. Sempatı istemiyorum. Bana inanmasını istiyorum.

"Sakın bunu söylemeye cüret etme. Ne gördüğümü biliyorum. Ve Sally'nin onu aramamamı istediğine inanmıyorum. Bu onun yapacağı bir şey değil.

Glyn beni dikkatle izliyor. 'Hemen doktoru aramanı istiyorum. Sen arayana kadar burada kalacağım. Belki de Sally kendini kötü hissediyordur ve kimsenin aramasını istemiyordur. Bunu hiç düşündün mü?'

Kaşlarımı çattım. "Hayır, öyle bir şey yapmadım. Yine de bunun tuhaf olduğunu düşünüyorum. Ofisimin dayanılmaz sessizliğinde aramayı yapıyorum ve sonra güç kullanarak dışarı çıkıyorum. Başım eğik. El çantamı omzuma atıyorum ve ne etrafımı ne de Megan'ın yanımdan geçtiğini fark ediyorum. Sıkı bir gülümsemeyle lobiye çıkıyorum. Asansör için düğmeye basıyorum. İçeri girdiğimde gözyaşlarımı serbest bırakıyorum ve nefesim kesik kesik çıkıyor. Berbat haldeyim. Çılgın bir karmaşa.

Yedinci Bölüm

Doktoruma neden ofisinde oturduğumu söylerken içten içe irkiliyorum. Elbette eşyalarımı kaybettiğimi ya da yanlış yere koyduğumu söylemiyorum. Basit tutuyorum. "Kafamı çarptım. Birazcık. Sanırım.

'Hiç bilinç kaybı yaşadınız mı? Zaman kaybı? Hafıza kaybı? Bu tür şeyler,' diye soruyor.

Hepsine hayır diyorum. Kalem gibi bir fenerle gözlerimi inceliyor. Sonra kulaklarımı kontrol ediyor.

"Neden kulaklarımı kontrol ediyorsun?

'Beyin kanaması durumunda. Bu sadece bir önlem. Araba kazasından sonra hastaneye gittiniz mi?

Araba kazası değildi. Size söylemiştim. Yüksek hızda şiddetli bir frenlemeydi. Şiddetli bir şekilde sarsıldım ve emniyet kemeri tarafından koltuğuma geri çarpıldım. "Başınızı nereye çarptınız?

Başımın arkasına dokunuyorum. 'Geriye doğru çarpıldım. Ben öyle vurmadım.'

"Ama sanki öyleymiş gibi belirtiler gösterdiniz?

"Hayır. Ağır ağır iç çektim. "Kocam gelip kontrol edilmemi istedi. Başımı incitmiş olabileceğimi düşünüyor.

'Böyle düşünmesine sebep olan şey ne olabilir? Olası hafıza kaybı veya kafa travması belirtileri gösterdiniz mi?

Glyn burada benimle olmadığı için minnettarım. Kesin beyin kanaması geçirdiğimi söylerdi.

Doktorum, sessiz konuşan Asyalı bir adam, bana zamanını boşa harcıyormuşum ve kafasını çarpmamış ama çarpmış olabileceğini düşünen bir kadınla konuşmak yerine tatile gitmek gibi daha iyi bir şey yapabilecekmış gibi bakıyor.

Bana hangi gün olduğunu bilip bilmediğimi ve yılın aylarını tersten tekrarlamamı istiyor. Ardından, önünde tuttuğu parmağımla onun parmağına dokunmamı ve ardından çok hızlı bir şekilde burnumun ucuna dokunmamı istiyor.

Tüm testleri geçtim.

"Endişelenmiyorum Bayan Valentine, sizi tomografi için sevk etmiyorum. Ancak konuştuğumuz şeyle ilgili herhangi bir belirti ortaya çıkarsa, lütfen tekrar gelip beni görün.

"Teşekkür ederim, Doktor. Edeceğim."

Bittiği için rahatladım ve Glyn'e dürüstçe kontrol edildiğimi ve hiçbir sorun olmadığını söyleyebilirim. Belki şimdi hayal görmediğime inanır.

Ameliyattan çıkıp okula gidiyorum. Yakınlarda bir park yeri buldum. Bir Land Rover Discovery ile bir Fiat 500'ün arasına düzgünce girdiğimde tüm park zillerim çalıyor.

Ali arabamın önünden geçiyor, kulaklığı takılı, kolları iki yanında sallanıyor. Egzersiz yapma fırsatını asla kaçırmayan Ali'nin üzerinde spor ayakkabıları, dizinin altından kesilmiş bir tayt ve minik bir tişört var. Beni fark etmedi. Şaşırmadım; beni bu saatte burada bulmak nadir bir olay. Genelde son dakikada gelirim. Ona yetişmek için topuklarımla tırıs tırıs dışarı fırlıyorum. "Hey, yabancı," diyorum arkasından koşarken, omzuna dokunarak ve ne kadar nefes nefese olduğumu göstermemeye çalışarak.

Küçük bir çılgılık atıyor ve benden uzaklaşıyor. "Tina! Beni korkuttun. Kulaklıklarını çıkarıyor ve birkaç dakika sarılıyoruz. 'Seni okul kapısına getiren nedir? Takım elbisenle çok şık görünüyorsun. Ali her şeyin içinde harika görünen kadınlardan biri. Onun sarı, tüylü Kaliforniyalı saç modeline imreniyorum. Boş zaman kıyafetleri içinde nasıl görüldüğümü biliyorum ve Ali'ye hiç benzemiyor.

Gülüyorum. Teşekkürler. Kontrol için şarlatanlara gitmem gerekti. Glyn ısrar etti."

Ali bir an için ciddileşir. "Her şey yolunda mı? Yoksa sormamalı mıyım?" "Tabii ki sormalısın. Sen benim en iyi arkadaşımsın, değil mi? İşte

Otoyolda bir kaza oldu, hepsi bu. Hani saatte yetmiş mil hızla giderken birden önünüzdeki trafik durur ya? Frene sertçe bastım ve başımı koltuk başlığına çarptım. Glyn kafamı biraz fazla sert çarpmış olabileceğimi düşünüyor. Gözlerimi deviriyorum. "Bu yüzden onu yatıştırmak için kontrole gittim ve her şey yolunda.

"Başın ağrıyor mu?" diye soruyor, başımda şişlik, çürük ya da kanama olup olmadığına bakıyor. Neden herkes bunu yapıyor? Çok sinir bozucu.

"Hayır, bayılmadım ya da zaman kaybetmedim, Glyn'i dinlediğinizde öyle düşünebilirsiniz.

"Peki seni neden doktora gönderdi?

"Oh, bu uzun bir hikaye. Ama harika görünüyorsun, kilo mu verdin?"

Ali gülüyor. "Hayır ama spor salonuna yazıldım, kişisel antrenörüm var ve artık her yere yürüyerek gitmeye çalışıyorum. Sanırım kendimi bıraktım, tetikleyici şey kot pantolonumu kolayca bağlayamadığım zamandı.

Ona bir aşağı bir yukarı bakıyorum. Son iki haftadır onu sadece geçerken görüyordum ve ona gerçekten bakmamıştım; değişime inanamıyorum. 'Her zaman harika görünüyorsun ama o ne yapıyorsa artık, şimdi daha da iyi görünüyorsun. Biraz kilo versem iyi olacak. Bel kemerimi çekiştiriyorum - bazen rahatlamak için düğmeyi açmam gerekiyor. "Sanırım evde içtiğim şaraplar kilo aldırıyor ve birkaç hafta önce getirdiğin şu yeni cipslere bağımlı oldum. Onları yemeden duramıyorum. Belki benim de spor salonuna gitmem gerekiyordur. Yüzümü buruşturuyorum. "Tanrım, bununla yüzleşemem, gerçekten. Çocuklarla işim bittiğinde kafayı bulmuş oluyorum. Bunu duymamış gibi davran. İkimiz de komplocu bir şekilde gülüyoruz.

'Bunun yerine kahve içelim ya da daha iyisi kasabada açılan şu küçük sevimli bara gidelim, köşedeki barı biliyorsun. James haftaya gidiyor. Annem bebek bakıcılığı yapabilir. Dışarı çıkabilir misin?'

'Kulağa harika bir fikir gibi geliyor, uzun zamandır dışarıda bir gece geçirmemiştik.

Annelerden bahsetmişken, Glyn'in ailesi geliyor.

"Avustralya'dan mı? Başımı salladım. "Seninle mi kalıyorlar? Yine başımı sallıyorum, Glyn'in annesi evde oturan bir anne olmam gerektiğini düşündüğü için benim en büyük hayranım değil. Bu konuyu Skype'ta sürekli gündeme getiriyor ve ben bu konuya girmemeyi tercih ediyorum. Laura doğduğunda ve ben işe döndüğümde büyük bir tartışma yaşadık ve iki ay boyunca konuşmadık. Glyn'in bizi tekrar konuşmaya ikna etmesi uzun zaman aldı. Ona bunun bizim seçimimiz olduğunu ve konunun tabu olduğunu söyledi. O bu kurala uymuyor ama ben o konuşmaya başladığında konuyu kapatmayı öğrendim.

Evet, bir süreliğine. Sonra da ülke çapında bir tura çıkacaklar. Bundan faydalanmayı ve birkaç akşam dışarı çıkmayı umuyoruz.

'Şimdiden sabırsızlanıyorum. Yeni komşunla tanıştın mı?'

Başımı yana eğiyorum; komşulardan herhangi birinin gittiğinin farkında değilim.

"Hayır. Kim gitti?

Ali, evlerin daha küçük üç yataklı Viktorya dönemi terasları olduğu yolumuzun karşı ucunda yaşıyor. Yolun bizim tarafındaki evler dört ila

Beş yataklı yarı müstakil veya müstakil - bizimki müstakil, bodrum katı ve genişten ziyade uzun olan düzgün bir bahçesi var.

'Senin karşıdaki ev, şapşal, boş olan. Bunu biliyordum çünkü geçen Cuma öğle vakti yeni insanları getiren nakliye kamyonetini orada gördüm. Küçük bir minibüstü. Belki genç bir çift ya da ilk kez ev alanlar. Çok fazla eşyaları yoktu. Uzun zamandır satılıkmış.

Bu mantıklı. Geçen gün orada birini gördüğümü sandım. Tüylerim diken diken oldu. Bir kadına benziyordu ama emin olamıyorum. İki seferde de bizim evin karşısına bakıyordu.' Titriyorum. "Burası çürümüş ve rutubet dolu. Bütün sokağı mahvediyor ve her sabah arabamdan indiğimde ona bakmaktan nefret ediyorum.

'Hey, hadi ama, hayatımız artık bize ait olmadan önce yaklaşık beş dakikamız var. Sana neler olduğunu anlat bana. Haftalardır doğru düzgün sohbet ettiğimizi sanmıyorum.

Gülüyorum ve başımı sallayarak onaylıyorum. "Doğru, yapmadık.

Ee? Valentine'ların evinde güzel bir şeyler oluyor mu? Yakışıklı kocan nasıl? Biliyorsun, birilerini almaya gittiğinde buralarda hala heyecan yaratıyor. O kadar uzun ki onu her zaman bulabiliyorum, genellikle etrafında bir sürü anne oluyor. Selam verdiğimde ve beni yanağımdan öpmek için eğildiğinde sürekli kıskanç bakışlarla karşılaşıyorum. Buna bayılıyorum!' İkimiz de ergenler gibi kıkırdıyoruz.

Onun benim olduğunu ve okul kapısında ne kadar ilgi çektiğini bilmek beni heyecanlandırıyor.

Ali okuldan beri en yakın arkadaşım olarak kaldı. Ali'yle birlikte olmadığımız tek zaman, anneme bakmak için bir süreliğine uzaklara gittiğim zamandı. Beni herkesten daha iyi tanır. Glyn'den bile.

Çocuklar aniden serbest kaldı ve herkes çocuklarını aramaya başladı. Laura bir tay gibi bana doğru geliyor.

"Anne, Katie'lere çay içmeye gidebilir miyim, krep yapıyorlar. Kolumu çekiştiriyor. "Lütfen anne.

Ali'ye baktım ve omuz silktim. "Fransızların dediği gibi oldu bitti.

Laura çantalarını bana fırlatıyor, sonra da kendi çantalarını Ali'ye fırlatan Katie ile sohbet etmeye gidiyor. Her iki kız da kol kola girmiş, sanki yıllardır birbirlerini görmemişler gibi sohbet ederek caddeden aşağıya doğru ilerliyorlar, oysa aslında bütün günü birlikte geçirmişlerdi.

Ali elimi tutuyor ve beni kendisine doğru çekiyor. Etrafta duran diğerkannelerin duymaması için fısıldıyor: "Sana sonra itiraf edeceğim bir şey var.

Sekizinci Bölüm

"Eminim Glyn benim bir sepet vakasına dönüştüğümü düşünüyordur. Çocukların karnını doyurduk ve onları arka bahçeye bıraktık. Sonunda ceketimi çıkarıp, açık pencerelerden gelen esintinin tenime değmesinin tadını çıkarıyorum. Ali'ye son iki günü anlatıyorum ve hatırlayabildiğim her şeyi ekliyorum. Megan hariç. Ondan bahsetmeyi kendime yediremiyorum. Kaç yaşındayım ben? On iki yaşında mıyım? Beni sinir eden bir kadın hakkında sızlanıyor muyum? Kendime gelmem lazım. Ona söyledim, o benim en iyi arkadaşım, onun açık sözlülüğüne ihtiyacım var. Bunu yüksek sesle *söyleyince* biraz kaçık gibi görünüyorum.

Ali derin bir iç çeker. "Vay canına, ne demek istediğini anladım. "Tanrım, sen de benim deli olduğumu düşünüyorsun!"

"Ne? Hayır. Öyle bir şey demedim, değil mi?"

Aslında var. Bu cümlede, "Vay canına, ne demek istediğini anladım."

"Hayır, düşündüğüm bu değil. Tina, her şeyi aşırı analiz etmeyi bırakmalısın. Her sorunla kendi başına ilgilen, aksi takdirde toplu olarak kendini delirteceksin . . pardon, berbat bir kelime seçimi oldu," diyor Ali yanıma otururken. "Ben bir kadeh şarap içebilirim, ya sen?"

'Ben de, ama henüz biraz erken. Sizce de öyle değil mi?"

Ali pencereden dışarı bakıyor; ben de onun bakışlarını takip ediyorum. Hepsi mutlu bir şekilde oynuyorlar. Matt çiçek tarhını kazıyor, kızlar da Ali'nin arka bahçesine hakim olan pembe Wendy evinin içinde.

'Saat neredeyse beş oldu. Sen söylemezsen ben de söylemem. İki bardak getirdi. 'Onlar sadece küçükler ve sen bütün o hamuru yedin, bu da onu emecek.

Derin bir yudum alıyorum ve boğazımdan aşağı süzülmesinin keyfini çıkarıyorum. 'Bilmez miyim. Pantolonumun düğmesini açmak zorunda kaldım.

Ali bir kaşını kaldırır ve iç çeker. "Bunun için bir şey yok Tina, artık spor salonuna zaman ayırman gerekecek.

"Evet, belki. Ama cidden, Ali, bana neler olduğunu düşündüğünü söyle. Deliriyor muyum? Kendimden şüphe ediyorum ve bu beni korkutuyor. Sanırım dün gece arka kapıyı açık bıraktım ve hatırlamıyorum. Kilitlediğime eminim.'

"Bana her şeyi anlattın mı? Ali sorar.

Başımı salladım. "Kesinlikle her şey. Boynumu okşayan hoş bir esintinin tadını çıkarıyorum. Şarabımdan bir yudum alıyorum ve çocukluğumdan beri sırdaşım olan kadına her şeyi anlatıp anlatmayacağımı düşünüyorum.

'Tina, aklını kaybetmiyorsun. Belki de bu dava kafanı meşgul ediyordur.'

"Değilim," diye ekliyorum kendimi savunmak için.

Kaşlarını çattı; birkaç dakika sessizlik oldu ve sonra şöyle dedi: "Tamam, adım adım ilerleyelim. Sizin haberiniz olmadan sistemle oynamış olabilecek herhangi bir toplantı ya da yeni birileri oldu mu?

Gülüyorum. 'Saçmalama Ali, yabancıların sisteme girmesine izin vermiyoruz. Burayı kullanan herkes personel... ve tabii ki Megan. O daha yeni.

"Sen bir şeyleri kaybetmeye başladığında o da mı başladı?

Beynim şu anda ya pek çok yararsız düşünceyi ateşliyor ya da beni donduruyor. Bunların hiçbirisi yardımcı olmuyor. Bunu neden düşünemedim? Kafamın içinde yüksek sesle söylediğimde kulağa gülünç derecede açık geliyor.

'Evet, ama bu bir tesadüf, değil mi? O evrakları taşımış olmasına imkan yok. Bunu söyledikten sonra, Glyn, Howard ve diğer personelin gözünü kör etmiş gibi görünüyor. Kulağa aptalca geldiğini biliyorum ama hepsi Megan'ın sevimli olduğunu düşünüyor. Özellikle Howard, ondan hoşlanıyor ve onu dışarı davet etti.'

'Yok artık! Oraya yeni başladığını mı söylüyorsun?'

"Kesinlikle adamın beynini karıştırmış. Adam orta yaş krizi geçiriyor, Glyn'e de bunu söyledim. Ama sen bir de onu görmelisin Ali, yani tam bir baş belası. Diğer sekreterlere hiç benzemiyor. Rachel'in uzun zamandır arkadaşı, yani Rachel Megan'ın annesinin arkadaşıydı ve Megan'ın bir nevi teyzesiydi ve tabii ki Rachel artık yanlış yapamaz.

Ali başını sallayıp hızla göz kırptıktan sonra kafası karışmış bir şekilde "Neden?" diye sorar.

"Bilmediğini unutmuşum. Kocasına kanser teşhisi kondu ve ona bakmak için erken emekli oluyor.

"Oh, bu çok trajik.

"Öyle, Glyn ve Howard parmak uçlarında dolaşıyorlar. Ondaki değişime inanamıyorum. Sanırım endişeden. Gri ve kaybolmuş görünüyor.'

İkimiz de birkaç dakika sessiz kaldık.

'Bu kadın nasıl biri? Megan.'

"Marilyn Monroe'ya benziyor, dudakları şişmiş. Hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan dar kıyafetler giyiyor, VPL yok, yani hiçbir şey

o bölümde oluyor. Ve bana her baktığında hançer fırlatıyor. Ona şaşkın bir bakış atıyorum.

Gözleri kocaman, dinlerken bana bakıyor. "Glyn'e asıldı mı?

Onun yanında durduğunu hatırlayınca irkildim. 'Kesinlikle hayır, ama kışkırtıcı biri ve neden bilmiyorum ama beni kışkırtmaya çalıştığını hissediyorum. Neden? Ben ne yaptım ki? Çılgınca, değil mi? Kadın beni kendi ofisimde korkutuyor.' Ona bakmaktan kaçınıyorum. Ali'nin ona her şeyi anlatmadığımdan şüphelenmesi riskini göze alamam. Beni çok iyi tanıyor.

Ali elimi okşadı. 'Onun hakkında bir şey biliyor musun? Onunla daha önce hiç karşılaştın mı? Bildiğin kadarıyla Glyn'in geçmişte tanıdığı biri olabilir.

Yüzümü buruşturdum. 'Ne! Hayır! Tanrım, onu hatırlardı, inan bana. O unutulacak biri değil.' Yüzüm köpek kakasının içinde durmuşum gibi tiksinti dolu. "Ayrıca Howard'a ilgi duyuyor.

"Biliyorum ama sana karşı tuhaf olduğunu söylemiştin. Peki ya arka plandaki biri? Tanıştığı ve reddettiği biri. Belki bir arkadaşının arkadaşı? Ya da onun gibi bir şey. Onu küçümsediği için ondan intikam alıyor olabilir mi?"

Bunu düşünüyorum ama kendim göremiyorum. 'Hayır, Ali, nereye varmak istediğini anlıyorum. Ama hayır. Bence o sadece benden hoşlanmayan bir flörtçü.

"Ya eski bir müşterinin ya da firmanın karşı çıktığı ve dava açtığı bir müşterinin eşiye? Ali dehşet içinde elini kaldırır. "Belki de şirkete zarar vermek istiyordur. Belki de hepinizden nefret ediyordur. Belki de ... listesindeki ilk kişi sizsiniz. Şaşkın yüzümü gören Ali sözlerini şöyle bitiriyor: "Bilmiyorum, aklım böyle çalışıyor işte. Belki de bunların hiçbiri değildir. Gülmeye başladı. 'Belki de o sadece bir psikopattır . Norman Bates gibi. Belki de psikopat bir Barbie'dir.

Gülümsüyorum ama kanımda bir ürperti hissediyorum. 'Harika, gerçekten bir tohum ekmişsin. Teşekkürler.'

Ali bir minder kapar ve göğsüne yaklaştıır. "Bak, bunu yanlış anlama Tina. Ama bu olay yüzünden bazı şeyleri gözden kaçırıyor olabilir misin? Kıl payı kurtulmadın mı? Bir keresinde bana annenin ölümünü izlemenin hayatını değiştiren bir an olduğunu ve ölümün seni korkuttuğunu itiraf etmiştin.

Ne dediğini düşünüyorum ve gözyaşlarım durduramadan yüzümden aşağı süzülüyor. Savruluyorum, aslında kime ağladığımdan emin değilim.

için. Annem ya da onun ölümüyle ilgili olanlar.

Ali yastığı bir kenara atıp bana sarıldı. 'Tina, zgnm, sanırım o gün ölmüş olabileceğin için bir tür mini sinir krizi geçirdin. Ölümden ve aileni kaybetmekten korktuğunu biliyorum. Korkuyu içinde tutmak belki de seni panik durumuna girmekten korumak için beynini biraz karıştırıyor. şu anda seni karıştıran şey bu korku olabilir.

İfade edecek kelimeleri bulamayınca, içimdeki eski duyguların kabarmaya başladığını hissediyorum ve onları aşağı itiyorum. Derinlere itiyorum. Ama fokurdadığını, yukarı doğru yükseldiğini ve dışarı çıkmakla tehdit ettiğini hissedebiliyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve konsantre oluyorum; beni ele geçirmeden önce onları uzaklaştırmak için daha fazla çaba göstermem gerekiyor. Onları uzak tutmanın çoğu zaman işime yaradığını görüyorum.

Her zaman böyle değildim, sadece annem öldüğünde, ondan önce duygularımla temas halindeydim. şimdi, şu anda olduğu gibi beni ele geçirmeye çalışırlar ve hedeflerimi gözden kaçırmama neden olurlar diye onları yakından izliyorum. Belki de her şeyi çok abarttım. Ve evet, ailemi kaybetmek benim en büyük korkum. Annemi zlyorum ve onu her düşündüğümde ölmekte olduğunu görmekten nefret ediyorum. Onu kanserden önce görmek için kendimi zorluyorum. Mutlu olduğumuz zamanları. Çok mutlu zamanlarımız olduğundan değil. Aklı başındayken mutlu olduğu anları hatırlıyorum ama akıl sağlığı mutluluğumuzun üzerine karanlık gölgeler düşürüyordu. Kaybetme korkusu her zaman çok yakınımda, kasvetli köşelerde geziniyor, sinsice dolaşıyor. ılgınca, biliyorum ve belki de bu korku yüzünden gerçek olanı gözden kaçırıyorum. Oraya tekrar gitmek istemiyorum. O karanlık, karışık yere.

Ali bana sarılıyor ve odaklanmamı sağlamak için gözlerini benimkilerden ayırmıyor. 'lmeyeceksin Tina, hayatına devam etmelisin. Kimse aileni senden alamaz, bunu unutma. Hiçbir şey olmayacak. Oraya geri dnmeyeceksin. Artık iyisin. Bunların hepsi geçmişte kaldı.

Derin nefes alıyorum. Bunu bilmiyor, kesin değil, kimse bunu tahmin edemez. Yine de arkamı kolladığı için mutluyum. "Glyn bunu bilmemeli. . . bilirsin.'

Elimi sıktı. 'Ben biliyorum ama o bilmiyor. Kimse bilmiyor. Sadece sen ve ben ve bu böyle kalacak.'

"Teşekkürler.

'Tina, ben senin için buradayım, bunu biliyorsun, değil mi? Benimle konuşabilir ve bana her şeyi anlatabilirsin. Ne olursa olsun senin yanında olacağım. Bunu biliyorsun, değil mi?

Sen?' Ali beni bırakıyor ve elimi daha sıkı tutuyor. 'Ama sen gittikten sonra, geri döndüğünde asla eskisi gibi olmadın. Uzun süre onun ölümüyle ve suçluluk duygusuyla yaşadın. Bu taşıdığın büyük bir yükü ama artık bırakmalısın. Bu senin hatan değildi. Onun için elinden geleni yaptın. Kanserd, her zaman ölecekti.'

"Sanki unutmak kolaymış gibi konuşuyorsunuz.

'Unutmak değil, bir kenara koymak. Kapanışa ulaşın. Belki gidip terapist gibi biriyle konuşabilirsiniz, daha önce bir kez işe yaramıştı.

Göz temasını kesiyorum, ellerimi çekiyorum ve ayağa kalkıyorum. "Haklısın. Elimden geleni yapacağım. Asla bir noktada takılıp kalmam, yoluma devam ederim. İhtiyacım olan son şey terapiye geri dönmek. Yaşadığım deneyimden sonra bir kez sisteme girdiğinizde çıkmanın zor olduğunu gördüm. Etiketler, tıp mesleği herkese etiket yapıştırmaya bayılır. Buna klinik depresyon diyorlar. Ali harika biri ve ona değer veriyorum ama beni biraz fazla zorlamayı seviyor. Duygularıma fazla yaklaşımdan hoşlanmıyorum; doğrusal düşünmememe engel oluyorlar.

'Hayatındaki her şeyi yönetmeyi seviyorsun. Çocukken de böyleydin; her zaman takip etmemiz gereken bir plan yapardın ve işler istediğin gibi gitmediğinde üzülürdün. Ama hayatın kendi planı var, bazen senin düşündüğünden çok farklı. Bir de bana bakın. Otuz bir yaşında boşanmış ve bekâr bir anne olacağım kimin aklına gelirdi? James gibi olağanüstü bir adamla tanışacağıma ve bize onun kadar değer vereceğine kesinlikle inanmazdım. Planım tek başıma devam etmekte. Tanrı'ya şükür hiç öyle olmadı. Gülüyor, ayağa kalkıyor, bana bir öpücük veriyor ve arka kapıya doğru yürüyor. "Üçü de çadırda. Muhtemelen Matt'e ışıltılı bir elbise giydirmişlerdir. Zavallı çocuk, o kadar tatlı ki, bundan faydalanırlar.

"Hey, tüm bu drama içinde bana ne söylemen gerektiğini sormayı unuttum," diyerek konuyu benden uzaklaştırıyorum ve bu kaçış için minnettarım.

Ali tatlı tatlı gülümsüyor. "James bana evlenme teklif etti.

'Aman Tanrım, bu harika Ali, senin için çok mutluyum. Mest olmuş görünmüyorsun. Neyin var?'

"Sadece son evliliğim çok kötü sonuçlandığı için gerginim.

'James o meme gibi değil. O iyi bir adam; bunu sana kanıtladı. Bana geçmişini bırakmamı söyledin ve sen burada dikilip duruyorsun! Bırak kızım. Çok heyecanlıyım. Glyn'e söylemek için sabırsızlanıyorum. Bir randevun var mı?'

Dokuzuncu Bölüm

Hafta sonunu kollarımı açarak karşılıyorum; uzanmak ve bana sarılmış rahat bir vücut. Glyn'in eli kalçamda ve hareket ediyor. Saat hala erken ve Glyn'in vücudu bana sarılmış durumda ve çocuklar uyanmadan önce zamanımız olduğunu biliyor gibi görünüyor. Zamanlamayı bu kadar mükemmel ölçmesi beni sürekli şaşırtıyor.

Elini belime götürüyor ve beni kendine doğru çekiyor, omzumu ve boynumu öperken eliyle karnımı hafifçe okşuyor. 'Umarım daha az endişeli hissediyorsundur, bebeğim. Sanırım dün gece kendini gerçekten bıraktın ve rahatladın. Kıkırdayarak bilinçaltımda sırtımama neden oluyor. "Ellerimin ve bedenimin seni stresten arındırmasına izin vermek en iyi tedavi yöntemidir. Boynumun arkasını ısıtıyor. Popomu geriye doğru itiyorum ve o da inliyor. Böyle düşünmesine izin verdim. Beni yanlış anlamayın, bana dokunmasını seviyorum. Ama bazen aklımda bir şeyler varsa bana hiçbir şey yapmıyor, ki yapıyorum. Dosyaların elektronik versiyonlarını ya da kâğıt olanlarını gözden kaçırdığıma hâlâ ikna olmuş değilim.

"Bunu bana hep yaptığını biliyorsun. Ali'yle çok stres attım, o da yardımcı oldu. İkiniz de beni stresten arındırma konusunda harikasınız. Şu anda tek düşündüğüm şeyin her şeyin nasıl olduğu olduğunu bilse Glyn çok üzülürdü.

'Eminim öyledir ve doktorun sana temiz raporu vermesi de yardımcı olmuştur. Ama esas olarak sihirli parmaklarım işe yaradı. Eli karnımda ve kalçalarımın arasında geziniyor.

"Doktor hakkında konuşmak istemiyorum. Döndüm ve onu öptüm. Kirli sakalları yüzümü çiziyor. Dağınık saçları ve uykulu yüzü beni tahrik ediyor; bu adamı seviyorum. Ama dikkatim dağınık. Glyn iş kıyafetleri içinde şık görünüyor ama ben onun bu halini tercih ederim, sabahın ilk saatlerinde, uykulu, sıcak ve sevimli. Dudaklarını öpüyorum ve alttakini emiyorum. O da beni açgözlülükle öpüyor. Çocuklar uyanmadan önce sevişmeyi başarıyoruz. Matt elinde oyuncak bir kamyonla odaya dalıyor ve Glyn'i kıl payı kaçırarak yatağın üzerine fırlatıyor.

Glyn yalandan bir 'ah' çektikten sonra Matt'i yakalıyor ve yatakta güreşmeye başlıyorlar. Bu benim kalkıp duşa girmem ve sabahlığıma giymem için bir işaret. Dışarıda yine güzel bir gün var. Bugün ailece ne yapabileceğimizi düşünüyorum. Yağmursuz dört gün geçirdik. Saçımı bırakıyorum

Bu sabah aşığı inip düzleştiricilerimi alacağım ve tüm bukle ve dalgalardan kurtulacağım.

Glyn hala Matt ile yatakta yuvarlanıyor.

"Karşıdaki evi birinin satın aldığını biliyor muydunuz?

"Hayır, onlarla tanıştın mı? Keyifle çığlık atan Matt'in karnını gıdıkladığını söylüyor.

"Ali bir nakliye kamyoneti gördüğünü söyledi, genç bir çift olduğunu düşünüyor. "Bu garip, orada herhangi bir hareket görmedim?

Oyuncak kamyon yataktan düştü. Matt aceleyle odamızdan çıktı. Birkaç dakika sonra kolları kamyonlarla dolu olarak geri geliyor. "Oyna baba," diyor ve yatağımızın ayak ucuna iki sıra kamyon diziyor. Hem Glyn hem de Matt kamyonları birbirlerine çarpmaya başlıyorlar. Matt ciyaklıyor ve gülüyor, "Yine baba, yine" diye bağırıyor.

"Pencereden bizim eve bakan bir kadın vardı. "Gerçekten mi?

"Evet, gözümün ucuyla bir hareket yakaladım ve baktığımda onu bir saniyeliğine gördüm, sonra gitti. Yine de bir şey olmayabilir, gölgeler ya da ışığın bir oyunu olabilir. Emin olamıyorum.

Kelimelerle cevap vermiyor, sadece homurdanıyor. Devam eden araba kazasıyla ilgileniyor.

"Eminim onunla zamanında tanışacağız," diyorum. O evde beni rahatsız eden bir şeyler var.

"Yapacağız. Haydi, basher, gidip biraz kahvaltı edelim,' der Glyn. Matt'i yakalar ve ayağa kaldırır. Matt yüzünü buruşturdu. Glyn yanıma gelip sabahlığımın kemerini yavaşça gevşetiyor ve elini göğüslerimin üzerinden geçirip beni öpüyor. Matt'e dönüp, "Yemeğimizi yiyelim, sonra devam ederiz," dedi. Glyn Matt'i kapıya doğru çekti. Omzunun üzerinden bana bakarken, ikimiz de aşığıya indiğinde oynadıkları oyunu tamamen unutmuş olacağını biliyoruz.

Saçımı bitirip birkaç küpe taktıktan sonra geriye doğru adım atıyorum; kamyonlara takılıyorum, kepçenin keskin kenarı kalçama çarpıyor ve derim yırtılıyor. Yarayı bir mendille bastırıp aceleyle tuvalete gidiyorum, temizliyorum, bir yara bandı takıyorum, sonra bir kot pantolon ve tişört giyiyorum.

* * *

Bugünün barbekü için iyi bir gün olduğuna karar verdim. Kahvaltıdan sonra Valentine ailesine öğleden sonra bir barbekü ve havuz partisi yapacağımızı bildiriyorum. Süpermarketten alınması gerekenlerin zihnimde bir listesini çıkardım ve karaladım.

"Vay canına, bir mutfak bir çırpıda nasıl da temizlenir bebeğim," diyor Glyn, çayını bitirip şaşkınlıkla bana bakarak. "Bu da nereden çıktı?" "Ali ve James'i ağırlamak hoş olur diye düşündüm. James'in Seyahatinden yeni döndü, ayrıca onları uzun zamandır çift olarak görmedik ve Katie ikimizle oynamayı çok seviyor. Ve Ali bana James'in evlenme teklif ettiğini söyledi.

'Bu harika bir haber. Harekete geçerseniz iyi olur ve şampanyayı unutmayın; sıcak bir hafta sonunda süpermarketler tımarhaneye döner.

"Rammed. Seni çocuk havuzunu havaya uçurman için bırakabilir miyim?"

Yüzünde sahte bir üzüntü ifadesi var. "Gerçekten mi? Çocuk havuzunu tek başıma mı patlatacağım? Böyle sorumluluk gerektiren bir işi senin gözetimin olmadan bana devredebileceğinden emin misin? Benimle alay ediyor. En son ona mangalı emanet ettiğimde her şeyi kömürleştirmişti. Şimdi her şeyi içeride hazırlıyoruz ama yine de mangal diyoruz.

Kollarımı boynuna dolamadan ve onu dudaklarından nazıkçe öpmeden önce Ali'ye hızlı bir mesaj gönderiyorum. Çay ve Marmite tadı geliyor. 'Hayır hayatım, James'ten sana destek olmasını istiyorum. Eğer bunu atlatabilirsen, masayı ve sandalyeleri silip masayı döşeyebilirsin.

Geri çekildiğimde Glyn beni tutuyor. "Masayı hazırlamam konusunda emin misin, bu konuda ne kadar tuhaf olduğunu biliyorsun?"

Yüzümü buruşturuyorum ama yine de gülümsüyorum. 'Eminim harika bir iş çıkaracaksın.

Sadece emin ol-'

"Biliyorum, biliyorum, söz veriyorum eğer olmazsa sinir krizi geçirmeyeceksin değil mi?" "Geçirmeyeceğim, yani geçirmemeye çalışacağım.

"Yani, bu çocuk havuzu ve tüm o üflemler. Bunu daha sonra telafi edecek misin? Bütün o üflemler yüzünden dudaklarım ağrıyacak.

'Mmm, onları daha iyi öpmemi ister misin yoksa öpüşmek için çok mu acıyacaktı?

'Öpülmeye daha çok ihtiyaçları olacak' diyor ve beni geri öpüyor.

Onun sözleri bana kayıp dosyayı düşündürdü. O dosyanın kaybolmadığını biliyorum, çünkü ben titiz ve düzenli biriyim. Kabul ediyorum, çoğunlukla evde olmak üzere biraz OKB'den muzdaribim. Kendini tuhaf şeylerle gösteriyor.

Masayı kurmak gibi küçük eğilimler, her şey dengeli olmalı, tüm çatal bıçak takımları eşit aralıklarla yerleştirilmelidir. Aynı şekilde yataklardaki yastıklar ve kanepelerdeki minderler de aynı uzaklıkta olmalı. El çantam da öyle. Her şeyin kendine ait bir yeri vardır. Cüzdanım en altta, teleskopik şemsiyemin ve makyaj çantamın altında, cep hırsızlarına karşı. Dediğim gibi, radikal değil. Her şey annem öldükten sonra başladı. Artık anksiyetemi yönetebiliyorum. Başlangıçta bu beni korkutuyordu çünkü babam gittikten sonra annem de böyle başlamıştı. Ama sonunda kontrol edemedi.

Telefonuma Ali'den barbekü için bize katılacaklarını ve benimle süpermarkete geleceğini söyleyen bir mesaj geliyor. Ceketimi almak için yukarı çıkarken onu birkaç dakika içinde alacağımı yazıyorum. Kavurucu bir gün olmasına rağmen süpermarket her zaman dondurucu oluyor ve bundan da süpermarket alışverişinden nefret ettiğim kadar nefret ediyorum. Tek başıma alışveriş yaparken, her ziyaretimde bir öncekini geçmeye çalışarak ne kadar sürede tamamlayacağımı hesaplıyorum. Bu yüzden, eşyaların yerini değiştirmeye ve koridorları değiştirmeye karar verdiklerinde, mini bir kriz geçirmek istiyorum. Elimde ceketim, ön kapının yanındaki konsol masasından çantamı alıyorum. Kapı çaldı. Ali ve James geldi, Katie de mayosunu giymişti.

"Bekleyemedi," diyor Ali başıyla onu işaret ederek ve benim şaşkın bakışımı fark ederek.

"Selam Katie, Laura yatak odasında, yukarı çık. Glyn arka bahçede, James. Bu arada tebrikler," diyerek omzuna dostça bir yumruk indirdim.

"Teşekkürler. Bu kadının piyasadan çekilmesi gerekiyor; çok değerli. James yanağımı okşuyor ve Ali'ye bir öpücük gönderiyor. "Seni görmek güzel Tina, uzun zaman oldu.

'Evet, çok uzun. Yine de bugün arayış kapatacağız.' Ayrılırken ben de onu öptüm.

Arabamızdan geri geri çıkarken karşıdaki evde bol bir tişört, şort, spor ayakkabı ve beyzbol şapkası giymiş bir kadının arabayı süpürdüğünü görüyorum. Şapkanın ön kısmı yüzünü gizlemek için aşağıya doğru çekilmiş ve saçları altından toplanmış. "İşte yeni sahibi," diyorum Ali'ye. "Yanına gidip kendimizi tanıtalım mı?

Ali omzunun üzerinden bakar. "Nereye?

Güneş gözlüklerimi burnumun kenarına düşürerek tekrar arkama bakıyorum. 'İçeri geri dönmüş olmalı, etrafı süpürüyordu.

Sür. Belki de döndüğümüzde onları davet etmeliyiz.

"İyi fikir, döndüğümüzde sen alışverişi boşaltırken ben de oraya uğrarım.

* * *

Alışveriş poşetlerini mutfağa bırakırken, "Görüyorum ki işinizi çabucak hallediyorsunuz," diyorum. Her iki adam da ayaklarının dibinde iki boş bira şişesiyle birlikte yarısı patlamış orta büyüklükte bir çocuk havuzu tutuyor. "Sence öğle yemeğine kadar patlamış olur mu?

Bitirmemeleri beni rahatsız ediyor. Derin bir nefes al, Tina. Terapistim bana nefes egzersizlerinin stres seviyesini düşürdüğünü söylerdi. Şu anda nefes egzersizlerime güvenmek yerine doktordan bazı küçük haplar almak istiyorum. Ama eskisi gibi bağımlı olmaktan korkuyorum. Sanırım böyle bir mizacı var. Şu anda önüme bir cazibe konsa, yapabilirim.

Glyn boş bira şişesini sallayarak, "Sanırım sevgilim, içeceklerin yardımı olur tabii," diyor.

Omzumun üzerinden, 'Sadece söylüyorum, sizi acele ettirmek istemem ama havuz doldurulmazsa karnınız doymayacak. Bu arada, Ali yeni komşulara bize katılmak isteyip istemediklerini sormaya gitti.

"Kulağa harika bir fikir gibi geliyor," diyor Glyn.

'O eski enkazın düzenlendiğini görmek çok güzel olacak. Çok göze batıyor,' diyor James.

İkisine de bir şişe daha uzattım. "Glyn, banka kartımı cüzdanımdan herhangi bir nedenle mi çıkardın?

"Hayır, bunu neden yapayım ki?

'Ali ödemek zorunda kaldı, hiçbir yerde bulamadım. Ona geri ödeyebilir misiniz lütfen? Ofiste unutmuş olmalıyım.' Bunu yaptığımı hatırlamıyorum. Allah'tan Ali bugün yanımdaydı. "Her ihtimale karşı bankayı arayıp iptal ettirdim.

Gün ortasında tüm yemekler hazır. Masayı istediğim gibi düzenledim. Ali geri döndü ve komşumuzun bekar bir kadın olduğunu ve muhtemelen bize katılacağını söyledi. Glyn bodrumdan özel şarabını getiriyor ve Ali ile ben çocukları kurularak yerlerine yerleştiriyoruz. James benim için mutfaktan yiyecekleri taşıyor ve masanın ortasına yerleştiriyor. Bizi gölgelemesi için şemsiyeleri yukarı çekiyorum; sıcaklık şimdiden yirmilerin üzerinde.

Bir şişe şampanya açıyoruz ve iyi arkadaşlarımızın şerefine kadeh kaldırıyoruz. "Birlikte muhteşem bir hayata, ikiniz de bunu hak ediyorsunuz," diyorum. Dördümüz kadehlerimizi tokuşturuyoruz. O kadar mutluyum ki ağlamak istiyorum. Laura'nın yer değiştirdiğini ve artık Glyn'in tam karşısında olmadığını fark etmemeye çalışıyorum.

Ali ayağa fırladı ve önce bana sonra da Glyn'e sarıldı. "Çocuklar, siz sahip olduğum en iyi arkadaşlarsınız. Bana döndü. "Tina, sen benim kardeşim gibisin, baş nedimem olur musun?"

Heyecanla çığlık atıyorum. "Tanrım, evet, şeftali rengi bir elbise giymek zorunda kalmadığım sürece. Sarılıyoruz ve Glyn ile James el sıkışıp yumruk tokuşturarak erkekçe şeyler yapıyorlar.

Çocuklara 'Yemeğinizi yedikten sonra suya geri dönebilirsiniz' diyorum.

"Ee, yeni komşu nasıl biri? Glyn mısır koçanını ısırarak soruyor.

Çekici birine benziyor. Sanırım onu atlarken yakaladım. Pencereye vurduğumu görüp onu gördüğümü fark edene kadar kapıya cevap vereceğini düşünmemiştim. Gerçi tek başına, kocası ya da ortağı yok. Biraz çekici.'

"Acaba işi müteahhitlere mi yaptırıyor yoksa kendisi mi yapıyor?"

'Oh, sanırım müteahhit bulacak. Bana pek bu işlere bulaşacak biri gibi gelmedi.

"Gerçekten mi? Ne tür bir cazibe?"

"Öncelikle tırnakları. Rujuyla uyumlu, canlı kırmızı renkte uzatılmış uzun tırnaklar. Ali elleriyle şehvetli bir figürün ana hatlarını çiziyor.

Hepimiz bir ağızdan "Oh." diyoruz.

James gülüyor. 'Belki de tek başınaysa onu akşam yemeğine davet etmeliyiz. Sence de öyle değil mi, Ali? Komşu olmak için? Tek bir insan ancak bu kadar ping ping yemeğiyle yaşayabilir.'

"Belki," diye yanıtlıyor Ali. 'Bakalım bugün nasıl geçecek. Ele avuca sığmayacağını hissediyorum.

"Çekici olduğunu söylemiştin," diyorum.

"Öyle, benimle birlikteydi ama dürüst olmak gerekirse nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Her neyse, yakında burada olacak, ne demek istediğimi kendiniz göreceksiniz. Sanırım buna yüksek bakım ya da onun gibi bir şey diyorlar.

Yine hep bir ağızdan, sanki tam olarak anlamışsınız ama anladığımızdan pek emin değilmışsınız gibi, 'Oh' diyoruz.

Glyn daha fazla şarap getirmek için ayağa kalktığı sırada kapı çalıyor. "Ben getiririm," diyor. Kendime bir kadeh şarap daha koyuyorum ve şişeyi Ali'ye uzatıyorum.

"Sen kapıyı açarken ben de biraz daha şarap getireyim mi Glyn? James elindeki boşaltırken teklif ediyor.

Ali ve ben gülüyoruz. Ali, Glyn'in yüzünün buruşmasını izlerken ona "Hayatına değer veriyorsan hayır," diyor.

Glyn, "Teşekkürler, dönüş yolunda alırım," diye yanıtlıyor.

"Artık suya girebilir miyiz anne? Laura soruyor. Tabaklarına bakıyorum ve başımla onaylıyorum.

'Hâlâ şarabına değer veriyor mu? Bunun sadece başlangıçta olduğunu sanıyordum,' diye soruyor James, biraz daha kuskus yiyerek.

'Hayır, aynı. Eve geç gelir de bir şeyler içmek istersem diye buzdolabında ucuz bir şeyler bulunduruyorum. Onun şarabına dokunmaya cesaret edemem. Bu konuda biraz takıntılıyım. Kıkırdıyorum. Ben kimim ki OKB ile alay edeyim? Başım dönüyor ama huzurlu bir şekilde rahatlamış hissediyorum ve arkadaşlarım adına çok mutluyum.

"Sence kapıdaki yeni komşumuz mu? James soruyor.

"Geleceğini söyledi," diye cevaplıyor Ali. "Kapıyı çaldığımda ambalaj kutularını boşaltıyordu. Garip ama kapıyı açtığında kim olduğumu anlamış gibiydi, sonra öksürük krizine girdi. Bana bir içki ikram etti ve aceleyle ambalaj kutularından birinin içine bazı dosyalar koydu.

"Gerçekten mi? Belki de yaramazlık fotoğrafları falan vardı. Ne demek seni tanıyor gibiydi?" Penceredeki kadının evimize baktığını hatırlıyorum. "Belki seni çocukları alırken görmüştür.

"Bilmiyorum, ama bana Ali dediğine yemin edebilirim, ama büyük olasılıkla Ali dediğini hayal eden bendim. Muhtemelen merhaba dedi. Radyonun sesini açmıştı, duymak zordu.

"Yani, gözetleme şansın olmadı mı? diye sordum. "Bu, yemek davetlerine gittiğinde insanların ecza dolaplarına bakmaktan hoşlanan tanıdığım Ali gibi değil.

Ali gülüyor. "O kadar da kötü değilim!

James ve ben de "Evet, öylesin." diyoruz.

Bundan rahatsız olmayan Ali hikâyesine devam eder. Onları sakladığı için yeterince utanmış görünüyordu. Bana bir kutu getirdiğinde kutuya doğru ilerledim.

"Meraklı bir insan olduğum için içiyorum. Kıkırdıyor ve parmağıyla burnunun kenarını okşuyor. "Bir şey bulabilir miyim diye bakıyordum ki birden yanımda belirdi ve kutunun kapaklarını kapattı. Ödüm koptu. Beni yakaladığı için çok utandım. Yani, gelmeyebilir. Hepimizin meraklı parkçılar olduğumuzu düşünebilir."

James ona sarılır. "Ali yine saldırıyor. Burnunu sokmanın başını belaya sokacağını sana daha önce de söylemiştim. Meraklı kediye ne olduğunu biliyor musun?"

"Kapa çeneni James," diye gülüyorum. Ali ve ben şarabı fazla kaçırdığımız için kıkırdıyoruz.

Glyn yeni komşumuzla birlikte masaya geri döndüğünde üçümüz neşeyle sohbet ediyorduk. "Bir kadeh şarap ister misin, bugün eve dönme konusunda endişelenmene gerek yok. Masanın üzerindeki açık şişeden ona bir bardak dolduruyor. "Bakın yeni komşumuz kimmiş!" diyor cana yakın bir şekilde.

Onuncu Bölüm

Ali ayağa fırlar ve onu havadan öper. "Gelebilmenize çok sevindim, oturun. Karşıdaki boş sandalyeden bir peçete alır. "Vay canına, iyi temizlik yapıyorsun, değil mi? O ve Glyn işçi arılar gibi etrafta koşuşturuyor, yer açıyor ve temiz tabak çanak buluyorlar, ben ise sanki karnıma yumruk yemiş gibi olan biteni izliyorum. Sahneye tanıklık ederken çatalım ağzımın yarısına kadar gelmişti. Çatalımdaki ısıruk büyüklüğündeki tavuk aniden çekici gelmiyor.

Oturuyor ve bana genişçe gülümsüyor. Onun ötesinde, içmek üzere olduğu şarabı açıklayan yaşlı bir kadın gibi telaşlanan Glyn'e bakıyorum. Zoraki bir gülümsemeyle idare ediyorum. Ali sanki kraliçeymiş gibi ona yemek tabakları hazırlıyor.

Megan mısır mavisi, omzu açık bir elbise giymiştir ve geniş göğüsleri üstünden dışarı fırlamaktadır. Erkekler bakmamaya çalışıyor. Ama sarı saçları ve yırtıcı vücut diliyle onları yine de içine çekiyor. Bir anda şortum ve tişörtümün içinde kendimi rüküş hissediyorum. Her zaman harika görünen Ali bile kıyafetlerini en yakındaki taşmış ütü yığınınından çekip almış birine benziyor.

Glyn keyifli öğleden sonramızın üzerine çöken fırtına bulutlarından habersiz. Onların davranışları karşısında benim kadar şaşkın olan tek kişi James. Sağımdayken otururken fısıldıyor, "Ünlü biri mi?

"Hayır," diyorum, daha fazlasını söyleyemiyorum.

"Sence de biraz fazla şık değil mi?

Ela gözlerim daralıyor, göğüslerini zevksizce ortaya çıkaran dekolte elbisesine bakıyorum. Glyn'den bardağı almak için öne eğildiğinde, ani bir istekle öne uzanıp onları yakalıyorum, tezgahtan düşen kavunlar gibi, etraflarındaki kumaş şeridinde tehlikeli bir şekilde dengede duruyorlar.

"Birazcık," diye cevap veriyorum James'e ve çatalımı tabağıma bırakıyorum.

Gözleri beni izliyor ve gülümsüyor. Mutlu duygularımın uçup gittiğini ve kara bulutların toplandığını hissedebiliyorum. Derin bir nefes alıyorum ve birkaç dakika içinde Glyn sanki yeni konuğumuzdan çok memnun olmalıymışım gibi konuşuyor ve bana gülümsüyor. Aklını mı kaçırdı? Nazik bir komşu olması gerektiğini, iyi komşuların sergilemesi gereken incelikleri sergilemesi gerektiğini biliyorum ama aynı zamanda onun hakkında ne hissettiğimin de farkında. Kabullenmekte zorlandığım şey, ailem ve arkadaşlarım arasında ne kadar kendinden emin olduğu.

'Bu ne sürpriz, Tina? Dünya ne kadar küçük, sence de öyle değil mi? Başını sallıyor ve sanırım benim de aynı fikirde olmamı istiyor. Ama ben kabul etmiyorum. Kabul edemem. Nefesime odaklanmakta ve beynini hangi uzaylı parazitin istila ettiğini merak etmekte o kadar zorlanıyorum ki böyle düşünmesine neden oluyor.

Glyn'i görmezden gelerek sandalyemde geriye yaslanıyorum ve dostça olmayan bir ses tonuyla, "Megan, burada ne yapıyorsun?" diyorum.

Her zaman şaşkın bir bakış sunan, ortası kavisli, belirgin kaşlarını kaldırıyor. Çınlayan bir kahkahası var. Rahatsız edici. Sesi boğuk. Bunu daha önce fark etmemiştim. Müstehcen ve savunmasız gibi geliyor. Büyük bir beyaz kadar savunmasız. Geçici olarak son birkaç güne ve ofisteki endişelerime geri döndüm - yine başladılar. Nabız hızla atıyor. Beynim, evime giren bu aşağılık kadınla kötü adam gibi görünmeden nasıl başa çıkacağımı düşünüyor. O tanıdık kızarıklık göğsümden yüzüme doğru süzölmeye başlıyor.

"Tina," diyor heyecanla, sanki uzun zamandır görüşmediğim bir arkadaşımıymışım gibi. 'Ali yoldan geçerken uğradı ve beni davet etti; sen ve Glyn'in burada yaşadığınızı bilmiyordum. Glyn kapıyı açtığında yaşadığım şaşkınlığı hayal edin. Güzel bir ev. Çok büyük. Çok ferah.'

Ona en sevimsiz gülümsememi veriyorum ve Glyn'den soğuk bir bakışla ödüllendiriliyorum. Umurumda değil. Bu kadının benim evimde ne işi var? Benim masamda oturuyor, arkadaşlarım ve ailemle kaynaşılıyor?

Ali yaptığı işi bıraktı ve bana baktı. Gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştu. Yanıma oturuyor ve masanın altından bacağımı sıkıyor. Fısıldıyor, "Buna inanamıyorum. Bahsettiğin Megan bu mu?"

Megan'ın gözleri bana sabitlenmiş, beni rahatsız ediyor.

"Evet. Onun burada ne işi var?"

"Tanrım, yeni komşumuz Tina."

Bunu anladım. O nasıl benim komşum oluyor? Bu biraz garip ve tesadüfî değil mi?' Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Burada doğru olmayan bir şeyler var. O söylediği kişi değil. Yalan söylüyor, ama nedenini düşünemiyorum? Ne amaçla?

Ali şarabını içiyor ve hafifçe bana doğru dönüyor, onun için kopardığı yaygaradan utandığını görebiliyorum. Glyn, Ali'nin yanına oturdu.

Onu.

Megan o nefesli sesiyle konuşurken ellerini hareketli bir şekilde sallıyor. Ses. Tanrım, sanki bir mıknatıs onu metal talaşı gibi içine çekiyor. Bunu neden daha önce fark etmedim? Glyn'le şarap hakkında sohbet ederken sarı saçlarını omzunun üzerinden savuruyor, *oh, lütfen*. Masada kendisi kadar hevesli biri olduğu için heyecanlanıyor. Hepsi bir gösteri. Bunu yüzünden anlayabiliyorum. Neden başkası göremiyor? Bu çok açık. Bu konuda ketum bile değil. Kim *böyle* giyinip barbeküye gelir ki zaten?

Megan birden endişeli görünüyor, bir elini Glyn'in masadaki elinin üzerine koyuyor ve gülümsemesi kayboluyor. Gözlerim ellerine kayıyor ve kocamı sürükleyip götürmek için müthiş bir istek duyuyorum. Saçlarından. Onun nesi var böyle? James aşık değil. Biz bakmazken ona bir çeşit hap mı verdi? "Çok özür dilerim Glyn, yanımda bir şişe şampanya getirecektim ama unuttum. Seni böyle rahatsız ettiğim için kendimi çok kötü hissediyorum. Geri döneyim mi?" dedi.

Evet, geri dön, Barbie'yi uydurdun ve kendi evinde kal.

Genişçe sırtıyor ve omuz silkiyor. "Endişelenme, bir sürü şarabımız var. Elini kaydırıyor ve ben biraz rahatlıyorum. Ona hâlâ kızgınım.

"Emin misiniz? Burada oturup şarabını içerken ve Tina'nın hazırladığı tüm bu güzel yemekleri yerken kendimi çok kötü hissediyorum. Suratını astı ve bakışlarını bana çevirdi. "Belki de bunun için geri dönmeliyim. Masadan kalkmaya hazırlanıyor.

"Sorun değil, dürüst olmak gerekirse, eğer kendini daha iyi hissedeceksen bizi başka bir zaman telafi etmeye davet et.

Bu *beni* daha iyi hissettirmiyor.

"Eğer eminseniz. "Sen "i vurguluyor. Sonra sonradan aklına gelmiş gibi bana doğru bakıyor. "Tina, beni davet ettiğin için teşekkürler. Bir dahaki sefere ben yerleştikten sonra bana gelmen gerekecek.

Yüzümü buruşturuyorum.

"Bunu dört gözle bekliyoruz, değil mi Tina?" diyor Glyn, cevabımı beklerken.

İçimi kemiren rahatsız edici duyguyu anlamaya çalışıyorum. Bu kadın beni küçümsüyor ve nedenini bilmiyorum. Ondan dalga dalga yayıldığını hissedebiliyorum.

Cevap vermem birkaç dakikamı aldı. "Evet, bir gün yapacağız.

Megan benim şakamı duymazdan geliyor ve konuşuyor, konuşuyor, politikadan moda ve TV dizilerine atlıyor. Gevezeliği durmak bilmiyor ve James'i konuşmaya sürüklüyor.

motor sporları hakkında, ki bu onu heyecanlandırıyor, bu onun en sevdiği konu. Tanrım, sanki bütün gece Trivial Pursuits ya da profil çıkarma ile uğraşmış gibi konuşuyor. Ali'nin gözle görülür şekilde kıldığını görüyorum.

Ali'yle konuşurken ve konuşmalarını yarı yarıya dinlerken ona bakıyorum ve gülümsüyor ama gözlerine ulaşmıyor. Bir uyarı mı? Umutsuzca bir kadeh daha şarap istiyorum ama bunun beni konfor alanımın dışına çıkaracağını biliyorum. Ali yarım dönüyor ve sessizce "Şunları biraz temizleyelim, seninle konuşmak istiyorum" diyor.

"Yardım edebilir miyim, Tina? Ali ve ben tabakları toplamaya başlarken Megan soruyor. "Yoksa mutfak çok mu kalabalık olur? *Seninle her yer çok kalabalık olur, ucube.* Düşüncelerimi hız kazanmadan yakalıyorum. Onlara izin veremem. Onları kontrol etmeli ve strese girmemeye odaklanmalıyım. Stres, OKB eğilimlerinin kontrolden çıkmasını tetikleyebilir. Tıpkı annem gibi. Benim için her şey cenazeden kısa bir süre sonra, daha doğrusu cenazede başladı. Tören sırasının sıraların üzerine doğru şekilde yerleştirilmesi gerekiyordu. Hepsi bir sıra halinde. İnsanlar gelmeye başlayıp düzeni bozduklarında nefes alışverişim hızlandı ve neredeyse bayılıyordum. İçimde bir şeylerin değiştiğini ilk o zaman anladım.

'Hayır, sorun değil, idare edebiliriz. Ben gidip kahve getireyim. Sanırım yeterince yedin,' diyorum ve tabağı önünden çekiyorum, Glyn'in yüzü hareketlerimi sorguladığında bir kaşımı kaldırıyorum. *Ne oldu? En başta burada olmamalıydı, yemeğimi yememeliydi.*

"Bu harika bir fikir, çok fazla şarap içtim. Glyn'e arsızca bakar ve kıkırdar. "Böyle harika bir kocan ve ailen olduğu için çok şanslısın Tina.

Ben ona bakıyorum, o da Avrupa şarabının Yeni Dünya şarabına karşı üstünlüklerini tartışan Glyn'e bakıyor. Glyn'in çok fazla içtiğini söyleyebilirim. Konuşmayı başka yöne çekmek ve onu Megan'dan uzaklaştırmak için ondan çocuk havuzuna biraz daha su eklemesini istiyorum.

Ali ve ben masayı topluyoruz. Mutfakta bulaşık makinesini yerleştirirken, duyamayacağımızdan emin bir şekilde omzunun üzerinden bakıyor ve 'Onun böyle görüldüğünü söylememiştin Tina' diyor.

Mutfağıma bakıyorum; çok dağınık, nasıl oluyor da her zaman böyle oluyor? Temizlemem lazım. Çok fazla dağınıklık var. Her yer dağınık. Çöp kutusunun boşaltılması gerekiyor. Geri dönüşüm kutusu dolup taşıyor. Şişeler ve bardaklar çalışma yüzeyini kirletiyor. Tavalar ve tabaklar lavabodan taşıyor. Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum.

Bahçeye çıkmadan önce bulaşık makinesini doldurduğumda çok kötüydüm. Kendime bunun yoğun bir aile hayatının işareti olduğunu söylüyorum. Ama birden her şey kaotik görünmeye başladı.

"Ben giydim. O elbise çok kısa, eminim Laura'ya da olur,' diyorum ve lastik eldivenlerimi giyip bulaşık makinesini yeniden doldurmadan önce tavaları yağdan arındırmak için lavaboya dalıyorum.

Ali hemen sertleşir. 'Ondan hiç hoşlanmadım. Kim mangal partisinde böyle giyinir, özellikle de ev sahiplerini tanımıyorsa? Onda bir gariplik var, şimdi nereden geldiğini anlıyorum. Ürkütücü. Düşünüyorum da, o fotoğrafları ve evrakları evde benden saklamaya çok hevesliydi.

"Görüyorsunuz. Sadece benim yaptığımı sanıyordum.' Oyuncak kamyonla kestiğim bacağımı ovuyorum.

'Kesinlikle olmaz, hayır, kesinlikle ürkütücü. Evimize davet edilmeyecek.' Titriyor. "Erkeklerimizi yemeye hazır bir puma gibi.

Derin bir nefes aldım. 'Ah, Ali, Tanrı'ya şükür görüyorsun. Şükürler olsun. Howard'ın neden gaga olduğunu görebiliyorsun, değil mi? Tanrım, ondan sızan feromonlar!'

'Kesinlikle, sızıyor ve Glyn'in her yerine sızıyor. O bir bela, Tina.'

"Bana şu Venüs sinek kapanı bitkilerini hatırlatıyor," diyorum aynı anda lastik eldivenimi takarken. "Çok kaba biri. Ofiste olanlardan sonra kim böyle gelir ki? Ondan hoşlanmadığımı anlamak için roket bilimine gerek yok. Bu kadına katlanamıyorum ve onun ofisten ve hayatımızdan çıkmasını istiyorum. Alay ediyorum. 'Ve neden onun evine gideceğimizi düşünsün ki? Delinin teki o. Ona güvenmiyorum. İçimde derin bir his var. Karnıma dokunuyorum '. . "Kötü, derin bir his.

"Merhaba Tina. Gelip yardım edebileceğim bir şey var mı diye bakayım dedim,' diyor Megan kapıda durmuş gülümseyerek, bir elinde bir kadeh şarap ve eline aldığı küçük gümüş bir resim çerçevesi. "Aileler özeldir, değil mi?

Hoş görünmeye çalışıyorum. Ama bunu başaramadığımı biliyorum. Ne kadarını duydu? Ondan nefret ettiğimi mi duydu? Ona güvenmediğimi? Duyup duymaması umurumda değil. Tanrı aşkına, neden bu konuda endişeleniyorum ki? Ben şirketin ortaklarından biriyim, o ise lanet olası bir sekreter. Evet, ama Howard'la birlikte yapıyor ve bu ona daha fazla güç veriyor.

Ali tabakları bulaşık makinesine yerleştirmeye devam ediyor ve mırıldanıyor, 'Duydu mu sence, duyduğunu sanmıyorum. Onun hakkında kötü bir şey söylememişiz gibi davran. Susması için onu hafifçe itiyorum. Doğru duymuş.

Megan dürtmeyi kaçırmadan doğruca musluğa gidiyor ve kendine bir bardak su dolduruyor, bence bu kabalık, ama bir şey söylemiyorum. Ali gözlerini deviriyor ve sessizliğini koruyarak yüklemeye devam ediyor. "Harika bir evin var; çok güzel. Böyle bir evim olmasını çok isterdim, bakmamın sakıncası var mı? Ailem evlerini kaybetti. Haciz, bilirsin işte.

"Hayır, bilmiyordum. Bugün olmaz Megan, ortalık dağınık, toparlayacak zamanım olmadı.

"Oh, Tina. Elini göğsüne vuruyor. 'Benim için sorun değil. Evimi görmelisin. Aslında, gerçekten gelmelisiniz. İkiniz de. İç tasarım konusunda fikir almak isterim. Burası muhteşem bir yer.'

'Başka zaman, Megan, bugün bu imkansız. Özür dilerim.' Ne için özür diliyorum? Kendimi azarlıyorum. Bu kadından hoşlanmıyorum ve ona güvenmiyorum ve ona iyi davranmak zorunda hissetmemeliyim. Ali çatal bıçakları gelişigüzel dizmiş. Eğiliyorum ve düzenli bir şekilde yapıyorum. Bıçaklar bir arada, çatallar bir arada, kaşıklar ve çay kaşıkları bir arada. İşte, daha iyi. Nabzım yavaşlıyor.

Ben doğrulunca Megan bana sırtıyor ve mutfakta dolaşıp dolapları açmaya ve kanepenin minderlerini düzeltmeye başlıyor. Daha önce düzgünlerdi, şimdi onları berbat etti. Gidip onları yerine koyma isteğini bastırıyorum. Ali'ye kaşlarımı kaldırıyorum; bir kız gecesinde birlikte dışarı çıktığımızda ve bize asıldıklarında kullandığımız, söze dökülmemiş bir mesajımız var: yıllardır kullanıyoruz ve çok işe yarıyor, şöyle diyor

- *Ne oluyor lan? Hızlı bir çıkış zamanı.* Ali onun işaretini alıyor; dikkatini dağıtmak için etrafına bakınıyor ve tezgahın üzerine bıraktığım kahve fincanlarını alıp Megan'ın eline tutuşturuyor.

'İşte, yardım etmek istedin, değil mi? Hadi gidelim, kahve hazır. Megan'ı neredeyse kurbağa marşıyla mutfaktan çıkarıyor.

Bir bumerang gibi bir an sonra ben kahveyi alıp çıkarken tekrar içeri giriyor. Şimdi neyin peşinde olduğunu merak ederek kapının önünde duruyorum. "Burada ailenle birlikte olmak çok güzel Tina, beni davet ettiğin için teşekkürler. Bu cümleden ne anlam çıkaracağımı bilmeden bir kahkaha atıyorum. Sonra ekliyor, "Üzgünüm, tuvalete gitmem lazım, üst katta mı?

Hayır. Ön kapının yanında. Gözden kaçıramazsınız. Kapıda asılı ahşap bir kalp var. Onu evimin içinde bırakıp dışarı çıkmaktan başka çarem yoktu. Bir şeyler doğru gelmiyor. Bir şey kıpırdarsa diye gidip ona göz kulak olmam gerekiyor mu?

Kahve fincanlarını yerleştirdim ve Glyn eve geri döndü.

"Nereye gidiyorsun? Aniden soruyorum, ses tonumda olgunlaşmış bir şüphe var. Gerginim ve onun evime girmesinden rahatsızım. Ya bir şeylere bakıp Howard'a rapor veriyorsa? Deli gibi davranmayı bırak Tina. Ne bulabilir ki? *Psikolog* dergimi mesela. Onu okuduğumu Howard'a rapor edebilir. Ne olmuş yani? Yani, çok.

"Tuvalete, neden? Benimle gelmek ister misin?" Bana küstahça bir gülüş attı, ben de elimi sallayarak onu kovdum, sarhoştı. Sarhoş değil, sarhoş, sadece çakırkeyif. "Sakinleşmen gerek hayatım, çok stresli görünüyorsun, biraz daha şarap iç. Masanın üzerindeki şişeleri işaret ediyor, sonra içeri giriyor ve benim tek yapabildiğim panik içinde Ali'ye bakmak oluyor. O anda gözlerinin yüzümden yana kaydığını görüyorum. Dönüyorum ve Megan'ın kapının çerçevesine yaslanmış, Glyn'le konuşurken beni izlediğini görüyorum. Güneş bir bulutun arkasına dalmıştı ki aniden ortaya çıkıyor ve beni kör ediyor. Bir elimle gözlerimi siper ediyorum, tekrar net görebildiğimde hem Megan hem de Glyn ortadan kaybolmuş oluyor.

On Birinci Bölüm

Daha fazla kahve yapmak için nazikçe bir bahane sunuyorum ve Ali ile James'i masada bırakarak içeri dönüyorum. Glyn ve Megan'ı ararken garip bir şekilde rahatsız hissediyorum ve neden aramam gerektiğini de bilmiyorum, Tanrı aşkına burası benim evim.

Bodrumdan gelen kıkırdamaları duyuyorum; kapı aralık. İyi aşınmış taş basamaklardan sessizce iniyorum, onlara gizlice yaklaşmak istediğimin tamamen farkındayım. Kaşlarımı çatarak, düşüncelerimin gidişatından memnun olmayarak, aşağıya gizlice inmek için kendime iyi niyetli bir neden uyduruyorum - benim hakkımda söyleyebileceği bir şeye kulak misafiri olup olmadığımı görmek için, hepsi bu. En uçta şarap rafları olan büyük bir bodrum katı. Bulundukları noktadan ben onları görmeden onlar beni merdivenlerden inerken görecekler. Sesleri boğuk; duyulabilen tek ses

Megan'ın kahkahası, o da beni kıl bir gömlek gibi rahatsız ediyor.

Son basamağa ulaştığımda Megan bana bakıyor, eğlenen bir bakışla bana bakıyor, keşke kaldırsa.

"Tina," diyor, "Glyn şarap koleksiyonu konusunda beni aydınlattı.

Glyn şaka yapıyor, "Tina bu konuda biraz obsesif olduğumu düşünüyor.

Oh, ha ha-ha, çok komik Glyn. Ne söylediğinin farkında olduğunu sanmıyorum. Kesinlikle çok fazla şarap içmiş.

"Hayır," diyerek kendimi savunuyorum ve onun yanına geliyorum. "Misafirlerimizin yanına dönsek iyi olur sevgilim," diyerek son kelimeyi vurguluyorum ve kolumu onun koluna doluyorum.

"Tina Fransız Viognier'ini seviyor, değil mi bebeğim? Glyn birkaç şişe şarabı işaret eder.

"Buraya gizlice girip kendine yardım etme isteği duymuyor musun? Megan parmağını şişelerin üzerinde gezdirerek soruyor.

"Hayır. Burası Glyn'in alanı; ben burada şaraba asla dokunmam.

"Vay canına, umarım sigortalıdır. O kadar çok şişe var ki, çocukların buraya gelip hepsini devirdiğini düşünebiliyor musunuz? Sahte bir korkuyla avucunu ağzına dayadı.

"Böyle bir şey olmaz. Çocukların buraya girmesi yasak.

Glyn bilerek elimi sıktı. "Haklısın, hadi yukarı çıkalım. Seninle şarabım hakkında konuşmak hoşuma gitti, Megan. Yine de diğer misafirlerimizi ihmal etmemeliyiz.

"O zevk bana ait, Glyn. Öne doğru atıldı ve yanağına bir öpücük kondurdu. Sonra bana bakıyor ve 'Komşu olmamız ne kadar güzel' diyor.

Yorum yapmıyorum. Yapamıyorum. Dudaklarım birbirine yapıştı. Temiz havaya ihtiyacım var.

Merdivenlerden tek sıra halinde çıkıyoruz, Megan önden gidiyor, ben de onu takip ediyorum. Omzumun üzerinden bana *sorun ne* bakışı atan Glyn'e ters ters bakıyorum. Neden onun ne yaptığını göremiyor? Gerçekten bu kadar kalın kafalı mı?

Üst kata döndüğümde biraz daha kahve hazırlayıp dışarı taşıyorum ve beni masanın başına oturttuklarını görüyorum. Çocuklar bize yeniden katıldılar ve galeta ile küçük bisküviler atıştırıyorlar. Megan, Glyn'in yanına oturuyor.

Bu kadının ailemin içine bu kadar kolay girmesi beni öfkeliyor ve hayrete düşürüyor. Kocamla olan yakınlığı beni sinirlendiriyor.

"Daha önce bir hukuk firmasında çalıştın mı? James insanlardan bilgi alma konusunda çok başarılı. Yaklaşımına her zaman gülüyoruz ve birçok kez yanında bir anket getirmesini önerdik.

"Çalıştım, ancak yıllar boyunca çeşitli işletmelerde çalıştım. "Ne tür şirketler için çalıştınız?

"Oh, bilirsiniz, her türlü. Bir süre NHS için çalıştım. Son çalıştığım yer Braitling'de bir hukuk bürosuydu. Kafamı kaldırdım. 'Mütevazı bir büroydu, hukuk bürosu olarak adlandırılmazdı, çoğunlukla tek kişilik bir gruptu, bilirsin işte. Yaşlı beyefendi daha çok vasiyetnameler ve tröstler gibi işlerle uğraşırdı. Doğrudan bana bakıyor. "İnanılmaz derecede aydınlatıcı olduğunu kanıtladı. Ne zamandır evlisin Tina?

"Yaklaşık altı yıl. Kahvemi yudumluyorum, bununla nereye varmaya çalışıyor?

Megan sanki kafasında zor bir matematiksel toplamı hesaplıyormuş gibi bir yüz ifadesi takınır ve sonra Laura ve Matt'e bakar. "Peki Laura kaç yaşında?

"Laura sekiz yaşında," diye çıktım, nereye varacağını çok iyi biliyordum. Kendimi haklı çıkarmıyorum ama sorgulamasına devam etmesine izin veriyorum. Eğer beni küçük düşüreceğini sanıyorsa, yanılıyor.

"*Kafamda son derece zor bir hesap yaptım*" der gibi bakıyor. *Cevabı bilmek ister misin?*

Utanmıyorum, çünkü Laura'nın evlilik dışı doğduğu gerçeğini hiç kimseden saklamadım. Gözlerimi ondan ayırmıyorum ve devam etmesi için ona meydan okuyorum. Neden utanacağımı düşünsün ki? Hangi yüzyılda yaşadığımızı sanıyor?

Ama bana saldırmak yerine Glyn'e karşı empatik davranıyor. Bu onu daha önce hiç rahatsız etmemiştir ama şu anda bunun gerçek olup olmadığını ya da sadece ona uyup uymadığını merak ediyorum. İçinde yüzen şarap ve Megan'ın flörtüyle, şok edici bir şey açıklayacağından endişeleniyorum. Elini onun koluna koyuyor. Başını bir köpek gibi yana eğerek soruyor: "Tina'nın hamile olduğunu açıklaması şok edici miydi? Yoksa ikiniz de başından beri bunu planlıyor muydunuz? Sanırım ilk görüşte aşkı, değil mi? Bir tutam saçını çeviriyor ve gözlerini ondan ayırmıyor. Kalbim onun tereddütü karşısında, duraklayan bir araba gibi sıcıyor. Biscotti'mi ona fırlatmak istiyorum.

Uzun bir aradan sonra, 'Sanırım bu bizim için doğal bir şeydi. Evet, ilk görüşte aşkı; çok heyecanlanmıştım. Tina ve ben birlikte çok mutluyuz, değil mi hayatım? Glyn bana bir öpücük konduruyor, kolunu Megan'ın altından çekip elime uzanıyor ve parmak eklemlerime rahat bir öpücük bırakıyor. Bu sevgi dolu jest karşısında ağlamak istiyorum. Ama tereddüt etti. Bu normal mi? Tereddüt etmeli miydi yoksa doğrudan çıkıp "Hayır, bu bir şok değildi" mi demeliydi? Kafamı karıştırıyor. Onu içimde hissedebiliyorum. Orada sürünüyor, karıştırıyor ve basacak doğru düğmeleri arıyor.

"Mmm," diyor, "Laura o doğduğunda evli olmadığınızı ama Matt doğduğunda evli olduğunuzu biliyor mu?"

Dişlerimle biscotti'mden bir parça koparıyorum. Neyse ki Laura ve Matt fark etmiyor, son biscotti için didişmekle meşguller. "Seni ne kadar *sevsek* de Megan, bunların seni neden ilgilendirdiğini anlamıyorum," diye çıkışıyorum. 'Neden bize ailenin nerede olduğunu *söylemiyorsun?* Hepsi hala Braitling'de mi?' *İşte, sizin hakkınızda bir şeyler öğrenelim, hanımefendi.* Kahve fincanımı kulpu sağa gelecek şekilde önüme ve masanın ortasına yerleştiriyorum. Çay kaşığı sapın altına koyuyorum.

Megan ateş ediyor. 'Hiç *ailem* kalmadı. *Hepsi öldü.*

'Bunu duyduğuma üzıldüm. Tek başına olmak zor olmalı,' diye araya giriyor James. Ne oldu? Onun birkaç dakika önceki davranışını mı özledi? Bu sempati niye? Homurdanmak ve ona inanmadığımı söylemek istiyorum. Arkadaşlarımdan sempati toplamak için uyduruyor. Küçük çay kaşığıyla oynuyorum. James bana bakıyor ve hızla devam ediyor. 'Hukuk sekreteri olarak çalışmaktan her zaman keyif aldın mı? Seni Tina ve Glyn'in ofisine getiren şey bu mu? Ortamı yumuşatmaya çalıştığını görebiliyorum. Benim ruh halimi.

Megan James'i inceler. "Tuhaf ama hayır. Bir emlak ajansında çalışıyordum ama sonra Rachel'ı ve yaşadıklarını duydum ve ona yakın olmak ve yardım etmek için buraya taşınmayı düşündüm. Büyük bir yaygara koparılmasını istemiyordu. Annemin iyi bir arkadaşıydı. Ben büyürken hep yanımdaydı, ailemizin bir parçasıydı. Buraya taşındığında da görüşmeye devam ettik. Ailem hakkında her şeyi ve onlara ne olduğunu biliyor. Braitling küçük bir köy. Küçük bir köyde sır saklamak zordur. Şarap şişesini eline alıyor ve benimki hariç tüm kadehlerimizi dolduruyor. Gözleri bana odaklanırken ben onun yüzünü inceliyorum. Sandalyemde rahatsız bir şekilde kayıyorum. "İlaç alırken içmemelisin Tina.

Göz kırpıyorum. "Ne? Ne dedin sen?"

"İlaç alırken içki içerseniz kötü bir reaksiyona neden olabilirsiniz, paketin içindeki broşürü okumadınız mı?"

Herkes bana bakıyor. Ben de ona. "Neden bahsediyorsun Megan? İlaç kullanmıyorum."

"Pardon, ofiste OKB hastası olduğunuzu ve kontrol altında tutmak için ilaç kullanmanız gerektiğini söylediler.

'Ben OKB hastası değilim. Sana kim söyledi?'

Sanki her şeyi reddetmiş gibi yüzünü yelpazeledi. 'Bilmiyorum, Sally olabilir. Büyük ihtimalle Sally'ydi.

Sally benim OKB'mi bilmiyor. Kimse bilmiyor. Yalan söylüyor. Bunu bir yerlerden öğrenmiş ve şimdi Sally'nin üzerine yıkmaya çalışıyor. Ama işe yaramayacak, bu yüzden suçlamanın acısını çıkarmak için gülüyorum ve onu bir dedikodu avcısı olarak gösteriyorum. "Dedikodulara kulak asmamalısın Megan, başını büyük belalara sokabilir. Ben OKB hastası değilim ve değilim ve herhangi bir ilaç kullanmıyorum.

"Ama masan. Çok düzenli. Yanlış düşündün, değil mi?"

"Ah, canım, aptal ben, al biraz daha şarap. Kadehimi doldurup önüme koyuyor, sonra da içmem için benimle alay ediyor. Ben içmeyince kadehini kaldırıyor. "Tina'nın OKB olmamasına kadeh kaldıralım." Şaşkın bir sessizlik oluyor ve sonra ben dahil herkes kadehini kaldırıyor. "Hadi Tina, bize yetişmen lazım, iç bakalım. Gözlerimi ondan ayırmadan bir içki daha kabul ediyorum. Yeniden doldurduğum bardağın tabanını yavaşça bana doğru itiyor.

"Aranızda Braitling'e giden var mı? Bu soruyu çoğunlukla Ben.

Sessiz kalıyorum.

"Hayır, yapmadık," diye açıkladı Glyn öncekinden biraz daha sakin bir sesle. Neden Bana bakmaktan kaçınıyor mu? Burada hatalı olan ben miyim? Söylediklerine gerçekten inanıyor mu? 'Ama belki de uzun bir hafta sonu yapmalıyız Tina. Bizim için iyi olur. Bana bakıyor ve sert ifadem karşısında kaşlarını çatıyor. Bizim için iyi mi? Bizim bir sorunumuz mu var? Gülümsemek için dudaklarımı kıpırdatıyorum. 'Rachel her zaman Kent'in ne kadar sevimli olduğunu söyler. Çocukları James ve Ali'ye bırakabilir miyiz? Ne dersin Tina? Siz ikiniz için sakıncası olmaz, değil mi Ali?

James hâlâ ondan daha fazla bilgi alma görevindedir. "Ailen öleli ne kadar oldu Megan? James sorar.

"Ya da daha iyisi," diye söze girdi Ali, "neden dördümüz gitmiyoruz? Tina bana annenle babanın yakında geleceğini söyledi, benim annem de gelecekmiş, neden dördümüz gitmiyoruz? Birlikte bir mola vermeyeli çok uzun zaman oldu.

Eskiden birlikte çok uzun hafta sonları geçirirdik. Bu ne zaman bitti ve neden? Hatırlayamıyorum. Bir anda oldu. Çocuklar. Hayatınız değişiyor, bu konularda daha proaktif olmalıyız, Ali haklı.

"Annem dokuz yıl önce, babam evi kaybettikten kısa bir süre sonra öldü. Stres ve damgalanma onun için çok fazlaydı," diye açıklıyor Megan, gözünün kenarından yalandan bir damla yaş silerek. *Oh, lütfen.*

Her iki konuşmayı da aynı anda dinliyorum ve sonra birden masadaki dağınıklığa dayanamıyorum. Tam bir kaos.

Megan devam ediyor, 'Bence orayı seversin Tina. Bence burayla bir yakınlığın olurdu.

Hala bir şey söylemiyorum.

James, "Babanız yakın zamanda mı vefat etti?" diye soruyor.

"Yaklaşık iki yıl önce. Evi kaybetmeyi ve annesinin ölümünü asla atlatamadı. Annem öldükten sonra derin bir depresyona girdi ve bir işte tutunamadı. Sonra büyükannem onu vasiyetinden çıkardığını söyledi. Parasını çarçur etmesinden korkuyordu. Yıllardır onu maddi olarak destekliyordu. Varlıklı bir kadındı. Öldüğünde Braitling'de bir milyon pound değerinde bir evi vardı. Onu da hayatından çıkardı, biz de Cheltenham'a taşındık, o da küçük bir kitap restorasyonu işine başladı, ama

iflas etti. Bunu kaybettikten sonra kendi ayakları üzerinde durmakta zorlandı. Sonunda berbat bir sitede bir belediye evinde yaşamaya başladık. Bunu söylerken neden bana bakıyor? Megan yüzümü inceliyor. Ben de masayı inceliyorum. Ayağa kalkıp masayı toplamamak için ellerim top gibi kıvrılıyor. Bunu bana nasıl yapıyor? Sanki grupla değil de doğrudan benimle konuşuyor.

James tekrar konuştuğunda ciddi görünüyor. "Bunun onun için çok zor olduğunu tahmin ediyorum. Karısını kaybetmek, sonra da annesini kaybetmek. Ailenin vasiyetinden çıkarılmak ne kadar korkunç.

Öyleydi. Bunu yapacağına asla inanmadı. Öldüğünde ve vasiyette adının olmadığını öğrendiğinde çok üzüldü. Okulu bitirdikten hemen sonra işe başladım. Birkaç kez ev değiştirdik. Sonunda artık tek başına idare edemeyecek duruma geldiğinde bakıcısı oldum. Megan kendini tutamıyor, yumruklarımı fark ediyor, sırtıyor ve diyor ki, 'Tina'nın geçen gün otoyolda bir kaza geçirdiğini ve kafasını çarptığını biliyor muydun? Şimdi de bazı şeyleri unutuyor. Birdenbire ortaya çıkıverdi ve kimse onun bu açıklaması karşısında benden daha fazla şok olmadı.

"Yapmıyorum! Otoriteyle ifade ediyorum. "Ve kafamı çarpmadım, gerçekten çarpmadım, kafam koltuk başlığına çarptı, hepsi bu. Otoyolda sert bir fren yapmak zorunda kaldım. Sadece sarsıldım, hepsi bu. Doktor bana temiz raporu verdi. Yumruklarımı sıkarak ona bakıyorum.

"Özür dilerim, ofiste dosyaları yanlış yere koymanız ve sonra bir resim çerçevesinin kırılmadığı halde kırıldığını düşünmenizle ilgiliydi. Diğerlerine hitap ediyor. "Biliyorsunuz, kafaya alınan bu tür darbelerin uzun süreli hafıza kaybına yol açabileceğini duymuştum.

"Bunu nereden biliyorsun? Ona soruyorum, yine beni baltalamaya çalıştığı için öfkeleniyorum.

"Uzun süreli hafıza kaybı hakkında mı? Bir yerde okumuştum sanırım.

Sonra Fransız pencerelerinin kilitli olmadığını hatırladım. "Hayır. Diğer şeyler hakkında.

"Ah, şu. Personel bunun hakkında konuşuyor. Sadece ben duydum. Doğru değil mi?" Kolunu tekrar Glyn'in koluna dayıyor. Kadın çekilmez biri. "Eğer yersiz konuştuysam özür dilerim Glyn. Ali ve James en iyi arkadaşların olduğu için bilirler diye düşünmüştüm. Oh, canım, ayağımı mı soktum?"

"Onların en iyi arkadaşlarımız olduğunu sana kim söyledi? Talep ediyorum.

"Yaptın Tina, daha önce. Hatırladın mı? Tuvaleti aramak için eve geri döndüğümde. Hatırlamıyor musun?"

On İkinci Bölüm

O akşam herkes eve gittikten sonra ortalığı toplayıp çocukları yatırıyoruz. Konuşmuyoruz. Glyn bana Megan konusunda mantıksız davrandığımı ve ona olan düşmanlığıma son vermem gerektiğini söylüyor. Hepsi benim hayal gücümmüş. O son derece uyumlu ve arkadaş canlısı ve ben aşırı hassasım.

"Peki ya OKB esprisi," diyorum, "o hiç hoş değildi.

"Ne olmuş buna?" diyor. 'Her şeyi belli bir şekilde sevdiğin için insanlar senin OKB'li olduğunu düşünüyor olabilir. Benim gibi değil. Hiç kimse bende OKB olduğunu söyleyemez.

Hayır, yapamazsınız ama eminim onu bölümlere ayırmak için bir bozukluk vardır. Burada ahlaki üstünlüğü ele alıyormuş gibi görünmesinden nefret ediyorum.

'Tamam, belki, ama ilaç kullandığımı kim söyleyebilir ki? Ve neden sanki öyleymişim ve size söylememişim gibi dehşete düşmüş gibi baktınız?

"Ben öyle görünmüyordum.

"İnandın. Gözlerinde gördüm; sanki ona inanmış gibiydin. Sanki ilaç almak zorunda kalsam sana söylemeyecekmişim gibi. Glyn, birbirimize bir şeyler anlatmayacağımız bir ilişkimiz yok.

'Tamam, belki de aklımdan geçmiştir. Son zamanlarda yeniden alevlendiğini kabul etmelisiniz.

"Hayır, olmadı. Bana şaşkın bir bakış attı. 'Hayır. Olmadı. Kabul ediyorum, bazı konularda biraz titiz davrandım ama yine de beni ele geçirmedi. "Etmedi!

Sky'ı açıyorum ve uykuya dalmamı sağlayacak bir şey bulana kadar film kanalları arasında geziniyorum. Glyn bodruma indi. Bu konuyu daha fazla tartışmak istemediğini söyledi.

Biraz sonra ben kanepede uyurken bana katılıyor. Akşam biraz serinledi; Fransız pencerelerini kapatıp kilitliyorum.

'Hey, sana biraz peynir, bisküvi ve bir fincan kafeinsiz kahve getirdim. Bugün pek bir şey yemediğini fark ettim. Sesinde bir parça endişe var. "Bu yüzden kavga etmek istemiyorum Tina. Birkaç kokulu mum yakıyor. Aklımdan neler geçtiğini merak ederek onu izliyorum. Tüm bunların bir tesadüf olduğuna ben de onun kadar ikna olmuş değilim.

Kendi fincan çayıyla yanıma oturuyor. Uyuşukluk içinde gidip geliyor ve ne dediğini tam olarak anlayamıyorum ama Megan'dan bahsetmesi kan seviyemi yükseltiyor. Neden hala onun hakkında konuşuyoruz? Sonra anlıyorum. "Pardon? Neden bahsediyorsun, Glyn?"

"Dostça davranmadınız. O bizim komşumuz ve onunla birlikte çalışıyoruz. İyi geçinmek için çaba sarf etmeliyiz, tüm söylediğim bu, ayrıca tüm ailesini kaybetti. Sadece arkadaşça davranıyor. Uyum sağlamaya çalışıyor."

Uyum sağlamak mı? Onun aileme ve arkadaşlarıma uyum sağlamasını istemiyorum. Televizyonun sesini kısıyor ve söyleyeceklerinin hoşuma gitmeyeceğini hissederek ondan uzaklaşıyorum.

"Glyn, kadın hayatımıza sızmış gibi görünüyor. Sence de bu garip değil mi? Ama haklısın, belki de daha hoşgörülü olmalıyım. Bunu söylemek beni rahatsız ediyor ama bunu yapmazsam aramız açılacak ve bunu başarmasına izin vermeyeceğim. "Hâlâ karşıdaki evi satın almasının tesadüf olduğunu düşünmüyorum.

'Burada yaşadığımızı nereden bilsin? Rachel onunla daha geçen gün iş hakkında konuştu. Şimdi de sen ulaşmaya çalışıyorsun. Ne kadar yanlış olduğunu görüyor musun? Her neyse, kiriliyor.'

'Peki bunu neden söylemedi? Neden evi satın almış gibi davranıp Ali ve benden iç tasarım fikirleri istedi?' Hayır, doğru olmayan bir şeyler var. Eski kaşarlardan bir ısırık alıyorum. "Çocukların ne zaman doğduğunu sorması sence de tuhaf değil miydi? Bu garipti. Beni korkuttu. Kim yeni tanıştığı insanları evlilik dışı çocuk sahibi olmakla suçlar ki?

Glyn gülüyor. "Belki de katı ahlaki değerleri vardır ve evlilik dışı çocuklara inanmıyordur.

"Yani, bizi yargılıyor mu? Yargılamak mı? Kim olduğunu sanıyor? 'Ahlaki değerler! Ahlaki değerlere sahip olup da nasıl siren gibi giyinip barbeküye gelir ve size yaltaklanır?

"Siren gibi giyinmemişt, yine abartıyorsun Tina.

"Gerçekten mi? Öyle mi düşünüyorsun? Peki neden ona James ve Ali'nin en iyi arkadaşlarımız olduğunu söylememle ilgili o tuhaf yorumu yapmak zorundaydı? Ben bundan bahsetmemişken. Neden böyle aptalca bir şey söyleyeyim ki? Ben çocuk değilim... *Onlar bizim en iyi arkadaşlarımız, biliyorsun.*

'Bilmiyorum, Tina. Ona yalancı mı diyorsun?'

"Bana yalancı mı diyorsun? Peynir ve bisküvileri bitirdim ve tabağı bir kenara koydum.

"Elbette hayır," diyor Glyn. 'Ben sadece ofise döndüğümüzde barışı korumaya çalışalım diyorum. Yolun karşısında oturuyor. Birbirimize düşmek istemeyiz.

"Hayır, bu komşuluğa yakışmaz.

"Başka bir şey daha var. Hüzünle karışık sözleri beni önceden uyarıyor ve ikinci kez dile getirmek üzere olduğu şeyden hoşlanmayacağımı hemen anlıyorum.

"Ne?

"Daha önce banka kartınızı işte unuttuğunuzu söylemiştiniz?" Başımı sallıyorum ve umutla bekliyorum. "Megan bu akşam çıkarken ön kapının yanındaki konsol masasının üzerine bıraktığın çantayı devirdi. Her zamanki gibi fermuarı açılmış ve içindekiler dökülmüş. Bankamatik araban da dahil. Ali buldu.'

"Ne? Ali mi yaptı?"

"Evet, onu şaşırttı çünkü süpermarkette aramak için içindekileri dışarı attınız, değil mi?

Gördüm. Ve orada değildi! Glyn, sana çantamda olmadığını söylüyorum. İyice aradım.'

"Tina, Tanrı aşkına. Ofisteki dosya ve dijital kopya hakkında böyle demiştin. Ama baktığımızda hepsi oradaydı. Tıpkı bugün olduğu gibi. Sana neler oluyor böyle?"

'Hiçbir şey, neden bana inanmıyorsun? Sana orada olmadığını söylüyorum.' Orada olmadığını biliyorum. O çantanın her santimetresine baktım.

* * *

Hepimiz açık plan mutfakta oturmuş Pazar kahvaltısı yaparken pencerelerden güneş ışığı süzülüyor; yine muhteşem bir gün. Muhteşem sabahı içeri almak için katlanır kapıları açıyorum. Glyn ve ben birbirimizin gözüne çarpmamaya dikkat ederek Pazar gazetelerini karıştırıyoruz. Çocuklar televizyon izliyorlar; bu bir Pazar ziyafeti. Hafta sonları dinlenmelerini tercih ediyorum, etrafımda olmalarını seviyorum. Elimden geldiğince hafta sonları evden uzakta herhangi bir faaliyette bulunmalarına her zaman karşı çıkmışımdır. Benim için hafta sonları ailemle geçirdiğim değerli zamanlardır. Matt ve Laura'nın arasına girip onları yakınım çekiyorum. Annemin akıl sağlığı sorunları beni endişelendiriyor. Ya bana da miras kalırsa? Ya bu unutkanlık bir başlangıçsa? Eskiden yabancılardan onu yakalamak için dışarıda olduğunu hayal ederdi. Bana olan da bu mu?

Terapi gördüğümde, akıl sağlığı sorunları olan annem ile hatırladığım, sevgi dolu ve besleyici annemi birbirinden ayırmama yardımcı oldu. Kanseri hayatını almadan önce onu tüketen delilik yüzünden kaybettiğim annem benim gerçek annem değildi. Hepimiz bir aileyken annemin mutfağımızda güldüğünü, bana nasıl yemek yapılacağını gösterirken şarkı söylediğini duyuyorum. Babam gülüyor ve fırından çıkardığımız kekleri çalmak için arkamızdan gizlice yaklaşıyordu. Ben de kızmış gibi yaparak peşinden koşardım. Evimiz kahkahalarla doluydu. Üçümüz dünyaya karşı derdi babam. Ta ki bizi terk edene kadar. Matt'in yaslandığı kolum uyumuştı. Onu çekip çıkarıyorum ve kendimi onlardan kurtarıırken uykuya dalmış parmaklarımı oynatıyorum. Sünger Bob'a dalmış olduklarını fark etmiyorlar.

Glyn ve ben bu sabah "Günaydın" demek dışında pek konuşmadık. Beni eşyaları unutmak ve yanlış yere koymakla suçlamasına hâlâ kızgınım. Yine de biraz korkuyorum. Bütün gece beni uyutmadı, dönüp durdum. Elbette, seks uğruna bunu bir kenara bırakmaya hazırdı. Ben yapamadım. Dün gece olmaz. Bu konuda rahat olduğunu söyledi ve bence bir dereceye kadar öyleydi, ama benim bahanem onun gözünde zayıftı. Neden erkekler sürekli seksin her şeyi yeniden harika yapacağını düşünür? Oysa yapmayacak. Beni yalancılıkla, dalgınlıkla suçlayarak duygularımı incitti. İstedğim son şey yakınlaşmaktı.

Seks hayatımız harika. Arkadaşlarımdan ve dergilerden alışılmadık olduğumuzu biliyorum, özellikle de çocuklarınız olduğunda ve mükemmel zamanlanmış gece çağrısının korkusu, *Anne!* Bizim için seks sürekli olarak ikimizin de barışmak için gittiği tek yeri temsil ediyor. Birbirimizden uzaklaştığımızda bir araya geldiğimiz yerdir. Dün gece kendimi yalnız hissettim ve onun yanında olmak istediğim son yerdi. Bu sabah biraz pişmanım çünkü şimdi havada bir gerginlik var.

Bir şeyler değişti. Bende mi? Onda mı? Kendimi gergin hissediyorum. Endişelendiğinizde bacaklarımda oluşan o titreme hissi var.

Bir dilim kızarmış ekmeği yağlayıp üzerine fıstık ezmesi sürerken bir yandan da gazetede boşanmayla ilgili bir makaleyi tarıyorum. Ağırıklı olarak zengin iş adamlarının büyük tazminatlar ödemekten kaçınmak amacıyla eşlerinden para saklamasıyla ilgili. Mahkeme tarihim yaklaşıırken, öğleden sonra çalışma odasında biraz iş yapmam gerektiğinin farkındayım. Telafi etmek için bu sabah ailece ne yapabileceğimizi merak ediyorum. Glyn'e bir fincan çay yapıyorum ve kahve makineme taze bir kahve kapsülü koyuyorum. Kara kara düşünüyor. O yapmayacak

Kabul et, ama dün gece seks yapmamak onu kara kara düşündürecek. Ve kara kara düşündürecek. Ve kara kara düşündürecek.

Bir şeyler yapılması gerekiyor yoksa bu bir sorun haline gelecek. Çocuğun televizyonunun sesi aşırı yüksek, sesi kısıyorum.

"Anne!" diye bağırır Laura. "Artık duyamıyorum.

'Evet, açabilirsin, sesi çok yüksek. Sesini açma yoksa kapatırım,' diyorum, kumandayı granit tezgahın üzerine, onun ulaşamayacağı bir yere koyarak.

Tipik bir erkek olan Glyn konuyu açmayacaktır. Bir sorun olabileceğini duymak istemeyecektir. Ve bu sessizlik devam ettiği sürece de olmayacak. Bu delilik. Bazen erkeklerin seks ihtiyaçları yüzünden delirdiklerini düşünüyorum.

Mutfak penceremizden Megan'ın evine bakıyorum ve neyin peşinde olduğunu merak ediyorum. Derimin altına bir parazit gibi girmiş, kaşınmak istememe neden oluyor. Kadının benim için sakladığı başka ne gibi ikramları var? Ali'nin saklamaya hevesli olduğunu söylediği fotoğraflara gizlice bakmak için sabırsızlanıyorum. Önce evine girmem gerekiyor. Bunu nasıl başaracağımı bulmak kolay olmayacak, kendimi zor davet ettirip kurcalamaya başlayabilirim.

Birden, yıkanmış, mavi ön kapısı açıldı. Megan sanki beni izlediğimi hissetmiş gibi elinde bir bahçe fırçasıyla dışarı çıkıp yolu süpürmeye başlıyor, bir yandan da arada bir bizim eve bakıyor. Süpürülecek bir şey yok, yaprak yok, çöp yok. Aşırı büyümüş bahçeden ve ön pencerenin altına dizilmiş kırık saksılardan başlamalı. Aylardır beni rahatsız ediyorlar, düzeltilmeleri gerek. Megan'ın evini ya da bahçesini temizlemekle ilgilenmediğini hissediyorum. Hafifçe açık jaluzilerin arasından izlerken, beni göremeyeceğinden eminim. Ama sonra duruyor ve sanki izlediğimi biliyormuş gibi aniden dönüyor. Bu beni ürkütüyor. Geri çekiliyorum ve o anda el sallıyor. Tanrım! İçgüdüsel olarak yine geri çekildim.

Kahve makinesi hazır olduğunu söyleyerek beni irkiltiyor. İçeceğimi hazırlıyorum ve mutfak taze kahve kokusuyla doluyor, tat alma tomurcuklarım canlanıyor.

Kanepede Glyn'in yanına kayıyorum. "Merhaba," diyor başını kaldırmadan. Kayıtsızlığıyla beni cezalandırıyor mu? Belki de izlediğimi *düşünerek* el sallamıştır, beni görmesinin imkânı yok. Doğal olarak ben de el sallamadım. Kordonları karıştırdım ve panjurları yavaşça kapattım.

Dünkü olaylar yüzüncü kez aklımdan geçiyor. Kayıp banka kartım. Bankamatik kartım olduğu süre boyunca banka kartımı hiç kaybetmemiştim.

banka hesabı. Cuma günleri ofise girip çıkıyordum ve çantamı her zaman yanıma almazdım. Megan'ı Glyn'in ofisinden sekreterlik bölümüne gidip gelirken gördüğümü hatırlıyorum. Gizlice girip almış olabilir mi? Hayır, bu çok yüz­süzce. Çok cesurca. Ya ben ya da bir başkası onu görürse? Kaçış yolu olmazdı. Yine de almış olmalı, kaybolup dün aniden orada ortaya çıkmasının başka bir yolu yok. Bu çok büyük bir tesadüf. Glyn çantama attığını söylemişti. Onu öyle bırakmadığıma dair olumlu bir teyit. Kartlarımı çantama atmam. Hepsinin çantamın içinde bir bölmesi var. Bunu hatırlaması gerekirdi.

Evden çıkmak istiyorum. Evden çıkmam lazım. "Hadi bir gün dışarı çıkalım, olur mu? Glyn'e öneriyorum, şimdi onun kucağına tünemiş ve gazeteyi elinden çekip almış durumdayım. Onun aramıza girmesine izin vermeyeceğim. Onunla köprülerimi yeniden kuralıyım. Aramızda zayıf bir halka olmamalı, bana inanmalı ve hiçbir şüphesi olmamalı. Gazeteyi katlayıp masanın üzerine düzgünce yerleştiriyorum. Havada ağır bir atmosfer var ve bunu dağıtmamız gerekiyor, bu yüzden kolumu ona doluyorum ve kulağını ısıyorum. "Dün gece için bana kızgın kalma," diye fısıldıyorum.

"Değilim," diyor ama beni sıkıyor ya da bana şefkat göstermiyor. Belli ki öyle.

Evet, öylesin. Kes şunu Glyn, bunu aşalım, olur mu? Birbirimize düşmeyelim.'

"Sana küsmedim, sadece hayal kırıklığına uğradım.

"Tamam, şimdi bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Kağıdın hafifçe yamuk katlandığını fark ediyorum, bu yüzden kenarlarının birleştiğinden emin olarak yeniden katlıyorum. "Ama bilmelisin ki sen bana o şeyleri söyledikten sonra bunu yapamazdım. Daha fazla konuşmasını engellemek için parmağımı dudaklarına götürüyorum. "Bugün güzel bir aile günü geçirelim, lütfen?

"TAMAM. Nefes verir. "Aklında neresi var?

"Marbury Country Park'a gidebiliriz diye düşündüm, bisikletleri ve pikniği alıp bu mükemmel havanın tadını çıkarabiliriz. Sesim cıvıl cıvıl. Fazla cıvıl cıvıl. Mutfığa giren çocuklara dönüyorum. "Ne dersiniz çocuklar?

"Gidip üstümü değiştireceğim. Ama anne, kask takmam gerekiyor mu? Laura heyecanla soruyor.

"Biliyorsun, Laura. Kask yoksa, bisiklet de yok.'

Yüzünü buruşturdu. "Gitmek istemiyorum o zaman. Meydan okurcasına kollarını kavuşturur.

Ne? Neden?"

'Çünkü saçımı bozacak! Çıkardığımda aptal gibi görüneceğim. Kaküllerimi eziyor. Nasıl görüneceğini göstermek için parmaklarıyla kakülünü bastırıyor. "Ben gitmiyorum. Ayağını yere vurur.

"Gidiyorum anne. Kaskımı giymek istiyorum,' diyor Matt, koşarak yanımıza geliyor ve heyecanla hoplayıp zıplıyor, bir yandan da siyah beyaz ahşap oyuncak bir köpeği iple sürüklüyor. 'Köpek de geliyor,' diyerek köpeği yukarı çekiyor ve kucaklıyor. Matt için şu anki aşama bu. Bana bu saplantının nereden geldiğini sormayın, çünkü hiçbir fikrim yok. Matt Noel'den beri Dog'u odasında tutuyor ve ondan hiç hoşlanmıyordu. Birkaç gün önce ise ona fazladan bir uzantı gibi yapıştı. "Dog'un da bir kaska ihtiyacı var.

'Hayır, piknik malzemeleriyle gidebilir Matt. Orada güvende olur. Dog'dan ayrılacağı gerçeğini tartarken alt dudağının titremeye başladığını görebiliyorum.

Laura gözlerini devirir. "Saçların güzel değil, değil mi, o yüzden fark etmez.

Gülmeye başladım. "Laura, Matt'in çok güzel saçları var, kabalaşma.

"Kask takmak zorunda kalırsam gitmem. Protesto için kanepeye uzandı.

"Helmut, helmut, helmut," diyor Matt, bir aşağı bir yukarı zıplayarak, kumral saçlarını savurarak. Elimi tutmak için uzandı. 'Hadi gidip kaskımı bulalım, anne. Dog'a pikniğe gitmesi gerektiğini söyleyeceğim çünkü onun için kask yok. Köpek'i kucağına aldı ve ona fısıldadı.

Laura alaycı bir tavırla, "*Kask* olacak Matt, *helmut* değil," diye düzeltiyor.

"Tamam Laura, bu kadar yeter. Kaskını takmaya ve çıkarmamaya ne dersin?"

"Ne, hiç mi?"

Glyn'in arkamdan kıs kıs güldüğünü hissedebiliyorum. İçim rahatladı. "Açıkkası, asla değil. Ama biz dışarıdayken. Pikniğimizi yerken ve gezerken takabilirsin. Eve döndüğümüzde çıkarırsın.'

Ofluyor. "Eve dönerken arabada da takabilir miyim?"

"İstiyorsan, ama arabada seni bizden başka kimse görmeyecek.

"Ve Dog," diyor Matt, Dog'u kendine doğru çekerek. "Dog onun düz saçaklarını görecek.

'Kapa çeneni! Bunu bilmiyorsun,' diyor Laura.

"Hayır, hayır bilmiyorum," diyorum.

'Önemli biri beni tanıyabilir. Okuldan biri.' Bu doğru. Tamam, eve gidene kadar takmaya devam et. Anlaştık mı? Tamam.

Gitmek mi?"

Başını sallıyor, koşarak yanımıza geliyor, bana sarılıyor ve öpüyor. "Seni seviyorum anne. Yaşadığı ikilemi anladığımı göstermek için saçlarını okşuyor ve onu kucaklıyorum. Çocuklarıma bakarken aklıma sık sık kendi anneme duyduğum sevgi geliyor. Kaybım bazen kalbimin kaldırılabileceğinden çok daha fazla, bunca zaman sonra hala sert ve acımasız bir acı yaşıyorum. Kayıp, gerçekleşene kadar asla ilişki kuramadığımız sevginin diğer yüzünü temsil eder. Laura'ya baktığımda, bir gün onun da benim yerimde olacağını bilmek kalbimi daraltıyor. Beni ve durumları nasıl idare ettiğimi düşünüyorum. Önemsiz nesneler düşünceleri ve hatırlatmaları tetikliyor. Sesler ve kokular zihnini başka bir zamana ve mekâna götürüyor; renkler umduğunuz kadar keskin değil. Kenarları başka bir şeyin ipucuyla yıpranmış, ulaşamayacak kadar uzakta ve sabahları bir rüya gibi kayboluyor.

Glyn'in kıs kıs güldüğünü görmüş olmalı çünkü sözlerini şöyle bitiriyor: "Baba! Bir kız önemli biriyle karşılaşma ihtimaline karşı her zaman hazırlıklı olmalıdır. Bunu bilmiyor musun?"

Glyn ellerini belime koyuyor ve beni biraz sıkıyor. Gülümsüyorum, içimden rahatlama akıyor, biz iyiyiz. O da iyi. "Doğru, haklısın Laura, sen git ve giyin, annem ve ben bisikletleri alacağız. Neşesini bastırmaya çalıştığını hissedebiliyorum.

Laura odadan çıktığında, Glyn tabağımdan bir dilim tost alıyor ve Matt onun omuzlarına binmiş, Dog da sallanırken garaja gidiyoruz. Sorun yok. O rahatsız anın geçtiğini biliyorum.

Glyn'e bisikletleri taşımasında yardım ettikten sonra kaçıyorum ve bisikletleri park halindeki BMW Tourer'ının arkasına yüklemesi için onu yalnız bırakıyorum.

Bir süre sonra çocuklar ve piknik sepetiyle döndüğümde, Glyn'i ön kapıda Megan'la konuşurken buluyorum. Bana hoş bir şekilde gülümsüyor; yüzünde "*Başlama Tina*" der gibi bir ifade var. Onun burada ne işi var? Lanet bir bumerang gibi. Ön bahçesinde mi bekliyordu?

ortaya çıkmamızı mı bekliyorsun? Ya da daha kötüsü, bir perdenin arkasından gizlice izlemek mi?

Megan üç çeyrek boyunda dar pembe bir tayt ve muhallebi renginde bir bluz giyiyor. Sarı bluzu için daha güzel bir tanım seçebilirdim ama istemiyorum. Muhallebi şu anki ruh halime uyuyor, özellikle de yerinde koşarken. Glyn çocuklarla ilgilenerek gözlerini kaçırmaya çalışıyor. Daha kışkırtıcı giyinebilir miydi? Giyinebilir mi? Yani, giyebilir mi!

"Merhaba Tina, dün için teşekkürler. Bana bir kez daha bakıyor. Beyaz şortum, espadrillerim ve çiçekli tişörtümle onun kadar renkli görünmediğimi biliyorum, bir çocuğun doğum günü partisindeki tatlı gibi görünmek de istemiyorum. Sesi ölçülü ve kelimeleri Ti-na ve yes-ter-day gibi uzuyor. "Ben de tam Glyn'e ne kadar eğlendiğimi anlatıyordum. Ama o kadar güzel yemek ve içki, biraz çalışmam lazım. İç geçiriyor ve elini yavaşça, baştan çıkarıcı bir şekilde karnında ve kalçalarında gezdiriyor, Glyn'e bakıp izleyip izlemediğini kontrol ediyor. Nasıl izlemesin ki, kadın neredeyse onun üstünde. "Ne muhteşem bir sabah, değil mi? İyi uyudun mu Tina? Biraz yorgun görünüyorsun, umarım dün gece seni bir şey tutmamıştır. Bana gelişigüzel gülümsüyor ama ağzının sadece bir tarafı yukarı kalkıyor. Bu sabah onunla ilgili her şey yavaş. Rahat. Rahat, bana pikapta yanlış hızda çalınan bir plağı hatırlatıyor.

"Harika, harika uyudum, teşekkürler," diyorum bugün kullandığım cıvıl cıvıl sabah sesimle, güneş gözlerime girerken gözlerimi kısarak. Güneş gözlüğümü bulmak için başımın tepesine dokunuyorum ama orada değil, yolcu koltuğundaki el çantamdan çıkmış. "Beni ne ayakta tutabilir ki?" Matt'i arka koltuktaki yükseltici koltuğuna oturtup Dog'u ona veriyorum ve kapıyı kapatıyorum.

Gülüyor. "Yok bir şey, Glyn seni uyutmamış olabilir diye düşündüm. Glyn'e doğru eğildi ve benim duyabileceğim kadar yüksek sesle fısıldadı, "Yoksa dün gece şarabı fazla mı kaçırdın?

Glyn'e bir bakış fırlatıyorum. Çok iyi anladığı bir bakış çünkü hemen ondan uzaklaşıyor.

"Sen neden bahsediyorsun? Kocamla böyle şeyler konuşmaya nereden başladı?

'Hadi ama Tina, dün bu konuda şakalaşıyorduk. Çocuklar ve ben,' dedi yavaş bir tavırla, 'bunun bir erkeğin libidosunu nasıl etkilediğini biliyorsun, oysa

Bir kadınla genellikle tam tersi olur.' Erkekler derken James ve Glyn'i kastettiğini anlıyorum. Erkekleri. Pek sayılmaz. Bir dahaki sefere ona Muscles ya da Cowboy diyecek.

Megan olduğu yerde koşmaya devam ediyor. Kaskıyla yanımda beliren Laura büyülenmiş gibi. Onu geri çeviriyorum ve arabaya doğru itiyorum.

'Merhaba Laura, bugün çok güzel görünüyorsun? Ne kadar güzel bir vücut. Laura ona gülümsüyor ve Megan komplocu bir tavırla göz kırpmıyor. "Oh, konuştuğumuz şeyi unutma. Eğer daha sonra tırnaklarını yaptırmak için gelmek istersen, ben boşum.

Laura cevap vermek için dönüyor ama onu arabaya doğru biraz fazla sert itiyorum. Bana kaşlarını çatarak 'Ah,' dedi. "Bu acıttı anne.

'Acımadı. Emniyet kemerini bağla, Matt'inkini de,' diyorum çapraz bir sesle ve arabanın kapısını kapatıyorum. Megan beni neden bu kadar sinirlendiriyor? Neden bana bunu yapmasına izin veriyorum? Bunu yapan ses tonundaki hesaplı, acımasız, neşeli tavır, sanki burada, herkesin önünde çıldıracağımı düşünüyor, böylece dönüp 'bakın, kafasındaki şişlik onu etkiledi' diyebilecek, ama ben ona bu zevki tattırmayacağım.

Laura arabanın camını açarak, "Megan tırnaklarımı boyayacak, anne," diyor. Sakin kalmaya çalışıyorum. Laura'nın tırnaklarını ben yapıyorum. Onun değil. Matt, Dog'u aralarına yerleştirdi ve kucak kemerini ona bağladı.

"Kızım ile çivi konusunu ne zaman konuştunuz? Megan'a yüksek ve net bir sesle soruyorum, sanki duyma zorluğu çeken biriyle konuşuyormuşum gibi.

Sessizlik var.

Beni etkilediğini ona gösteremem. Sakin kalmalıyım. Yolculuk için bir şişe su almak üzere bagajı açıyorum ve birkaç saniyeliğine içindekileri gözden geçiriyorum. Aman Tanrım, her şey karmakarışık. Her şeyi çıkarıp düzgünce düzenlemek istiyorum. Düzgünce. *Bunu yapmama gerek yok. Gerekmiyor. Bırakabilirim. Yürü git, Tina. Botu kapat ve uzaklaş.* Yapıyorum, ama bu devasa bir mıkmatıstan uzaklaşmak gibi. Sanki tüm güçler kopmam için bana karşı işliyor.

Megan sahte bir masumiyetle tatlı tatlı konuşur. "Dün tırnaklarıma hayran hayran bakıyordun, ben de isterse onunkileri de yapabileceğimi söyledim. Umarım kızmamışsındır; öyle bir şey demek istemedim. Ayak parmaklarına basmak istemedim.

Arabaya baktım ve Laura'nın arka camdan bize baktığını gördüm. Çatışmaya girmeyin. Bu mayın tarlasına girmeyin.

'Doğru Tina, onu duydum, Megan'a şarap mahzenini göstermeden

hemen önceydi. Laura'nın yakında yapmalarını isteyeceğinden bahsetmiştin, değil mi? Glyn araya giriyor. Yine başladı. Her şeyin ortasına düşmek. Sanırım

inşa ettiğimiz köprü yıkılmak üzere. Söylediklerim ikimizin arasındaydı, tüm mahallenin değil. Şu anda zor bir durumdayım. Laura'nın tırnaklarını yapmak istiyorum.

"Teşekkürler Megan, ama Laura'nın tırnaklarını ben yapacağım. Onun için pastel renkler aldım bile. Aslında onları daha sonra döndüğümüzde boyayacağız. Bu konuda endişelenmene gerek yok,' diyorum hızla, bana meydan okumasına fırsat vermeden.

Bir ritim var.

"Ne kadar harika. Çok heyecanlanacak. Bana senin onaylamadığını söyledi. Tabii ki, I söyledi onu sen olmazdı. olmak Yani sert vebelki de o yanlış anladım.' Megan başını iki yana eğerek cevap vermemi bekliyor.

Söylemiyorum. Bunun yerine, umutsuzca özlediğim bir sigarayı içime çeker gibi nefes alıyorum ve dişlerimi sıkmadan cevap verebileceğimden emin olduğumda, "Hoşça kal, artık gitmeliyiz," diyorum. Anahtarları Glyn'in elinden kapıp sürücü koltuğuna atıyorum ve sinirlendiğimi arabanın kapısını çarparak ifade ediyorum.

Arabamızdan çıkıyorum. Megan uygun bir şekilde çıkışı kapatıyor. Arabayı ona doğru yaklaşıtıyorum, ta ki tampon vücudundan bir parça uzaklaşana kadar. Neden hareket etmiyor? Ayağımı frenden çekersem onu ezebilirim. Arabadaki bütün bipler çalışıyor. Ayağımın kaydığını söyleyebilirim. Ama şansımı bilirim, bundan kurtulamam. Glyn elini kaputa vurarak beni zıplattı. "Tina, dur.

Frene sıkıca basıyorum ve camımı indiriyorum. "Hadi, Glyn, gitmeliyiz.

"Sonra görüşürüz, iyi eğlenceler. Megan Glyn'e bakar ve karartılmış camlardan göremese de arkadaki çocuklara el sallar.

On Üçüncü Bölüm

Öğleden sonra eve geldiğimizde çocuklar yorgun ve huysuzdu. Laura'nın tırnaklarını boyayacağımı söylediğimi unutmadım. Ancak yarın okula gideceğinin ve ojeli gitmesine izin vermeyeceklerinin de farkındayım. İçinde bulunduğu ruh haliyle, nasıl sunarsam sunayım, canavar anne olacağım.

İkisini de yatağa koyduk ve televizyonu açtık.

Piknik başarılı geçti. Matt'in her zamanki gibi gömleğinden aşağı dökmeyi başardığı dondurma bile yedik. Bitkin düştüm. Glyn'in nereye gittiğini bilmiyorum, onu son gördüğümde garajda arabayı boşaltıyordu.

Çalışma odası çok havasız, bu yüzden pencereleri açıp bayat havayı dışarı atıyorum. Güneye bakıyor ve günün çoğunda güneş alıyor. Bahçenin çiçek kokuları havada asılı duruyor. Çimenliği bölen yol boyunca uzanan çalılardan biberiye kokusu alıyorum. Pencerenin altındaki pişmiş toprak saksılardaki begonyalar güzelce çiçek açıyor.

Dizüstü bilgisayarım açılırken dosyaları çıkardım ve bir şeylerin eksik olmasını bekleyerek göz gezdirdim. Birden aklıma Sally geldi ve onunla konuşma ihtiyacı hissettim.

'Sally, merhaba, ben Tina. Nasılsın?'

Konuşmadan önce tereddüt ediyor. "Merhaba, aradığın için teşekkürler Tina. Yıllardır bu kadar hasta hissetmemiştim. Gelemediğim için üzgünüm, Miller davasıyla ilgili çok işimiz olduğunu biliyorum ama gerçekten neye yakalandığımı bilmiyorum," diyor temkinli bir şekilde. Kalemimi masamın kenarına vuruyorum. Sally'de bir şeyler var.

'Tanrım, iş için aramıyorum, senin nasıl olduğunu merak ediyorum. Hasta olmak sana hiç yakışmıyor. Kötü bir hastalığa yakalanmış olmalısın. Sally benim için çalıştığı beş yıl boyunca bir gün bile hasta olmadı. Ne olursa olsun işe gitme konusunda çok titizdir. Geri dönmesi için ne kadar çaresiz olduğumu anlamasını istemiyorum. Benimle konuşurken biraz tedirgin, kelimelerini dikkatle seçiyor.

Büyük ihtimalle. Ama her şey çok çabuk oldu. O öğleden sonra kahvemi içtikten sonra birden kendimi berbat hissettim. Hiçbir şeyi tutamadım. Umarım kimseye vermemişimdir. Yarın arayı kapatırım, söz veriyorum.

Onu rahatlatmaya çalışıyorum. "Bunun için endişelenme. Daha iyi olduğunda geri gel. Bu hepimizin başına gelir. Şimdi nasıl hissediyorsun? Atlatıyor musun?"

'Evet, yarın dönmüş olurum. Sabırsızlanıyorum. Sıkıntıdan aklımı kaçırmak üzereyim. Gündüz televizyonunu ancak bu kadar izleyebilirsin.'

Sally'de kesinlikle bir terslik var. Ortamı yumuşatmaya çalışıyorum. 'Bir gün için güzel, ama ondan sonra Ne demek istediğini anlıyorum. Sesi yorgun ve endişeli geliyor. "Kendini daha iyi hissetmene sevindim ve seni tekrar ofiste görmek için sabırsızlanıyorum.

'Teşekkürler Tina, her şeye yetişeceğim. Umarım seni aramamış olmama kızmamışsındır.' Evet, bunu tuhaf buldum. "Tina, bana kızgın mısın?"

"Ne! Sally, neden sinirleneyim ki? İyi olduğuna emin misin, sesin biraz garip geliyor. Kendinde değilsin. Seni aramamamı istemiştin, hatırladın mı?"

"Ben yapmadım, Tina. Ofisten biri beni arayıp hasta olduğum için üzgün olduğunu söyledi. Elimde değildi. Gerçekten, yapamadım. Gelebilseydim gelirdim. Çok sık hasta izni almam.'

"Ne! Seni kim aradı?"

"Söylemedi. Sesini tanıyamadım. Ama bana seni aramamamı söyledi.

Megan'ın o telefon görüşmesini yaptığını hayal ediyorum. İçimdeki anne onu yatıştırmak istiyor, Sally. Tanrım, kendini berbat hissetmenin üstüne bir de endişelenmiş olmalı.

Ani bir öfke dalgası Megan'ın evine koşmamı ve onunla kavga etmemi istiyor. Onun yerine kalemimi masaya saplıyorum.

Bu konuşmayı Glyn'e anlatmalıyım. Ona ofisten birinin Sally'yi aradığını, ona kızgın olduğumu ve şirkette bunu yapacak tek kişinin Megan olduğunu söyle. Bunu yapmalıyım. Ama yapmayacağımı biliyorum. Bana inanmayacaktır. Neden yapsın ki? Bu aramayı yapması için hiçbir neden yok, böyle diyecek. Avukat kafası ona, kanıt olmadan bunun sapkınlık olduğunu ve onu sevmediğimi; bu nedenle onu suçladığımı söyleyecektir. Sally bu aramayı kimin yaptığını kesin olarak söyleyemez.

Kent'teki Braitling'den. Büyükannesi ve ev hakkında söyledikleri beni işaret e d i y o r d u , biliyorum. Neden? Babam Braitling'de yaşıyordu.

Braitling, orayla olan tek bağlantım. Onu ziyaret etmek için birkaç kez oraya gittim.

Çalışma odasından çıkıp mutfığa gidiyorum. Onun benim evimi izlediği kadar ben de onun evini izlemeye başladım. İzlediğimi bildiğini hissediyorum. Pek bir şey görmüyorum. Dışarıda olduğum zamanlar dışında nadiren pencereye çıkıyor, bu da hareketlerimi gözetlediğini düşünmeme neden oluyor. Gerçekten referanslarını kontrol ettirmem ve kendim de biraz araştırma yapmam gerekiyor. Belki de psikopattır. Tanrım. Glyn'e nasıl görüldüğümü anlıyorum ama içimde bir his olduğu gerçeğinden kaçamıyorum. Onun hakkında bir kadın sezgisi. Kulağa deli gibi geldiğimi biliyorum. Neredeyse annemin en paranoyak zamanları kadar deli. Bana baktığında, göz ucuyla beni izlediğini yakaladığımda, bana karşı bir şeyler planladığı hissine engel olamıyorum. Bir intikam saldırısı gibi. Ali'nin onun hakkında söylediklerini düşünüyorum. Hoşnutsuz bir müşteri olabilir mi? Serbest dolaşan bir psikopattan daha akla yatkın geliyor. Şimdi saçmalamaya başladım.

Kendimi onun evine koşarken görüyorum. Kapıya vurup bana neler olduğunu anlatması için ısrar ediyorum. Ama anlatmayacağım. Muhtemelen bunu kaydedecek ve psikopat olanın ben olduğumu göstermek için bana karşı kullanacak. Kapısının önünde belirlediğimde vereceği tepkiyi hayal ediyorum. 'Ama Tina, neden bahsettiğini bilmiyorum. Ben sadece arkadaş olmak istiyorum. Bana bu işi verdiği için Glyn'e çok minnettarım. Homurdanıyorum. O zaman onu dümdüz etmek isteyeceğim. Yine, iyi bir hareket değil.

Glyn'e karşı o kadar alıngandı ki, ona yumruk atmadığıma şaşırdım.

Cep telefonum çaldı, arayanın Ali olduğunu gördüm. "Merhaba, iyi misin?

"İyiyim, teşekkürler, nasılsın?

Gülümsüyorum, Ali'nin beni aramasına şaşırmadım. "Aradığına sevindim. Aklımı kaçıracağımı gibi hissediyorum ve bu beni korkutuyor. Mutfaktaki panjurları kapatıyorum ve sadece evi izleyebileceğim kadar bir açıklık bırakıyorum. "Bu sabah buradaydı. Dışarı çıkmak için kapıdan ayrılırken. Hayatında görebileceğin en kışkırtıcı koşu kıyafetini giymiş, Glyn ile flört ediyordu.

- tekrar.'

"Glyn onunla nasıldı?

"Oh, o Glyn'di, biliyor musun? Hoş ve kibardı ama böyle ağır flörtler yapan bir kadın karşısında her erkek gibi o da rahatsızdı.

'Bir şey söyleyebilir miyim Tina? Söylediğim için benden nefret etmeden?

'Elbette, ah, Ali, senden asla nefret etmem. Söyle lütfen. Şu anda kendimi çok dengesiz hissediyorum. Kafama aldığım darbenin beni delirttiğine inanmaya başlıyorum. Farklı söylediğimi biliyorum ama bu gerçek hayat, lanet bir film değil. Glyn destek olmaya çalışıyor ama ona karşı neden bu kadar düşmanca davrandığımı anlayamıyor. Tek gördüğü, hepimizin iyi geçinmesini isteyen nazik, çaresiz bir kadın. Dış dünyaya nasıl görüldüğünü biliyorum. Dünyam alt üst oluyor ve ne yapacağımı bilmiyorum.

"Gördüğüm şey Megan'ın seni kızdırmak için Glyn'le flört ettiğiydi. Seni kışkırtmak için. Kesinlikle bir şeylerin peşinde. Bak, bu sabah sen gittikten sonra Katie ile parkta yürüyüşe çıktım. O senin evindeydi.

"Benim evimde mi? Ne demek istiyorsun?"

Beni görmedi. Katie'yi bir şey getirme bahanesiyle eve geri gönderdim ve ben de izlemek için kaldım. İlk başta sen olduğunu sandım.' Kafam karıştı. Birbirimize hiç benzemiyoruz, Ali nasıl ben olduğumu düşünebilir? "Senin güneş şapkanı ve büyük Chloe güneş gözlüklerini takmıştı ve sana çok benzer kıyafetler giymişti. Bir dergi okuyordu, senin şezlonguna uzanmış bir şeyler içiyordu. Tekrar pencereye döndüm ve Megan'ın evine baktım. "Dışarı çıktığını biliyordum. Glyn bu sabah bize söylemek için James'i aradı. Arkada kalman bana garip gelen şeydi. İçeri girdim ve tam bir şey söyleyecektim ki sarı saçlarını ortaya çıkaran şapkasını çıkardı. Bana arkası dönüktü ve beni duymadı.

'Glyn'e o çiti tekrar çekmemiz gerektiğini söyledim, bizi çok açıkta bırakıyor. Gerçi iyi ki indirmişiz, yoksa onu göremezdin. Fransız pencerelerine doğru yürüyorum ve anahtarın hâlâ kilitte olup olmadığını kontrol ediyorum. Sonra çekmecedeki yedeği kontrol ediyorum. Hâlâ orada. "Geçen gün mutfağımın Fransız pencereleri açıktı. Glyn onları kilitlenmediğini düşündü. Sana söylediğimi hatırlıyor musun? Sence anahtarı var mıdır? Aman Tanrım. Delirmeyeceğim. Bir şeylerin peşinde.'

'Ofiste bu kadar çok şey yaşarken bir şey söylemeyecektim. Seni korkutmak istemedim. Kafamdan geçiriyordum ve sonunda sana söylemenin daha iyi olacağını düşündüm. Ne olur ne olmaz.'

"Ne durumda?"

"Bilmiyorum. Her ihtimale karşı, hepsi bu.'

Ön kapısı açılıp arabasına doğru yürüdüğünde bir an için dikkatim dağılıyor. Perdeyi biraz daha açtım. "Sence tehlikeli biri mi?"

"Sanırım cevabı zaten biliyorsunuz, yoksa bana sormazdınız.

Bölüm On Dört

Pazartesi sabahları her zaman sıkıcıdır; Howard ile planlanmış bir görüşmem var ve bu onun mizacına bağlı olarak yarım saatten iki saate kadar sürebilir. Bu sabah, ruh halinin pek iyi olmadığından eminim. Ama bunu söylemek her zaman kolay değildir. Onu daha önce de yanlış anladım.

Ofisine girdiğimde bana "Miller'larla ne durumdayız Tina?" diye sordu.

Konuşmaya başlıyorum ve masasının karşısındaki deri koltuğa yerleşiyorum. Howard'ın ofisi her zaman karanlıktır. İç karartıcıdır. Gün ışığının olmaması onu nasıl etkilemiyor bilmiyorum; panjurlar kapalı, sadece gündüz olduğunu anlayabileceğiniz kadar ışık alıyor. Elektrik ışığını tercih ediyor. Bazen onun bir vampir olabileceğini düşünüyorum; yani kim güneş ışığını sevmez ki? Böyle muhteşem günlere çok nadir rastlıyoruz, neden ziyafet çekmeyesiniz ki? Saat daha erken ve oda şimdiden kavruluyor. Pencereleleri kapalı sevdiğinden de bahsetmiş miydim?

"Ay sonu için bir mahkeme tarihi aldım," diyorum deri koltuğa yapışan çıplak bacaklarımı düzelterek. "Mahkeme dışında anlaşmaya çalışıyoruz ama Bay Miller işbirliği yapmıyor. Kucağımdaki dosyayı açıyorum. "Mali bir emir için başvuruda bulunduk. Mali bilgileri saklıyor ve E1 Formunun e l i m i z e ulaşmasını bekliyoruz. Avukatıyla görüştüm ve Bay Miller'in mali durumuna ilişkin bazı evraklara sahip olduğumuzu söyledim. Bu evraklarla ilgili neler olup bittiğinin farkında olup olmadığını görmek için dosyama bakıyorum.

"Kimi kullandığını bana tekrar hatırlatır mısınız?

"George, McAllister & Owen. Davaya June Finnigan bakıyor.' 'Tanrım, o şimdiye kadar tanıdığım en sevimsiz kadın. Daha önce hiç onun gülümsemesi.'

"Ya da bir dava kaybederim," diye ekliyorum. Göğüs dekoltemden aşağı bir damla ter akıyor. Keşke klimasını açsaydı. Adam en hafif tabirle tuhaf biri.

'Hayır, bu sefer işiniz çok zor. Her şeye ihtiyacımız var Tina. Çok titizdir ve en ufak bir hata yaparsan seni katleder. Sence mahkeme dışında anlaşılabilir miyiz?'

"Emin değilim. Bayan Miller'ın avukatı olarak Tom Whitwham'ı görevlendirdim.

"Güzel, güzel. Mükemmel seçim. Ellerinde kim var biliyor muyuz?" Mendiliyle alnını siler.

Başımı sallıyorum; klimayı açsa onun için daha kolay ve keyifli olmaz mıydı?

"Bayan Miller kocasının birçok mali belgesini saklayacağından endişe ediyor. Bana kocasının bu tür bir şeyi ilk kez yapmadığını, HMRC ile de yaptığını söyledi. Kendisini rahatlattım ve kocasının kasıtlı olarak gerçeği çarpıttığının tespit edilmesi halinde dolandırıcılık suçundan hakkında cezai işlem başlatılabileceğini söyledim.

"Evet, evet, ama o yoldan gitmek istemiyoruz. Bir sonraki hamleniz nedir? Masasının ucuna tünedi, yüzü bana dönüktü. Pantolonu yukarı kalkıyor ve benekli çorapları ortaya çıkıyor. Bu hiç de Howard'a göre değil. Son derece muhafazakârdır.

"El'ini görmeyi bekliyorum," diyorum bakışlarımı çoraplardan ayırarak. 'O noktada herhangi bir tutarsızlık tespit edersem elimi açıklayabilirim.

"Bu bilgi gelir gelmez adli muhasebecilere gösterilmesi gerekiyor.

"İçimden bir ses mümkün olan son ana kadar bu işi sürdüreceklerini söylüyor.

"Büyük ihtimalle. Bu nedenle, baskı uygulayın ve bunun peşinde olduklarını fark ederseniz vidayı çevirin. Avuçlarını masasına vurur ve kendini yukarı kaldırır. Howard'ın toplantının bittiğine dair işareti. Son zamanlarda dışarıda yediği yemeklerin beline kilo aldırıldığını görüyorum. Acaba hafta sonu Megan'ı gördü mü? O çorapları ona o mu aldı? "Tamam o zaman. Bana danışmak istediğin bir şey olursa, haber ver. Saatine bakıyor. "On dakika içinde bir toplantım var ve Glyn de bana katılacak.

Oradan ayrıldım ve sekreterlerin odasına doğru yürüdüm.

"Seni görmek güzel, Sally. Beni görmezden gelen Megan ve Rachel'a bakıyorum, kulaklıklarını takmış derin bir konsantrasyon içinde yazıyorlar. "Zamanın olduğunda ofisime gelebilir misin, seninle birkaç şeyi gözden geçirelim," diye soruyorum Sally'ye, içten içe işe döndüğü için heyecanlanarak.

"Beş dakika. Bu dosyayı kapatayım ve sizinle birlikte olacağım.

Daha sonra, bir kucak dolusu dosyayla ofisimden çıkarken Howard'ın kapısı açıldı. Bakmadan geçip gidiyorum. Glyn ve Howard müvekkilleriyle birlikte dışarı çıkıyorlar, onları Megan takip ediyor. Önüme bakmaya özen gösteriyorum, onunla göz teması kurmak istemiyorum, özellikle de Howard oradayken.

Dördü koridora adım atıyor, bu bana Amerikan TV Hukuk dizisi *Boston Legal*'ı hatırlatıyor. Hepsi döngünün içinde. Dört kişilik bir parti ve ben davetsizim. Neden dışarı itildiğimi merak etmekten kendimi alamıyorum. Düşündüm mü? Yoksa her şeyi fazla mı düşünüyorum? Elbette, o geldiğinden beri hissettiğim ani güvensizlik olabilir. Bu çok saçma, ben bir avukatım ve o bir sekreter, beni nasıl dışarı atabilir?

Müvekkil Bay Kite'ı tanıyorum, yaş ayrımcılığını sebep göstererek işverenine haksız işten çıkarma davası açıyor. Glyn ile bir sorunu olmayacaktır, bu onun en nefret ettiği şeylerden biri.

Megan, hemen kaşlarını çatarak bana doğru bakan Howard'a bir şey iletiyor. Koridorda yürürken dengesini kaybediyor ve elini uzatıyor, Glyn onun nefes nefese kalmasıyla hızla dönüyor ve yüz üstü düşmeden önce onu yakalıyor. Ofise gelirken böyle saçma ayakkabılar giymemeliydi.

Birkaç dakika sonra ben Sally'nin masasında dururken Megan, Glyn'in koluna tutunmuş ve topallayarak içeri giriyor. Ona bileğini burktuğunu söylüyor ve bakmasını istiyor. O da bakıyor. Glyn bileğini elleriyle tutarken Megan bana bakıyor, ona ne dediğini duyamıyorum ama ikisi de gülüyor.

Onlara bakan Sally'ye dönüyorum, mavi-gri gözleri nazik ve endişe dolu. Ona dosyaları veriyorum ve Megan'ın referanslarını kontrol etmesini istediğimi açıklıyorum. 'Bu kesinlikle gizli, seninle benim aramda. Ofisten başka kimse bilmemeli,' diyorum alçak bir sesle.

Sally başını sallar ve hiçbir yorum yapmaz. Bir şey söylemeyecek. Dışarı çıkıyorum ve Glyn'den ofisimde bana katılmasını istiyorum.

* * *

Ofisimde çantamı topluyorum ve ihtiyacım olan her şeyin yanımda olup olmadığını iki kez kontrol ediyorum. "Öğle yemeği yemek ister misin? Boynuma bağladığım kırmızı ve altın rengi küçük ipek eşarby çıkarıp sandalyenin üzerine bırakıyorum. Çok sıcakladım. "Yolun karşısındaki mağazaya uğrayıp Laura için biraz oje almak istiyorum. Dışarı çıkmadan önce takım elbisemin ceketini çıkarsam mı diye düşünüyorum. Ofisteki klima açıkken hava serin, dışarıda ise çok sıcak ama çıkarırsam kendimi yetersiz giyinmiş hissedeceğim.

Saatine bakar. "Saat on iki bile değil Tina. Megan'a tırnak malzemeleri aldığını söylediğini sanıyordum.

Bunu hatırlayacağına güvenin. 'Evet, ama dün gece baktığımda, onları beğenmedim. Önce Kendals'a gidelim, sonra öğle yemeği yeriz. Açlıktan ölüyorum, bir atı bile yiyebilirim.' Bu konuşmayı hatırladığına inanamıyorum. Glyn'in önemli şeyler için mükemmel bir hafızası var, daha önce oje gibi önemsiz bilgileri hatırladığını hiç görmemiştim.

"Tamam, ama uzun süre dışarıda kalamam.

Sekreterlerin odasının önünden birlikte geçiyoruz. Çevresel görüşüm sayesinde Megan'ı bana bakarken yakalıyorum. Glyn'in koluna yapışıyorum ve aniden ondan ve bu binadan uzaklaşmak için umutsuz bir ihtiyaçla başımın döndüğünü hissediyorum. Panik yapma, diyorum kendime. Paniği bastırmam gerekiyor. Terapistin bana geçmiş travmaların kaç ya da savaş tepkisini tetikleyebileceğinden bahsettiğini hatırlıyorum. Ama geçmiş travmalarımı hatırlamıyorum, değil mi? Birkaç saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum ve şu anda umutsuzca içimde uyanmaya çalışan ve kaygımın alevlenmesine neden olan düşünceleri uzaklaştırıyorum. Derin nefes alıyorum. Kendime kontrolün bende olduğunu söylüyorum. Bana ancak ben izin verirsem zarar verebilir. Fark etmez; bedenim kendi başına hareket ediyor. Zihnim kontrolü ele almalı. Annemin görüntüleri gözümün önünden geçiyor. Hastanede. Sonra cenaze töreni. Yakılmadan önceki şapeli görüyorum. Küllerin olduğu vazoyu görüyorum ve sonra kendimi görüyorum. Tek başıma oturuyordum. Umutsuz. Engel oluyorum. Engelliyorum. Engelliyorum. HAYIR! HAYIR! Bunu düşünmeyeceğim. Düşünmeyeceğim. Nefes alıyorum. Nefes alıyorum. Nefes alıyorum. Tanrım, kafamda başka bir şey düşünecek yer yok. Görmek istemediğim görüntüler, hatırlamak istemediğimi bildiğim gölgeler ve silik resimlerle dolu. Dikkatimi dağıtmak için ayak seslerimi sayarak ofisin zeminine odaklanıyorum ve Glyn'in beni yönlendirmesine izin veriyorum. Sonra dışarı çıkıyoruz, klimalı ofis bloğundan çıkarken ılık bir hava rüzgârı bir duvar gibi çarpıyor yüzüme. Trafik gürültüsü kulaklarımı dolduruyor ve etrafımdaki insanlar hızla geçip gidiyor. Görüntüler gitti. Derin bir nefes alıyorum, o düşüncelerin dehşeti şimdi tekrar kilit altında olduğu için içimde bir rahatlama oluyor.

'İyi misin, Tina? Kolumu acıtıyorsun.'

"Özür dilerim. . .' Başımı kaldırıyorum ve yüzümdeki güneşin tadını çıkarıyorum. "Ben Bilmiyorum. Farkında değildim, özür dilerim.

Glyn'e tutunarak Deansgate boyunca yürürken, Megan'ı ortaya çıkarmak için ilk planımı uygulamaya karar veriyorum. Onun tam olarak kim olduğunu öğrenmek için internette bulduğum özel dedektifi arayacağım. Filmlerde hep görürsünüz, insanlar özel dedektifleri ararlar.

Filmlerde öyle diyorlar. I

benimkine özel penis diyemem. Kulağa uygunsuz geliyor. Penis için bir metafor gibi. Birçok açıdan çok yanlış.

Alışveriş bitti, YO'dan biraz suşi aldık! Sushi, ama ben pek aç değilim. Laura için çeşitli pastel ojelerle dolu küçük çantam elimden sallanıyor. Ceketimin düğmelerini açıyorum ve gömleğimi tenimden çekiyorum, yapış yapış. Ofise döndüğümüzde, bizi üst kata çıkaracak asansöre adım atıyoruz. Ağır çelik kapılar kapanıyor ve tam birleşmek üzereyken aniden bir el kapıların arasından fırlıyor ve kapılar açılıyor.

On Beşinci Bölüm

Kapılar açıldığında ve Megan diğer tarafta durduğunda nefesim kesiliyor. "Merhaba, Tanrım, kaçıracağımı düşünmüştüm, paylaşmamın bir sakıncası yok, değil mi? Sorusunu bana yöneltiyor. "Tina? Sesi asansörü dolduruyor. Parmağımı üst dudağımda gezdiriyorum. Ter mi bu?

Cevap vermiyorum. Topallamasının kaybolduğunu görüyorum.

Bunun yerine Glyn, "Saçmalama, tabii ki yapmıyoruz," diye cevap veriyor. Megan'ın orada durması için benden uzaklaşıyor. Bunu neden yapsın ki? "Ayağın daha iyi gibi görünüyor.

"Oh, evet. Numarayı yapan senin sihirli parmakların olmalı. Onu tekmeleme isteğimi engelledim.

Glyn başını sallıyor ve sessizce yukarı çıkıyoruz. Asansör bizim kata geldiğinde Megan bana dönüyor. 'Dün gece Laura'nın tırnaklarını boyadın mı? Eminim çok sevinmiştir.'

Elim çantanın etrafında sıkılaşıyor ve kaburgalarımın hemen arkasında bir çarpıntı başlıyor. Tanrım, dehşetin yeniden yükseldiğini hissedebiliyorum. Şimdi ne diyecek acaba? "Hayır, döndüğümüzde geç olmuştu ve yorgundu. Kapılar açıldı. Dışarı çıkmak için onu itiyorum.

Üzgün bir yüz ifadesi takındı. "Ne yazık, belki hafta sonu bunu onun için yapacak zaman bulabilirsin.

Çırpınma çılgınca bir vuruşa dönüşür.

Sözleri kara tahtaya çakılmış çivi gibi yüzüme çarpıyor. Dışarı çıkarken Glyn'e bakıyorum ve cevap olarak hiçbir şey söylemese de onun sözlerine kaşlarını çatıyor.

"Çocuklarım için her zaman zaman bulacağım, Megan. Sesimde tiz bir rahatsızlık var.

"Mmm, evet. Sanırım tam zamanlı çalışınca zor oluyor. Çalışan ebeveynlerin çocuklarının genellikle ihmal edilmiş hissettiklerini söylüyorlar.

Bir öfke dalgası neredeyse ayaklarımı yerden kesecek şekilde üzerime çöküyor ve ağır cam iç kapılara gereğinden biraz daha uzun süre tutunuyorum.

Bu kadına karşı duyduğum hayal kırıklığı ağızıma tıkılmış bir paçavra gibi oturuyor. Şu anda onu dümdüz etmek istemeyecek bir anne yoktur. 'Bu ebeveynlere bağlı. Glyn ve ben çocuklarımızı ihmal etmiyoruz' Daha yüksek bir yere çıkarak kendime yardım edemeyerek geri ateş ettim.

Megan peşimde. Kapıyı arkamdan dramatik bir şekilde iterek içeri giriyorum. Ne yazık ki, bu tür davranışları durdurmak için tasarlanmış ve yoğun pekmez hızıyla kapanıyor.

"Tırnak boyama ve süslenme gibi küçük şeylerin, ebeveynler tarafından çok ciddiye alınmasa da, göz ardı edildiklerinde çocuklara zarar verdiğini okudum.

Elim çantanın etrafında tırnaklarım avucuma batacak kadar sıkılı bir şekilde yürümeye devam ediyorum. Adımlarım güçlü ve uzun. Bu kadın başımın etini yemeyi ne zaman bırakacağını biliyor mu? Öyle değil mi? Yoksa tepki vermem için düğmelerime mi basıyor? Megan terapiye gittiğimi biliyor mu? Bu yüzden mi beni zorluyor?

Sekreterlik ofisine vardığımızda omzumun üzerinden, 'Çocuk sahibi olmadığın sürece onların nasıl çalıştığını asla takdir edemezsin. Okuduğun her şeye inanma Megan.'

Masama döndüğümde sandalyeye yığılıyorum ve gözlerim yaşlarla doluyor. Tanrım. Bu kadının nesi var böyle? Gözlerimi bir kâğıt mendille silerek çantamdan özel dedektifin bilgilerinin yazılı olduğu bir A4 not kâğıdı çıkarıp masamın üst çekmecesine kilitliyorum. Dün gece Glyn yatmadan önce masalları okurken ben de dedektifleri araştırmakla vakit geçirdim. Çekmecenin anahtarını masamdaki telefonun altına koydum.

Kapım çalındı. "İçeri gel.

Sally elinde bir not defteri ve başı eğik bir şekilde içeri giriyor. Nazik sesinden, yaklaşıma kadar ne söylediğini zorlukla anlayabiliyorum. Başını kaldırmadan, "İstediğiniz bilgiyi aldım," diyor.

"Harika, hadi içelim o zaman, endişelenme Sally, eminim o kadar da kötü değildir. Onun hakkında bir şeyler yapmamı gerektirecek kadar kötü olduğunu umarak cömert olmaya çalışıyorum. "Aramayı ofisimde mi yaptın? Birinin kulak misafiri olma ihtimali daha az. Başını sallıyor. Kâğıdı ondan almak için elimi uzatıyorum. "Ne dediler?" Cevabı kendim okumak için sabırsızlanıyorum ve referanslarının meşru olmayacağından o kadar eminim ki soruyorum.

"Hepsi parlak raporlar verdi, Tina. Gözlerini indirerek bana bakıyor. "Üçü de onun hakkında kötü bir şey söyleyemedi. Hatta içlerinden biri Braitling'e dönerse onu geri alacaklarını söyledi. Sally bana yanlış bilgi verdiği için endişeli görünüyor. Gömleğinin bir düğmesiyle oynayarak benim konuşmamı bekliyor.

Tereddüt ediyor, başka bir şey söyleyecek oluyor ama yüzümdeki ifadeyi fark edip vazgeçiyor.

Sally'nin sözleri içimde bir mermi gibi dolaşırken, Megan'ı boşaltma umutlarım yok olarak hevesim azalıyor. Yanaklarım pembeleşiyor. O zaman onu gözden düşürmek için başka bir yol düşünmem gerekecek. Koltuğumda rahatsız bir şekilde kayıyorum ve ona huzursuz bir bakış atıyorum.

"Emin misin? Üzgünüm Sally, bana doğruyu söylediğini biliyorum. Sadece sonuçlanmayacağından çok emindim.' Kalemimi elime alıp düşünürken masaya vuruyorum. Sally'yi bu işe bulaştırmak istemiyorum. Gerçekten istemiyorum. Ama içimdeki dürtü başka bir şey sormamak için çok güçlü. "Söyle bana, onda tuhaf bir şey fark ettin mi?

Sally sorgulayıcı bir şekilde bana bakıyor.

"Demek istediğim, çok iyi görünüyor. Çok yardımsever. Bu normal bir davranış değil, değil mi? Yeni bir işe girdiğinizde genellikle biraz utangaç olursunuz, yanlış bir şey söyleme ihtimaline karşı patronunuzla konuşmaktan çekinirsiniz. Buranın politikasını anlayana kadar insanları gözlemler ve tartarsınız. Ama o bunların hiçbirini yapmadı. Doğrudan işe daldı ve garip bir şekilde herkes onu seviyor. *Benim dışımda.*

Sally dudağını çiğniyor.

Ne oldu Sally? Aklından geçenleri söyleyebilirsin. Bununla ilgili bir sorunum olmaz.' Gizliden gizliye onun bana biraz cephane sağlayacağına güveniyorum. Kulak misafiri olduğu bazı dedikoduları Howard ve Glyn'e karşı koz olarak kullanabilirim.

"Benimle pek konuşmuyorlar. Rachel bana karşı mesafeli. Eskiden iyi anlaşmıştık ama şimdi arkadaşlıklarına tecavüz ediyormuşum gibi hissediyorum. Senin hakkında konuştuklarını duydum.

"Gerçekten mi? Devam et, ne duydun?"

Yere bakıyor. "Bir şeyleri unuttuğunu ve evrakları kaybettiğini söylediler. Belki de bu Miller davası seni strese sokuyordur. Megan bir teyzesinin de böyle başladığını ve akıl sağlığı sorunu yaşadığını söyledi.

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı.

"Ne?"

"Üzgünüm Tina, belki de hiçbir şey söylememeliydim. Duyabildiğimi bilmiyorlardı; fotokopi makinesinin yanındaydı. Kırtasiyeden çıkıyordum.

Dolapta senin adının geçtiğini duyunca durup dinledim.

Derin bir iç çektim. "Hayır, bu senin hatan değil Sally. Bana söylediğin için teşekkürler. Bak, benim casusummuşsun gibi hissetmeni istemiyorum, ama başka bir şey söylenirse bana haber ver. Dikte ettiğim mektupları bitirsen iyi olur, bu gece postaya verilmelerini istiyorum.

Bunu kullanmam haksızlık olur, Sally. Onun hayatını zorlaştırmaya başlamalarını istemem.

Öğleden sonra için ofisten ayrılmadan önce Sally'ye uğrayıp daha önceki konuşmamızda bir sorun olmadığına dair güvence veriyorum. Rachel ve Megan masalarındaydı ve kulaklıklarını takmamışlardı. El çantamı Sally'nin masasının yanında yere bırakıyorum ve Sally'den kompakt mutfakta bana katılmasını rica ederek aramızdaki her şeyin yolunda olduğuna dair güvence veriyorum.

* * *

"Çay ve ödevden sonra tırnaklarını yapacağım," diyorum gülümseyen Laura'ya, o da çantayı kapıyor ve renkleri mutfak masasının üzerine sırayla diziyo. Sevinçle masaya oturuyor ve en sevdiği rengin hangisi olduğunu düşünüyor. Matt masanın altında Lego'suyla bir şeyler inşa ediyor, Dog da yanında.

"Her tırnağıma farklı bir renk alabilir miyim lütfen?"

"Elbette, neden olmasın. Ama anlamaya göre banyo saatinde çıkarmamız gerekiyor. Ojeyle okula gidemeyeceğinizi biliyorsunuz."

"Sadece bu gece mi giyebilirim? Alt dudağını çekiyor. Bu Laura'nın somurtkan hali.

"Sadece bu gece, ama eğer uslu durursan Cuma günü okuldan sonra onları tekrar boyayabiliriz ve sen de tüm hafta sonu giyebilirsin. Anlaştık mı?"

Laura bir an düşünür ve sonra başını sallar. "Babam ona göstermek için zamanında evde olacak mı?"

"Evet, birkaç dakika içinde dönecek. Geldiğinde biraz süt almak için dışarı çıkmam gerekiyor, arayıp biraz almasını söylemeyi unuttum. Döner dönmez başlayacağız. TAMAM MI?"

"TAMAM.

Gidip buzdolabını kontrol ediyorum, belki almam gereken başka bir şey vardır diye. Bu sırada tarihi geçmiş birkaç yoğurdu ve biraz tuhaf kokan bir paket dilimlenmiş tavuğu çöpe atıyorum. Yolun karşısına bakıyorum ve Megan'ın telefonda salonda bir o yana bir bu yana volta attığını görüyorum. Perdelerimi kapatıyorum.

Küçük. Öfkeli gibi boştaki eliyle çılgınca hareketler yapıyor. Sonra dönüp doğrudan bana bakıyor. İçgüdüsel olarak eğildim. Kahretsin. Her baktığımı nasıl biliyor?

"Neden yerdesin anne? Laura açık buzdolabının kapısının diğer tarafında durup bana bakarak soruyor.

"Düşürmedim. Bir şey düşürdüm."

"Ne var? Orada bir şey yok." Bakmak için eğildi.

"Buzdolabının altına yuvarlandı. Sonra alırım. Baban geliyor. Ödevini bitirmeyi unutma."

Glyn içeri girdiğinde, en kısa selamlamayla dışarı fırlıyorum, evden bir mil ötedeki küçük dükkânımıza gidiyorum. Arabayı kenara çekip Megan'ın evine bakıyorum ve perdenin arkasına kaçtığını gördüğüme yemin ediyorum.

Glyn'in benden biraz uzaklaştığını fark ettim - tekrar konuşmaya başladık ama bu yine de iyi yerimize geri döndüğümüz anlamına gelmiyor. Güvenli yerimize. İş yerinde devam eden bu meseleyi tartışabilecek gibi görünmüyoruz. Bugün Megan'ı benimle konuşma şekli yüzünden görevden almamasına sinirlendiğimi söylemek durumu hafife almak olur. Nedense takıntı yaptığımı düşünür diye bu konuyu tekrar açmak istemiyorum. Ki takıntı yapmıyorum. Yine de ona kızgınım. Nedeni ne olursa olsun, ki cevabını bilmiyorum, Megan hakkında konuşmak sorunlarımıza neden oluyor. Konuşmak istiyor muyum? Hayır. Konuşmalı mıyım? Muhtemelen. Herkesin benim bir sorunum olduğunu düşündüğü gerçeğiyle yüzleşmeliyim. Ama yok. Ben deli değilim. Hayal görmüyorum. Başımdaki şişlikten etkilendim mi, ki aslında şişlik değildi, sadece etrafımdaki tüm iyilikseverler tarafından hayali bir şişliğe dönüştürüldü? Tabii ki hayır. Yumru falan yoktu.

Dükkânda işim bitince Glyn'e mesaj atıp birkaç dakikalığına Ali'lere uğrayacağımı ve Laura'nın tırnaklarını boyamaya söz verdiğim için fazla kalmayacağımı söylüyorum. Mesajın sonundaki iki öpücüğü tek öpücük olarak değiştiriyorum. Sonra tekrar ikiye. Sonra tekrar ikiye, çünkü iki çok fazla şey ifade ediyor ve şu anda iki öpücük verecek durumda değilim.

Ben kapıyı çaldığımda Ali çamaşırları ayırıyordu. Katie beni içeri alıyor, sonra da salona ve televizyona koşuyor.

Nemli giysilerin kokusu mutfağı istila eder. 'Tanrım, hazır başlamışken çamaşırlarımı da yıkamak ister misin? Öğleden sonra eve geldiğimde benimkileri giymeyi unuttum. Umarım Glyn bunu görür ve benim için takar. Eğildim

Çamaşır makinesinden yeni çıkmış bir yığın nemli kıyafetin üzerinde. Ona kocaman sarıldım. "Nasılsın? James'i şimdiden özledin mi?"

Evet, James'i çok özlüyorum. Burada ne işin var? Hoş karşılanmadığından değil tabii ki. Sadece seni beklemiyordum. Ev onsuz çok boş görünüyor, özellikle de yatağım. Kıkırdayarak cep telefonunu önündeki çekmeceye koydu. "Sadece birkaç günlüğüne, üstesinden gelirim. Ali giysileri katlamaya başlıyor, katladıklarını mutfak masasının üzerindeki yığınlara yerleştiriyor.

Ali için mutluyum, travmatik bir boşanma yaşadktan sonra bekar bir anne olarak son birkaç yıldır zor zamanlar geçirdi. O ve James birbirlerine çok uygunlar. James bir üniversite profesörü. Midlands'dan buraya taşındı ve Ali'yle kütüphanede tanıştı. Katie'yle birlikte kitap arıyormuş ve James de oradaymış çünkü ... kütüphaneleri çok seviyormuş. Bunun biraz tuhaf olduğunu düşündüm. Ona da söyledim. Dedim ki, 'Yetişkin bir adamın kütüphaneleri *sevmesi* sizce de biraz tuhaf değil mi? Kitapları değil. Ama *kütüphanelerin* kendisi. Demek istediğim, motor sporlarından ya da golften ya da hatta tren gözlemciliğinden hoşlandığını söyleseydi - belki tren gözlemciliği de aynı derecede garip olurdu. Ama kütüphaneler?' Her neyse, kütüphane *sevgisinin* ötesini görmüş olmalı ki onunla birlikte oldu. Bir bakıma şirin. İnanılmaz sevimli bir çiftler.

"Hanımefendi ile ofiste işler nasıldı? Başını Megan'ın evine doğru sallıyor.

Yanıdaki bar taburesine tünedim ve çorapları yuvarlamaya başladım. "Kabus. Sally, Rachel'la birlikte benim hakkımda söylenip durduklarını söyledi. Bir şeyleri unuttuğumu ve evrakları kaybettiğimi söylüyorlar. Miller davasının beni strese soktuğunu söylüyorlar. Hatta Rachel'a bazı akıl sağlığı sorunlarım olduğunu, teyzesinin de böyle başladığını söylemiş ve ... gerisini siz düşünün.

Ali çamaşırları katlamayı bırakır. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır, bana söyledi. Onu da yabancılaştırmışlar. Rachel Sally ile nadiren konuşuyor.

"Bir zamanlar yakın değiller miydi?"

Evet, hem de çok. Megan geldiğinden beri onunla hoşbeşten öteye gitmiyor. Sally'ye çok fazla şey söylemek istemiyorum. Bana boşboğazlık ettiğini bilirlerse Sally'nin kendini rahatsız hissetmesini istemem. Bu iş ihtiyacı var ve onu kaybetmek istemem.

"Evet, ama onu asla kovmazsınız, değil mi?"

'Tabii ki hayır, ama onun hayatını zorlaştırabilirler ve o da gider'.

Ali bilerek başını sallıyor. Bir çarşafı katlayıp giysi yığınının üzerine koyuyor ve bir yastık kılıfı alıyor. At kuyruğu yaptığı saçlarıyla son derece genç görünüyor. Yaşlanmaktan ziyade gençleşiyor gibi görünüyor. Bu James etkisi.

Aynaya yansıyan yüzümün görüntüsü geliyor aklıma; tüm bunlar başladığından beri daha yaşlı görüyorum. Yüzümdeki gerginlik bazı günler gerçekten acıtıyor. Gerçekten acıtıyor.

"Bir içki istersen, buzdolabında açık bir şişe var. "Hayır teşekkürler, sadece bir şey itiraf etmek için uğramıştım.

Ali yastık kılıfını katlamayı bıraktı. "Ne? Bir şey mi buldun?"

"Onu kontrol etmesi için özel bir dedektif tuttum. Dudağımı ısırdım. "Sally referanslarını kontrol etti, yanlış çıkacaklarından emindim. Onun yerine, pırıl pırıl çıktılar. Buna inanabiliyor musun? "Bomba olacaklarından emindim.

"Vay be. Ben de sahte olduklarını düşünmüştüm. Yani, tipik bir hukuk sekreterine benzemiyor. Daha çok bir direk dansçısına benziyor.'

Ben gülüyorum, Ali de gülüyor ama benimki telaşlı ve tiz çıkıyor - biraz tuhaf. Neden böyle ses çıkardığından emin değilim. Ellerime bakıyorum ve titremiyorlar. Endişeli hissetmiyorum, sadece biraz gerginim.

"İş yerinde elbisesi geleneksel, her uygun yerde yapışkan ama geleneksel," diyorum. "Kendime sürekli anne ve babasını kaybettiğini ve babasını kaybetmenin onu çok etkilediğini hatırlatıyorum.

"Bunun seninle nasıl olduğuyla ne ilgisi var?"

"Bilmiyorum. Dedikleri gibi, ona şüpheyi yaklaştırmaya çalışıyorum. Ama o sadece kötü biri. Bugün olduğu gibi, bana ve Glyn'e, ama özellikle de bana ebeveynlik becerilerim konusunda sataştı!

Ali'nin nefesi kesilir, gözleri büyür ve Katie'nin pijamalarını katlarken donakalır. "Hayır!"

"Evet, o kadar alçak.

'Ama neden ona sempati duyuyorsun? Sen delisin, üzgünüm, kelime oyunu yapmak istemedim'.

"Anlamıyorum Ali, neden ben? Ve şaşırtıcı olan şey, bir şekilde beni kötü biri gibi göstermeyi başarmış olması. Alay ediyorum. "Howard

"Ona karşı kötü bir söz duydum ve Glyn'in ... şey, ona ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Başımı arkaya yasladım. Lanet olsun. Laura'nın tırnaklarını hatırlıyorum. "Gerçekten geri dönmeliyim, kusura bakmayın. Tabureyi tezgahın altına geri sokuyorum.

Ali kaşlarını atar. "Sana söylemek istemedim. Ama geçen gece ayrıldığımızda, James bana kızın onu senin hakkında sorgulayıp durduğunu söyledi. James onun meraklı olduğunu düşündü çünkü sen onun patronusun ve o sana saygı duyuyor.

"Ne! Bütün erkekler aptal mı? Uyumsuzca gülüyorum. "Biliyorum, ben de öyle dedim.

"Daha çok meraklı. Bundan bana bahsededeğini düşünmüyor mu?"

Mesele şu. Sanırım Megan sorular sorduğunu bilmenizi istiyor. Onda inkar edilemez bir tuhaflık var. James'i sorguladığında, seyahatinden ne zaman döneceğini sorduğunda beni çok ürkütmüştü. Varış saatini. Onu havaalanından alıp almayacağımı falan.

"Bu çok garip. Sence ona asılıyor mudur?" Ben soruyorum.

Ali başını sallar ve Katie'nin kot pantolonlarından birini alır, çenesinin altına sıkıştırır ve katlar. "Hayır, bilmiyorum. Bence garip bir oyun oynuyor.

Mutfağımda, mutfak masasında babasının yanında oturan ve Megan tarafından tırnakları boyanan gülümseyen bir Laura ile karşı karşıyayım. Üçü de gülüyor.

On Altıncı Bölüm

Glyn'in ne düşündüğümü hemen anladığından eminim, hatta o kadar eminim ki yanakları kızarıyor. Kendimi masaya doğru koşarken hayal ediyorum. Onun gülünç saç uzantılarını kavıyorum, tabii ki elimde kalacak. Sonra onu evimden dışarı fırlatıyorum ve dizlerinin üzerinde altın çakılların üzerine düşüyor (ve hayatım boyunca hiç böyle davranmamıştım).

Glyn masadan fırlar. "Tina, işte buradasın.

Megan gülümsüyor, kaşlarını kaldırıyor ve manikürlü, koyu bordo tırnaklı elini uzatarak oturmamı ve onlara katılmamı öneriyor.

Bir şişe şarabı paylaşıyorlar. Etiketene dikkat ettim. En pahalı Viognier'lerden biri. Bu beni kızdırıyor. Onları uğurlu günler için saklarız ya da o bana öyle söyledi. Bu hayırlı bir durum mu? Öyle mi?

Uzun bir nefes veriyorum ve tepkimi ölçüyorum. Laura'nın öfkemi anlamasını istemiyorum. Glyn ve ben çocukların önünde hiç tartışmadık. En azından pek değil.

Genel olarak konuşmak gerekirse, ben çatışmacı değilim. Ben daha çok ölçülü bir yüzleşmeciyim, annem eskiden 'biraz omurgaya ihtiyacın var' derdi. On yaşındayken gazete bayiiinde, *Look-in* dergimi aldıktan sonra tezgahın arkasındaki sivilceli bir genç bana yanlış para üstü vermişti. Dükkânı gözyaşları içinde terk ettim. Annem, "Oraya geri dön ve kendini savun Tina," diye emretti. Yaptım ama ikinci kez hayır dediğinde ağladım ve eve kadar koştum. En iyi karşılıklarımı, düşünmek ve en fazla zararı verecek karşılıklarımı planlamak için zamanım olduğunda veriyorum.

"Ne yapıyorsun, Megan? Yavaşça nefes alarak kendimi sakın tutarak soruyorum.

Mutfak masası ojelerle dolu.

"Laura'nın tırnaklarını boyuyorum," diyor sanki yapması gereken dünyadaki en rutin şeymiş gibi. Gülümsüyorlar, bir tür özel şakayı paylaşıyorlar. Laura'nın mutlu ve heyecan dolu olduğunu görüyorum, parmaklarını benim görmem için çırpıyor.

"Güzel görünüyorlar, Laura. Sesim bir keman teli gibi gergin ve benim için tanınmaz halde. "Bunu görebiliyorum, ama neden?" Laura bana tuhaf tuhaf bakıyor, yüzündeki gülümseme donmuş, parmakları hâlâ havada.

Megan iç çeker ama sesi jilet gibi keskindir. "Yapacağını söylemiştin ama yapmadın. Bu yüzden, yine unutmuş olma ihtimaline karşı gönüllü olacağımı düşündüm. Unutmak kolaydır. Ve dün söz vermiştin Laura.' Uzanıp saçlarını okşadı.

Şu anda kaygım elektrikli bir tele bağlıymışım gibi hissediyorum. Şöyle demek istiyorum, 'Hey, Megan, açıkça delirmişsin, arabayla en yakın *deli* hastanesini bulalım mı? Ve kızıma öyle dokunmayı kes. İzin almadan çocuklara dokunmamalısın; bu uygunsuz. Sen uygunsuzsun! Hem de delisin.' Ama bunu söylemiyorum, söylediğim şey, "Neden buraya geldin?"

"Laura'nın tırnaklarını görmek ve çantamı görüp görmediğini sormak istedim. Ofisteki herkese sordum. Ona biraz para verdikten sonra çantamı Sally'nin masasına bıraktım, hepimiz için Starbucks'a gidiyordu. Sen gitmeden hemen önceydi. Hatırlıyor musun, Tina?"

Yutkunuyorum, anında şüpheleniyorum. Böyle bir şey hatırlamıyorum. Sally'nin masasında *el çantası* yoktu çünkü el çantamı masasının yanında yere koymuştum. Sally'nin masası dosyalarla kaplıydı. "Masasının üzerinde el çantanızı görmedim. Dahası, neden telefon etmediniz? Buraya gelmenize gerek yoktu.

Glyn bundan uzak duruyor, elinde şok edici pembe oje şişesiyle oturmuş etiketini okuyormuş gibi yapıyor. Göz teması kurmaya çalışıyorum. Faydası yok, dikkatle okuyor. Sanki.

Megan suratını asar. Laura'nın tırnaklarını boyamayı bırakır ve özür dileyerek Glyn'e bakar ama ondan destek görmez. Tanrıya şükür. "Yanlış anladıysam özür dilerim. Burada hoş karşılanacağımı düşünmüştüm ve dediğim gibi, Laura'nın tırnaklarını görmek istedim.

"Tamam. Bu kadar yeter,' diyor Glyn, ojeyi bırakıp ayağa kalkarak. Gözleri Megan'dan bana kayıyor. "Cüzdanında banka kartları vardı Tina, bu yüzden anlaGılır bir Çekilde endiGelendi. Onu kazara almış olabileceğini düşündü. . çünkü-'

"Çünkü mü? Çünkü ne?" Neden bana düşmanca davranıyor?

Çılgınca titreyen parmaklarımla elbisemin yakasını düzeltiyorum. Aklıma bir düşünce geliyor, *beni onu çalmakla suçlayacak*.

Sesimde hafif bir titreme var. "Elimizde olsaydı seni arardık, Megan.

Omuz silkiyor. "Biliyorum ama ne yapmam gerektiği konusunda Glyn'in tavsiyesini istedim. Tekrar bana bakmak için dönmeden önce ona kısa bir bakış gönderiyor.

"Görünüşe göre eşarbin onun çantasındaymış Tina. 'Ne? Ne?'

"Evet, el çantamın üstünde, sanki düşmüş gibi.

El çantasının içinde mi? Hayır, kesinlikle değildi. Öğle yemeğinde sen ve ben dışarı çıktığımızda ofisimde bırakmıştım. Bir daha hiç dokunmadım. Eve bile getirmedi.

Glyn cebinden ipek eşarbi çıkarır. "Megan Laura'yı ziyarete gelirken yanında getirmişti.

"Belli ki öyleydi, Tina," diyor Megan. "Bunu gören tek kişi ben değilim.

Her kelimeyi yakalıyorum ve anlamını anlamaya çalışıyorum. Tam olarak neye varmaya çalıştığını özümsemek için. Yavaş yavaş taşlar yerine oturmaya başlarken yüzlerini izliyorum. Korku beni sımsıkı kavırıyor, tıpkı bir korku filmi izlerken aniden ne olacağını bilmek gibi. Laura'nın oturduğu mutfak sandalyesinin arkasına tutunuyorum. Birdenbire bildiğim hayatımın yok olmak üzere olduğunu fark ediyorum.

Laura bana bakıyor, gözleri şaşkınlıkla dolu. "Laura, Matt'i alıp salonda televizyon izlemeye gider misin?

Hayır! Anne. Megan'ın çantasını sen mi aldın?"

"Tabii ki hayır, şimdi git, bu yetişkin işi.

Tam hayır diyecekken Glyn sözünü keser: "Hadi Laura, sana söyleneni yap yoksa hafta sonu tırnaklarını yaptıramazsın.

Kaltak, inek, yalancı fahişe! Kafamdaki kelimeleri tükürdüm. Bunu çocuklarımın önünde yaptı. *Orospu!*

'Onu her an alabilirdi! *Ona* cidden inanıyor musun! Ben talep ediyorum.

"Çantasının üstünde bulmuş, diğer sekreterler de görmüş," diyor Glyn. Yeşil gözleri bana bakamıyor.

"Saçmalık, bu doğru değil." diyorum. Düşmemek için sandalyeyi daha sıkı kavırıyorum. "İstersen çantamı ara, orada bir şey bulamazsın. Ve sonra panikledim. Kulaklarımda o kadar yüksek bir çınlama var ki doğru düzgün düşünemiyorum. Dışarı çıkarken cebime para koymuştum. El çantam burada kaldı. Korkudan felç olmuş gibi duruyorum. O buradaydı. Oh kahretsin. Kahretsin. Lanet olsun.

Glyn çantamı kaldırıp içine bakıyor.

Kör edici bir korku midemi kavırıyor. Bu nasıl oluyor? Terli bir elimle elbisemin önünü siliyorum.

"Burada hiçbir şey yok, Megan. Tina eşarbını kazara düşürmüş olmalı. Muhtemelen cüzdanını başka bir yerde unutmuştur. Sadece kartlarını iptal et, yapabileceğin tek şey bu.

Bir saniye sonra sandalyeyi kullanmadan ayakta durabiliyorum. Rahatlamıştım. Öyle ki masayı toplamaya ve oje şişelerini düzgün küçük sıralar halinde yerleştirmeye başladım. Kesin, eşit gruplar halinde. Ödev kağıtlarını kalemlerle birlikte boy sırasına göre yerleştiriyorum. Megan izliyor. Davranışlarım onun tarafından obsesif-kompulsif olarak görülebilir, ama bunu bilirdi, değil mi? Çünkü benim hakkımda her şeyi biliyor. Bildiğini biliyorum.

'El çantamın yanında olduğunu gösteriyor,' Megan Glyn'e geri dönmesi için başvuruyor

Yukarı.

'Bak bu çok saçma Megan, Tina senin çantanı çalmaz. Biz aranızdaki bu çekişmeye bir son vermeniz gerekiyor. Hadi bir şeyler içelim, hep birlikte. Ben bir Çin yemeği sipariş edeceğim ve ateşkes ilan edeceğim. Eğer aynı ofiste çalışacaksanız ikinizin de anlaşması gerekiyor.

'Tamam, Glyn, bunu yapmaktan mutluluk duyarım. Sen iyi misin, Tina? Sana bir şey getireyim mi? Bir bardak su?' Megan bana bakarak söylüyor, yüzü donuk. Kendi evimde bir şeyler içmek isteyip istemediğimi soruyor.

Uzaklaşıyorum. Çaydanlığın yanına gidip su dolduruyorum, tezgâha vurup çalıştırıyorum. Pencereden onun evine bakıyorum. Onlarla içmek istemiyorum. Glyn bunun uçup gideceğini nasıl düşünebilir? Konuşmaları sinirlerimi bozuyor.

İşte o zaman bir anlık bir şey yakaladım. Megan'ın evine bakıyorum. Sonra Megan'ın tezgahın üzerinde duran çantasına.

Elim uzanıyor ve evinin anahtarlarını çıkarıyor, parmaklarım soğuk metalin etrafında kıvrılıyor.

On Yedinci Bölüm

"Ben Ali'ye gidiyorum," diyorum ve aceleyle evden çıkıyorum. Kaldırıma çıktığımda kimsenin dışarı bakmadığından emin olmak için evimize dönüp bakıyorum ve geri dönüşüm kutumuzun üzerine düşüyorum, şişelerle patavatsızca tıkırdıyor. Megan'ın ön kapısına koşuyorum. Titreyerek anahtarı kilide sokuyorum. İçeri girmeden önce üç deneme yapmam gerekiyor. Kapıyı arkamdan kapatıp, ona yaslanıyorum. Tanrım, kapıyı kırıp içeri girerek ne halt ediyorum ben? Aklımı mı kaçırdım ben? Aptallığıma çok kızdım. Kendimi içine soktuğum durumun adaletsizliği yüzüme çarpıyor.

Dışarıdaki ışık hızla azalıyor ve ben yanıma bir ışık bile almadım, telefonumu bile. Ne kadar aptalca! İçerideki sessizlik, sağır olduğunuzu sandığınız bir rock konserinin artçı sarsıntısı gibi kulaklarımda uğulduyor.

Ali, salondaki bir ambalaj sandığının üstünde duran kâğıtlardan bahsetti. Eski püskü bir oda ve her yerde kötü bir rutubet kokusu var. Kutular tam da Ali'nin söylediği yerde duruyor. Küçük bir kutuya takıldım.

Bir dosya, en uzaktaki sandığın üst köşesinde açılı bir şekilde duruyor. Onu pencereye doğru taşıyorum. Yolun diğer tarafındaki evim Blackpool ışıklandırmaları gibi aydınlatılmış, elektrik faturamızın bu kadar yüksek olmasına şaşmamalı. Megan'ın mutfağında dolaştığını ve pencereye yerleşip etrafı seyrettiğini görebiliyorum. Panjurları açıyor. Karın kaslarım sanki pilates yapıyormuşum gibi geriliyor. Çömeliyorum.

Muhtemelen fazla zamanım olmadığını bilerek dosyayı açıyorum ve bazı kâğıtları çıkarıyorum. Gün ışığı neredeyse kaybolmuştu. Dosyayı alıp üst kata, ışığı yakarsam görünmeyeceğim arka yatak odasına çıkıyorum. Kaskatı kesildim. Odada benimle birlikte bir şey var. Kutulardan birinin arkasından bir hışırtı sesi geliyor. Nefesimi tutarak hareketsiz duruyorum. İzleniyorum. Tüm duyularım sessizliğe uyum sağlıyor. Kaslarım geriliyor. Fare mi? Sıçanlardan nefret ederim. Hışırtı giderek artıyor. Birdenbire bir şey bana doğru sığıyor, geri adım atıyorum ve iki yeşil göz bana doğru uçarken bana odaklanıyor. Çığlık atıyorum ve geriye doğru yalpalıyorum, topuğum bir sandığa çarpıyor ve beni başka bir sandığın üstüne düşürüyor. Kırım açıklığa doğru düşüyor. Daha fazla düşüp sıkışmadan önce bir elimle kenarı kavriyorum. Bu bir kedi. Kanlı bir kedi. Kucağıma düştü,

dosyayı elimden kaptı ve zıplayarak odadan dışarı fırladı. Şeytani çılgılığı karanlık ve boş evi delip geçti. Tanrım.

O kediye içeri ben mi aldım? Hayatımda hiç bu kadar çılgınca bir şey yapmamıştım! Yakalanırsam barodan atılabilirim. Bir keresinde Tesco'dan bir çift bot çalmıştım. Kasıtlı olarak değil tabii. Onları arabamda unuttum, paltomu çıkardım, botların üzerine attım ve temiz bir şekilde unuttum. Neyse ki üzerlerinde şu güvenlik düğmelerinden biri yoktu. Onları bulunca çok utandım. Aylarca o mağazaya gitmedim.

Sokak lambası koridorda garip şekiller oluşturuyor, karanlığın içinden merdivenlere doğru aceleyle ilerliyorum. Hayatımda hiç bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum, botları çaldığım zaman bile. Ayağımı ilk basamağa koyuyorum, tırabzana tutunuyorum ve dosyayı kolumun altına sıkıştırıyorum. Birkaç dakika önce bu çok basit bir şey gibi görünüyordu. Yavaşça tırmanmaya başladım. Gözlerim umutsuzca ilerideki karanlığı delip geçiyor. Hiç boş bir evden yayılan garip sesleri dinlediniz mi? Peki nedir onlar? Sanki canlı gibi, geriniyor ve inliyor. Yarı yolda, aynı yeşil gözler tepede karşımda beliriyor. Neredeyse ayağımı kaybediyorum. "Aptal, lanet kedi, defol git," diye bağıriyorum. Sesim ürkütücü derecede yüksek ve etrafımı saran sessizlikte yersiz.

Arka yatak odasının ışığını açıyorum, birkaç saniyeliğine beni kör ediyor. İçeride dosyayı çiçekli bir yorgan ve ona uygun yastık kılıflarıyla kaplı yatağın üzerine bırakıyorum. Yerde dağınık kıyafetler var ve köşede bir sandalye, yanında da açık bir bavul duruyor. Tuvalet masasının üzerinde kenarlarına fotoğraflar yapıştırılmış bir makyaj aynası duruyor. Kot pantolon ve bol yeşil eşofman üstü giymiş bir adamın fotoğrafı kanepede yatıyor, iyi görünmüyor. Onu tanıyamıyorum. Elim başka bir fotoğrafın üzerinde geziniyor, onu aynadan çekip alıyorum. Bu benim! Gafil avlanmıştım, geçen bahar. Geçen kış aldığım yeni açık kahverengi paltomu giyiyorum. Başka fotoğraflarım da var. Ne haltlar dönüyor burada?

Yatağın ucuna tüneyerek dosyayı açıyorum. Bir kâğıt parçasını kendime doğru çekiyorum, sonra bir başkasını, sonra bir başkasını. Gördüğüm isim zihnimi isteksizce ve sinir bozucu bir şekilde on yıl önce olanlara geri gönderiyor. Megan'ın bununla nasıl bir bağlantısı olabilir? Zihnimde bir görüntü beliriyor, Megan'la bir bağlantısı var mıydı? Gerçekten mi? Geçmişte ona bir şey mi yaptım? Ama onu hatırlamıyorum? Başım ağrıyor. On yıl önce olanları düşünmek istemiyorum. Kim bu kadın? Bir adamın fotoğrafına bakıyorum. Kim *bu adam*?

Ona bir şey mi yaptım? Hepsini dosyanın içine geri koydum ve kapattım. Yani bu bir tesadüf değil.

Pencereden yan taraftaki güvenlik lambasının yandığını görüyorum. Bir köpek işeyecek yer aramak için koşturuyor. Bahçesi aşırı büyümüş. Bir sürpriz var. Gardırobuna hızlı bir bakış beni takip ettiğini kanıtlıyor, benimkine benzer kıyafetlerle dolu. Evden aceleyle çıkıyorum ve geri dönüşüm kutusunun yanındaki boş bir litrelik süt kutusuna takılıyorum. Öfkeyle yerden alıp savaş alanında el bombası fırlatır gibi bahçesine fırlatıyorum.

On Sekizinci Bölüm

Megan'dan döndüğümde endişeliyim ve zar zor tutarlı düşünebiliyorum. İsteyeceğim son şey *onunla* çene çalmak. Ve ne diyeceğim, Tanrı aşkına? Evinde neden benim fotoğraflarım var? Boş odanızda? Fotoğraflarının olduğunu nereden biliyorsun Tina? Evimde. Burnunu mu sokuyordun? *Yasadışı* bir şekilde evime girip etrafı mı karıştırdın?' Bunu bana söylemeye bayılırdı. Anahtarı koridorda asılı duran ceketinin cebine sokuyorum ve onlara tek kelime etmeden yukarı çıkıyorum.

O gece yatakta birbirimize sokulduğumuzda, Glyn'e söylemek istediğim çok şey var. Sadece kalıp Megan'a zeytin dalı uzatmadığım için bana kızgın olduğunu biliyorum. Ama ben bu mükemmel aile evini almak ve bu harika aileyi yaratmak için yüz binlerce pound yatırım yaptım, o bunu anlayamaz. Onun ahlakı var. Benim de var! Beni yanlış anlamayın. Evet, vardı. Hayır, hâlâ var. O aynı şekilde düşünmeyebilir. Aslında, düşünmeyeceğini biliyorum. Ama bunu anlamak için orada olmanız gerekiyordu. Gerçekten anlamak, neden ve nasıl olduğunu anlamak için.

Göğsünde yatarken ve saç tutamlarıyla oynarken Laura'nın gülümseyen yüzünü ve tırnaklarını yaptığı için Megan'a ne kadar minnettar olduğunu hatırlıyorum. Ve bu beni kalbimden vuruyor. Onunla bana ihanet ettiği için Laura'ya karşı neredeyse kızgınlık hissediyorum. Onun hatası olmadığını biliyorum. Sadece yapılmasını istedi. Kimin boyadığı onun için önemli değildi.

"Tina?" diyor. "Ne düşünüyorsun?"

Parmaklarımı göğüs kıllarında döndürmeyi bıraktım. Uyuduğunu sanmıştım. "Yok bir şey. Özür dilerim, belirsiz olmak istememiştim. Hiçbir şey düşünmüyordum. Onunla nasıl hissettiğim ve bu gece ne yaptığımı hakkında konuşmak istediğimden emin değilim.

"Sana inanmıyorum. Tina, lütfen bunu yanlış anlama ama yine birkaç takıntı nöbeti geçirmeye başladığını fark ettim.

'Ne! Ben yapmadım. Sana bunu söyleten nedir? Ojeleri ve ödev kağıtlarını nasıl topladığımı hatırlıyorum. Ama bu *hiçbir şeydi*. Bu konuda konuşmak istemiyorum. Onunla *tartışmak* istemiyorum. Bunu düşünmek istemiyorum. Başka şeyler hakkında konuşmak istiyorum. Konuşmak istiyorum.

kanlı Megan'la ilgili olmayan şeyler hakkında. Çünkü bu öyle. Öyle olduğunu biliyorum. Onun hakkında konuşmak için yumuşak bir giriş aradığını biliyorum.

"Megan seni iş yerinde fark ettiğini söyledi, bilirsin, bazı eğilimlerin varmış.

Geri çekiliyorum. Eğilimler mi? Eğilimler! Oraya gidemem, şimdi olmaz, bu gecedan ve bulduklarımın sonra olmaz. Keşke bilseydi! Ama bilmiyor. Ve bunu ona açıklayamam. Ona güvenecek kadar kendimi güvende hissedemem. Henüz değil, çünkü eğer *anlamazsa*, aramızda neler olabileceğini kim bilebilir. Gerçekten delirdiğime inanabilir. Kim inanmaz ki? Umutsuzca ona bir şeylerden bahsetmek istiyorum, sadece birazcık bile olsa, sadece birazcık yeterli olmayacak. Bu, çalkalanmış bir gazoz şişesini açmak gibi olur. Her şey ortaya çıkacak ve hiçbir anlam ifade etmeyecek, çünkü kafamdakileri yüksek sesle dile getirdiğimde hiçbir anlam ifade etmiyor. Ama yine de böyle oldu. Terapistim zihnimi düzenli tutmam gerektiğini söyledi. Eğer zihnimi düzenli tutarsam, *eğilimlerimi* kontrol edebilirim.

Pozisyon değiştiriyor; ben kıpırdamadan göğsünde yatmaya devam ediyorum, parmağım göğüs kıllarına dolanıyor. "Bak Tina, Megan çok üzgün. Ona kaba davrandın. O sadece yardımcı oluyordu. Bunu neden göremiyorsun anlamıyorum... Howard'a senin ne kadar tuhaf davrandığını söylemesi yeterli."

"Onun gibi düşünceğini tahmin edebilirdim. Parmağıma doladığım saçlarımı sertçe çekerek yataktan fırlıyorum. Komodinden bir mendil alıp gözlerimin kenarını sildim. Şu anda nasıl davranmam gerektiğinden emin değilim, durup bekliyorum. Kaşlarını çatmaktan ve göğsünü ovuşturmaktan başka bir şey söylemeyince, "Hakkında keşfettiğim bir şeyin farkında olmalısın" diye patlıyorum.

. .' Duruyorum. Görünmez bir el ağzımı kapatıyor. Susmam gerekiyor, çünkü susmazsam bu işten masum taraf olarak çıkmamın imkanı yok. Ona her şeyi anlatmak istiyorum. Ama anlatamayacağım tek kişi o. Ve umutsuzca anlatmak istediğim tek kişi. Kime güveneceğimi bilmiyorum. Şu anda kendi hafızama bile güvenemiyorum.

"Tanrı aşkına Tina, kadına bir kez daha saldırma," diyor, yatağın kenarına oturmuş, sırtı bana dönük, başı ellerinin arasında.

Kocamla yaşadığım durumun aptallığına neredeyse sesli gülecektim. Sevdığım ve uğruna hayatımı feda edebileceğim tek adam. 'Hayır, hayır, beni dinle. Benimleyken nasıl olduğunu anlamıyorsun. Sen sadece onun görmeni istediği şeylere tanık oluyorsun. Sence de Megan'ın kocamın

yanına gelmesi biraz garip değil mi?

Bu gece burada mısınız?' Onu sarsmak için ani bir dürtüyle yumruklarımı sıkıyorum. Neden bunu anlamıyor? Ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilmeden kıpırdamadan durup arkasından bakıyorum.

Bak. Bu konuyu bir daha tartışmayalım, lütfen. Buraya gel,' diyor ve uzanıp beni tutuyor ve yatağın üzerinden kendisine doğru çekiyor, kollarıyla beni sarıyor. Bu normalde bayıldığım bir his. Eskiden kendimi güvende ve emniyette hissettirirdi, şimdi o kadar emin değilim. "Megan geldiğinde üzgün olduğunu biliyorsun Tina. Panik içindeydi. Ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Sana zarar vermek istediğini düşündüğüne inanıyorum ama neden böyle hissettiğini anlayamıyorum. Tek gördüğüm sana yardım etmeye çalıştığı. Elinde bir kanıt olsaydı farklı düşünebilirdim. Senin için endişelenmeye başlıyorum. Çok dengesiz davranıyorsun. Bana kalsa, şirketten ayrılmasını isterdim. Ama bu bana bağlı değil, değil mi?

"Neden olmasın? O bir yetişkin. Kartlarınızı kaybettiğinizde iptal ettirmek için bankanızı aramanız çok açık. Odaklanmaya ve dikkatimi kaybetmemeye çalışarak yorganın üzerindeki bir noktaya bakıyorum. Hayır, bu Howard'dan başka kimseye bağlı değil ve şimdi bacağını kaldırıyor ve ona karşı söylediğim hiçbir şeye inanmayacak.

'Yerleşmesine yardım etmekten neden bu kadar kaçındığınızı anlamıyorum. Hiç sana göre değil. Laura'nın tırnaklarını yapacak kadar nazikti.'

Alay ediyorum. 'Ne yaptığının farkında değil misin? Ailemize girmeye çalışıyor. Bunun tipik bir davranış olmadığını görmüyor musun? Ayrıca, ne yapacağını bilmemesi sence de garip değil mi? Yetişkin bir kadın! Hadi ama Glyn, lütfen. Kendi adıma bunu yutmuyorum. Buraya gelmek için bir bahane aradı. Birden klostrofobik hissederek geri çekildim. "Neden evden çıkmamı bekledi? Bir kez daha onun tarafını tuttuğu için sinirlenerek bağırdım.

"Sanırım panikledi Tina, hepsi bu. Senin evde olmadığını bilmiyordu. Aslında, önce seninle konuşmak istedi. Beni görmek istemedi. Seninle konuşmak istedi.'

Bu çok acınası, Glyn. Burada olmadığımı bile bile geldi. Sen ve Laura ile vakit geçirmek için.

'Tina,' sesi nazik ve sakın, 'beni endişelendiriyorsun. Senin burada olmadığını nereden bilsin?

"Arabam mı? Yolda değil miydi?"

"Doğru, yani sizin dışarı çıkmanızı beklediğini söylüyorsunuz. Evimizi gözetledi ve bekledi. Sonra gizlice içeri girdi.

bizimle. Hangi sebeple? Bunu yapmak için ne gibi bir sebebi olabilir?"

Evinde bulduğum şeyi ifşa etmeyi çok istiyorum. Ama yapamıyorum. 'Oh, evet, öyle söyle. Devam et, böyle söylemeye devam et, sanki ben mantıksız davranıyormuşum, her şeyi uyduruyormuşum gibi. Hepsi benim *hayal gücümde*. Parmaklarımı şakaklarımda döndürüyorum. Ama kulağa tam olarak böyle geliyor. O bu işin sadece bir tarafını görüyor. Ona göre ben deliyim.

"Hayatım, ne yazık ki durum böyle görünüyor. Bak, bu dava ve kaza seni açıkça etkiliyor. Belki de yıllar önce kullandığın terapisti aramalı ve biraz diazepam almalısın. Doktor sana temiz raporu verdi ama belki de strestendir.

"Ne! Sen gerçek misin? Terapistim mi? Onu yıllardır görmedim. Diazepam'e ihtiyacım yok. Diazepam aldığımı nereden biliyorsun? Bu biz tanışmadan önceydi. Sana ilaç kullandığımı hiç söylemedim. Elbette, o zamanlar bir terapistle gitmiştim. Ama bu sadece birkaç ay sürdü ve ilaçları sadece bir ay kullandım, daha fazla değil.

Omuz silkiyor.

Ne? Omuz silkmek mi? Omuz silkmek mi, Glyn? Bana cevap olarak omuz mu silkiyorsun? Bana nereden bildiğini söyle. Kendimi ona fırlatmak ve beni onunla tartıştığı için onu yumruklamak istiyorum. Ona söyleyenin o olduğunu biliyorum. Başka kimse bilmiyor.

"Bak, sakın ol. Demek istediğim bu, kendini dinle. Nereden bildiğimi bilmiyorum, belki *de* bana söyledin. Belki de unuttun ve ben yeni hatırladım. Bilmiyorum. Ama bu kaygını iyileştirebilir. Endişeli olmadığını söyleyemezsin; unutmaya başladın. Bugün seni oje şişelerini toplarken gördüm ve son zamanlarda biraz tuhaf olduğunu ilk kez fark etmiyorum. Ayağa kalktı ve banyoya doğru yürüdü.

Ben hiçbir şey unutmadım! Bütün o eşyaların yerini değiştirdi. Daha önce eşarbımı almıştı. Hepsi onun, neden bunu göremiyorsun? Buradayken hep seninle mi kaldı?"

"Bankanın numarasını bulamadı, bu yüzden çalışma odasına gidip dizüstü bilgisayarını kullanmak zorunda kaldık. Tuvaletin sifonunu çekti ve içeri girdi.

Bazen Glyn'in insanların içindeki kötülüğü görememesi beni sinirlendiriyor. "Şifremi kullandığını gördü mü?"

Tina! Hayır, çantasının içinde mendil arıyordu. Kahretsin, gerçekten üzgün ve endişeliydi.

Endişeli. Neden? Bankayı ararsın ve kartları iptal edersin. Büyük, anlaşıma.' "Böyle yapma, lütfen. Senin için sorun yok, paran var, ama o hesabını boşaltacaklarından korkuyordu ve parasız nasıl idare edeceğini bilmiyordu'.

Gözlerimi kısıtım ve kelimeleri adeta tükürdüm. "Eminim *Howard ona biraz borç para verirdi*. Her kelimededen alaycılık damlıyor.

Bana sırtını döndü.

"Şimdi ne oldu? Gerginleştiğini hissederek soruyorum.

"Garip bir şey söyledi. O zaman çok fazla düşünmemiştim ama seni böyle görünce ... Abarttığını düşündüm. "Sana sormam gerek.

"Ne?

"Bacağındaki kesik.

Elim kalçama düşüyor ve pijamamın altındaki kesiğin kabuğunu hissediyorum. "Ne olmuş ona? Savunmaya geçercesine söylüyorum. Bu nereye varacak?

"Senin için son derece endişeli Tina, ne düşünürsen düşün. Senin stresten muzdarip olduğunu ve mantıksız şeyler yaptığını düşünüyor. -'

O sözünü bitirmeden ben atlıyorum, 'Mantıksız şeyler mi? Ne gibi? Onunla yüzleşmek için döndüm. Onun önünde duruyorum. Göğsümde bir gerginlik oluşuyor. Bu geceyi bilemez, bilemez. Orada olmak için hiçbir mazeret düşünemiyorum. Birdenbire oda çok küçük ve havasız geliyor. Ya beni evinden çıkarken gördüyse? Ya telefonuyla fotoğrafımı çektiyse? Oh, kahretsin.

"Bakın, gerçek şu ki, Megan bugün sizi çantasına dokunurken gördüğünü söylüyor. Kadife tonlara bürünmüş suçlamayı duyabiliyorum.

Ağzım açık kalıyor. Kızgın kömürlerin üzerinde dans eden bir kedi gibi odada dolaşıyorum. "Ne! Ben onun çantasını hiç görmedim, bunu sana zaten söyledim... Bu yüzden mi bu gece beni *gördüğünü* söylemek için geldi? Yüzünü acı dolu bir inanmazlık ifadesi kaplıyor.

Sadece duyduklarım değil, Glyn'in yüzünde gördüklerim de beni buz gibi dokunaçlarla sarıyor. Howard öğrenirse bu iş çok kötü bir hal alabilir. Oh, Tanrım! Ve eğer bu geceyi öğrenirse. Benim için bu kadar.

'Hayır, senin için endişeleniyor ve itiraf etmeni istiyor. Howard'a söylemiyor. Başının belaya girmesini istemiyor.'

"Ne! Ben tek heceliyim.

"Ya da polisi bu işe bulaştırın. "Ne!

Yanıma geldi ve elini omzuma koydu. Normalde ne kadar rahatlatıcı olsa da bu gece değil. Omuz silkiyorum.

Yüzüne bakıyorum ve orada bir şüphe görüyorum. 'Onun tarafını tuttuğuna inanamıyorum. Glyn, burada neler oluyor? Neden benim tarafımda değilsin? Sadakatsizliğin acısı canımı yakıyor. Derinden.

'Tina, Tanrım, Rachel seni de gördü! Bunu söyleyen ben değilim. Sen de görüldün. Ve bacağı. Baksana şuna.'

Yere bakıyorum ve kabuğa tekrar dokunuyorum. "Peki ya bacağı? Geçen gün sen ve o burada oynarken Matt'in kamyonetinin üzerine düştüm. Hatırladın mı?"

"Düştüğünü görmedim mi?"

"Biliyorum. Sen gitmiştin. Ama bütün kamyonlar yerdeydi ve ayağım takıldı. "Megan böyle söyleyeceğini söylemişti.

Megan dedi ki! Megan dedi ki! Bu da ne böyle? Birdenbire kahin mi oldu?"

Uzun bir nefes üflüyor. 'Sevgilim, senin için gerçekten endişeleniyorum. Tüm bunlara inandığına inanıyorum ama şimdi seni çantasıyla gören bir tanık var.

"Glyn, bu yüzden tartıştığımıza inanamıyorum! Bana inanmalısın, hayatımıza yeni giren bir sekretere değil. Ne haltlar dönüyor!' Ağlamaya başladım. "Onu neden bu kadar koruyorsun? Bunu söylemek istemiyorum. Hayır, söylemek istemiyorum. Söylememeliyim. "Onunla yatıyor musun? Tanrım, kendimi durduramıyorum.

"Deli misin sen! Gerçekten aşağılanmış görünüyor ve sorduğum için kendimi kötü hissediyorum.

Daha önce deli değildiysem bile, hızla deliriyorum. "Onu artık evimde ya da çocuklarımızın yanında istemiyorum.

"Az önce bana sorduğun şeyi görmezden geliyorum. Bana doğru ilerliyor. Gözlerinde gördüğüm şey acıma mı? "Tina, iyi bir kız, ofisteki herkes onu seviyor. James ve Ali ondan hoşlanıyor. Ona bir şans ver. Bu kadar sinirli olmayı bırak, şimdi bu sıkıntıya ihtiyacın yok. Bak, bana doğruyu söyle, onun çantasını sen mi aldın? Seni destekleyeceğimi biliyorsun.'

Onu öyle bir itmek istiyorum ki canımı acıtacak. Onu göğsünden itiyorum ve o da bileklerimi tutuyor. 'Hayır. Ben. Yaptım. Yapmadım,' diye bağıriyorum. "Ali onu sevmiyor! Ben de diyorum ki

Böyle düşünmesi onu dehşete düşürdü. 'O da tuhaf olduğunu düşünüyor. Sadece ben değil.'

"Kendine zarar mı veriyorsun? Tina bana gerçeği söyle. Çocuklarımız var. Onların güvende olduğunu bilmem gerek. Beni kendine yaklaştırdı ve ben uzaklaşmak için mücadele ettim.

Ne diyorsun sen? Glyn, bu benim. Ben kendime zarar vermem. Yapmam da. Ve çocuklarıma asla zarar vermem.' Sözlerim o aptal kaltağın evi kadar boş geliyor.

On Dokuzuncu Bölüm

Mahkemeden ofise dönerken yürümek beni neredeyse bitiriyor. Bu hava çok bunaltıcı. Baş ağrım için bir hap aldım ama faydası olmadı. Deansgate boyunca topuklu ayakkabılarımla attığım her adım kafamdaki gürültüyü daha da artırıyor. Geçen geceden sonra Glyn'le aramız pek iyi değil. Başımı öne eğiyorum ve ofis politikalarına karışmıyorum.

Ofisin karşısındaki Starbucks'tan bir sandviç ve vanilya şuruplu bir kahve alıyorum, şekerin beni canlandıracağını umuyorum. Öyle bir noktaya geliyorum ki ofise gelmek beni sürekli endişelendiriyor.

Resepsiyon görevlisi Cheryl, cam kapıdan içeri adımımı attığımda bana gülümsüyor; bu, son birkaç gündür personelden gördüğüm o acıyan gülümsemelerden biri. Hakkımda söylenenler hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Sormayacağım da. Ama Glyn'in yersiz konuşmadığı gerçeğine tutunuyorum. Konuşmazdı.

Howard'ın ofisinin önünden geçiyorum, açık kapıdan sesi yükseliyor, koridordaki diğer birkaç ofis kapısı gizlice kapanıyor.

Ben geçerken sekreterler bana doğru bakıyor. İçerisi sessiz; düşük seviyeli konuşmaların normal vızıltısı bugün burada yok. Ortamı boğucu bir durgunluk kaplıyor.

Ofisime vardığımda, spot ışıklarından uzaklaştığım için rahatlayarak iç geçiriyorum. Oturuyorum, masanın altında ayakkabılarımı çıkarıyorum ve sandviçimi açıp Sally'ye içeri gelmesini söylüyorum.

Ceketimi çıkarırken bilgisayarımı açıp oturum açıyorum. Bir ısırtık aldığımda pastırma, marul ve domatesli sandviğin kenarından mayonez sızıyor. E-posta simgesine tıklıyorum. "Ne? Yüksek sesle söyledim. Sandviçi bırakıp yenile düğmesine basıyorum ama hiçbir şey değişmiyor. 'Gelen Kutusu'na tıkladığımı kontrol ediyorum ama ekran aynı kalıyor, yeni e-posta yok. "Bu çok garip. Oturumu kapatıp tekrar giriyorum.

Ofisimin kapısı açıldı. "Oh, merhaba, Sally. Onun geri dönmesi harika. Birkaç düğmeye tıklıyorum ama hiçbir şey değişmiyor.

"Sally, internetimizde bir sorun mu var, e-postalarımı ulaşamıyorum.

"Hayır, her şey çalışıyor," diyor boğuk bir sesle, sanki burada olmak istemiyor.

"Gerçekten mi? Çünkü onları geri getirmekte sorun yaşıyorum. Küçük çıkrık denen şey dönüyor ama hiçbir şey değişmiyor. Gelen kutum bomboş. Her şey yolunda mı Sally?" Benimle konuşurken ne kadar zorlandığını görebiliyorum. Neden? Sözde şimdi ne yapmışım? Sözlerimi bir gülümsemeyle yumuşatıyorum. "Sally, sorun nedir? Sonra aklıma bir düşünce geliyor - çocuklar. Ya bir şey olduysa? Masamdan telefonumu kapıp cevapsız aramaları kontrol ediyorum. 'Okuldan aradılar mı? Çocuklara bir şey mi oldu? Bu kadar mı?

Sally başını sallar.

"Ne oldu o zaman? Sesimde balık-karısı tonu var ve bu tona dikenli bir sinirlilik de karışmış. Ama kimin umurunda. Kadının nesi var? Bunun için zamanım yok. Tanrım, hıncımı ondan çıkarmamalıyım. Bu lanet yer sabrımı tüketiyor. Neden bana sorunun ne olduğunu söylemiyor?

Boğazını temizliyor, "Bayan Miller bugün geldi," diye başlıyor Sally. "Bayan Miller mı? Neden geldi?" Sözünü kestim.

Sanki birinin ya da bir şeyin olmasını bekliyormuş gibi telaşla kapıya bakıyor 'Seni görmeye geldi Tina, bir randevu ayarladığını söyledi. Mahkemede. Seninle.

Benimle mi? Mahkemede mi? Kafası karışmış olmalı. Bu iki hafta daha sürmez. Ona bugün mahkemede olduğumu söyledim. Aslında ona son birkaç gündür mahkemede olduğumu ve hafta sonunda onunla temasa geçeceğimi söyledim. Howard'ın ofisinden yükselen sesler kapımın hemen dışında. Neler oluyor?

"Hafta başında ona bir e-posta göndermişsin Tina," diyor Sally o kadar kısık bir sesle ki zar zor duyabiliyorum. Gözleri kapıya ve yaklaşan seslere kayıyor.

Konuşmaya geri döndüm. "Ben yapmadım, Sally. Bu çok saçma. Lafi açılmışken, hiç yeni e-posta almadım, sence *de bu* garip değil mi?

Sally sandalyeme oturup bilgisayarla oynuyor ve birkaç simgeye tıklıyor. Gönderdiğim e-postaları getiriyor. Bir tanesi Bayan Miller'a gönderilmişti ve bugün mahkemede bana katılmasını rica ediyordu.

Bir açıklama yapmamı bekliyor. Ekrana sabit bir şekilde baktığım için hiçbir açıklama gelmeyince Sally, 'İçeri girdiğinde çok sinirliydi. Howard'ı görmek istedi. Gerçekten de

ona saldırdı. Yeni bir avukat tutmakla tehdit etti. Bizi dava etmekle tehdit etti.' Gözlerinden yaşlar süzüldü. "Howard sanki seni korumak için yalan söylüyormuşum gibi beni sorguladı.

"Sue? Ne için? Olduğum yerde donup kaldım ve tekrar oturup ekrana baktım ve e-postayı bir kez daha okudum. O e-postayı gönderdiğimi hatırlamıyorum. Hatırlamıyorum. Tarihleri mi karıştırdım? Neden böyle aptalca, profesyonellik dışı bir hata yapmış olabileceğimi anlayamıyorum. En kötüsü de tüm ofisin bunu bilmesinin utancı.

Kapıya doğru yalınayak yürüyorum ve yavaşça kapatıyorum. Arkada asılı olan aynanın eksik olduğunu fark ediyorum.

"Aynayı kapıdan kaldırdın mı?" Bu bir soru değil. Kulağa suçlama gibi geldiğini biliyorum.

Başını sallıyor. "Howard'ı çağırmamı ister misin?

"Kesinlikle hayır. Neredeyse gülecektim çünkü bu hiç mantıklı değildi. O e-postayı benim göndermediğimi biliyorum ve Howard şu anda görmek isteyeceğim son kişi. Howard intikam meleği gibi kapıdan girdiğinde masama geri döndüm. İçgüdüsel olarak sandalyemi geriye ittim. Sally de geri adım attı.

Glyn arkasından gelir ve kapıyı kapatır. Sally gitmek için hamle yapar. Howard, "Hayır, sen kal lütfen, Sally," der.

'Howard, olanları az önce öğrendim ve bunu tartışacağız ama bence Sally gidebilir. Burada olmasına gerek yok.' Olacakların etkisini azaltacak zekice bir cümle bulabilseydim, itibarımı kurtarabilirdim. Ama yapamıyorum.

Howard gülüyor, derin bir bariton gülüşü. "Her şeye ihtiyacımız var Tina.

Kalbim küt küt atarken derin bir nefes alıyorum. Yüzü kızarmış, boynunun yan tarafındaki bir damar şişman bir solucanın nabız atışına benziyor. Bir şeyler yapmaya hazır olan Glyn'e bakıyorum. O şeyin ne olduğunu ikimizin de bildiğini sanmıyorum. Bana sarmal bir yılanı hatırlatıyor, izliyor ve saldırmak için bekliyor. Beklenmedik bir sevgi sarsıntısı hissediyorum, ama sonra geçen gece söylediklerini hatırlıyorum ve o sevgi kayboluyor.

Howard masamın önünde duruyor, elleriyle masanın kenarını kavırıyor ve korkutucu bir tavırla öne doğru eğiliyor. Ses tonu yankılanıyor ve suçlamalarla dolu. "Ne olduğunu biliyor musun?

Kollarımı kavuşturup başımı sallıyorum. Sally'den ya da benden disiplin cezası almamak için kullanmak istediği ve kullanması gereken kelimelerle savaşıyor.

O daha bir şey ima edemedi ben onu bilgilendirdim: 'Howard, Bayan Miller'a o e-postayı benim göndermediğimi söylediğimde bana inanmamamı kişisel bir hakaret olarak kabul ediyorum. Ben önemli ayrıntıları gözden kaçırmam. Müşterilerime yanlış e-posta göndermem. Önemli evrakları kaybetmem. Beni tanıdığınız süre boyunca bunların hiçbirini yapmadım. Mükemmel bir hafızam var ve siz de bunu pek çok kez dile getirdiniz.

Howard derin bir nefes alıyor ama gözlerini benden ayırmadan öne doğru eğilmeye devam ediyor. 'Hayır, hayır, unutmadın, bunu kabul ediyorum. Bir keresinde çocukları almayı unutmuştun.

Sanırım bu sözlerle zekice davranmaya çalışıyor. Bu kadar düşük seviyeli bir yumruk olmasaydı gülerdim. "Howard," diye azarladım, "o uzun zaman önceydi, şu anda olanlarla hiçbir ilgisi yok. Beklenenden daha uzun süren yoğun bir müşteri toplantımız vardı. Toplantıya başkanlık ediyordum ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Unutmakla suçlanmam pek mümkün değil.

"Bu da beni kayıp evrak işine getiriyor.

Başım geriye gitti. 'Ne kayıp evrakı? Hiç var mı?' Talep ediyorum. Elimi boğazıma bastırıyorum, sanırım kalp krizi geçiriyorum. Sözleri o günkü endişemi geri getiriyor.

'Miller davasının orijinaleri mi? Bana *yalan söyleme*,' diye gürledi. "Megan bana bunu, Bayan Miller'ın mahkemeye gönderildikten sonra kudurmuş ve aşağılanmış bir şekilde bana saldırmasından sonra söyledi. Masadan uzaklaşır, boğazının derinliklerinden hırıltılı bir ses çıkarır ve yerde adımlar atar.

Gözyaşlarına boğulmak üzereyim. "Megan sana söyledi, değil mi? "Ve sen de onun söylediği her şeye inanırdın, değil mi?" diyorum. Masumiyetimin burada bir sorun olmaya devam ettiğinin ve bunu kanıtlamanın zor olacağının farkındayım. 'Megan bunu sana neden söyledi? Kaybolmadılar, sistemde bulamama durumuydu. Burada kıcımlı kolluyorum, teknik olarak beni hiçbir şeyi kaybetmekle suçlayamaz, aslında en başta hiç kaybolmamışlardı. Kendimi suçlamamaya dikkat ediyorum.

Ağzı bükülür. "Belki de öyledir. Ama bugün Bayan Miller'ı mahkemeye gönderdiniz. Bu konuda ne söyleyeceksiniz?"

Sally'nin hala burada olduğunun farkındayım ve profesyonel görüşüme göre bu konuşmanın hiçbirine vakıf olmaması gerekiyor. "Howard, Sally'nin burada olmasına gerçekten ihtiyacın var mı?"

"Evet, bu son zamanlardaki dengesiz davranışlarınızla ilgili başka bir şey. Sally'yi ilgilendirecek neyi kastettiğine şaşırdım. Bir kez daha gözdağı vermek için masamın üzerine eğildi. "Megan bana Sally hasta olduğunda telefon ettiğini ve senin onunla konuşmayı reddettiğini söyledi. Bu da hoşnut olmadığım bir başka karakter davranışı Tina. Ayrıca Sally'ye karşı düşmanca davrandığınızı ve döndüğünde onu kovma niyetinizi dile getirdiğinizi söyledi. Burada çalışma şeklimiz bu değil. Sesi yükseliyor, "Ayrıca bana anksiyeten için diazepam aldığını söyledi!

Artık dayanamıyorum. Megan'ın niyeti bu muydu? Kanıtlayamayacağım yanlış suçlamalarla beni yok etmek mi? Bu sadece bana karşı doğru iddiaları şekillendirme meselesiydi. Çürütemeyeceğim iddialar. Bana ekstra yükseklik sağlamak için ayakkabılarımı giyiyorum ve onunla yüzleşmek için ayağa kalkıyorum. Masaya doğru eğilerek yüzünden birkaç santim uzakta ve onun üzerinde yükseliyorum. Gürültücü ve cüretkâr olabilir ama boyu kısa ve santim eksikliğinin farkında. Bunu kendimi güçlendirmek için kullanıyorum. Sözlerimi yüzüne o kadar yakın tıslıyorum ki, puro nefesinin bayat kokusunu alabiliyorum. 'O kadına benim yerime inanmaya nasıl cüret edersin! Asla ama asla, herhangi bir personel hakkında başka bir personele böyle şeyler söylemem. Sally benim sağ kolum; onu asla kovmam. Glyn'i göz ucuyla bana bakarken yakalıyorum, zihinsel olarak bana sakinleşmemi ve geri çekilmemi emrediyor.

Cehenneme gideceğim.

Howard Sally'ye diyor ki. "Sally, Tina sana bunlardan herhangi birini söyledi mi?" Geri adım atmıyor ve birbirimize kilitlenmeye devam ediyoruz.

Sally'nin yanımda sertleştiğini fark ettim.

'Bir e-posta aldım, beni aramadı. Ama olabilecek sorunları hallettik. Bana temkinli bir şekilde gülümsüyor ve beni suçlamadığına dair güvence veriyor.

Nefesinin altında duyulmayan bazı kelimeler mırıldanıyor. "Diazepam mı alıyorsun?

"Hayır!" diyorum, bu soruyu sorduğu için bile kızgınlıkla.

"Şu kilitli çekmecene bakmak istiyorum.

Telefonun altından küçük bir anahtar çıkardım ve çekmeceyi açtım. Önümde bir kutu diazepam var.

"O benim değil!

Glyn'in irkildiğini
görüyorum.

Yüzüme renk geldi. 'O benim değil; oraya nasıl geldiğini anlamıyorum. Ama benim değil!'

"Tina, belki de tüm bunlar senin için biraz fazla olmaya başladı. Sesinden kızgınlık damlıyor. Masadan geri çekildi. Şaşkınlıkla ona bakıyorum. 'Kanıt gönderdiğin e-postalarda. Bunun ofisten dışarı çıkmasına ve itibarımızı zedelemesine izin veremem. Bunun şirkete ne kadar zarar verebileceği hakkında bir fikrin var mı?

İşte o anda Glyn hamlesini yapar. "Tamam, dinle, bana öyle geliyor ki bunların çoğu tesadüf. Howard, hiçbir şey kaybolmadı, bu yüzden Tina'yı bir şey kaybetmekle suçlayamazsın. Megan'ın öyle demesi, öyle olduğu anlamına gelmez. Gönderdiğini reddettiği e-posta. Bunu inkar etmenin daha zor olduğunu kabul ediyorum, ama birisi e-posta hesabına erişmiş olabilir. Bunu hiç düşündünüz mü?"

Howard ellerini havaya kaldırır ve yüzünü Glyn'e döner, tedirginliği artık ona odaklanmıştır. "Ne? Bunun Tina'ya karşı bir komplo olduğunu mu düşünüyorsun? Kim tarafından? Ya haplar? Ne! Biri onları çekmecesine mi koymuş? Megan olmadığı kesin. Tina'nın onu suçlayacağını söyledi. Bundan ne kazancı olabilir ki? Üstelik, o dosyaları kaybettiğinde yaşadığı paniğin siz de farkındaydınız, değil mi? Onun için endişelendiğinizi biliyorum.

Glyn doğrudan bana bakıyor. Yalan söyleyerek kendini suçlamak istemeyecektir. "İddia edilen, dosya kaybı, Howard. Tina dizüstü bilgisayarından bazı dosyalara erişemiyordu ve Pazartesi sabahı geldiğimizde kontrol etmemi istedi. Hepsi oradaydı ve hepsi bu kadar.' Ağlamak istiyorum, arkamı kolladı. Alacağını biliyordum. Hemen yanına gidip ona sarılmak istiyorum. Yüzüm yumuşuyor ve umarım minnettarlığımı görebiliyordur ama karanlık bakışları bana mutsuz olduğunu söylüyor. "Haplar - Tina'nın onları aldığına inanmıyorum. Neden çekmecesinde olduklarına dair bir açıklamam yok.

Howard homurdanır gibi bir ses çıkardı. Bir kez daha bana doğru döndü. Bu kez sesi yüzüme inen bir tokat gibi keskindi. "Bayan Miller'a hâlâ e-posta gönderiyorsun. Birinin hesabını kurcaladığına inanmayacağım. Eğer hap alıyorsan almadığını nereden biliyorsun?"

"Onlar benim," diye araya giriyor Sally.

Hepimiz ona bakıyoruz. 'Üzgünüm Howard, onları kendi endişem için alıyordum. Onları internetten aldım ve Tina'nın çekmecesine sakladım çünkü oraya hiç girmediğini biliyorum. Özür dilerim.

Bir iğne düşse duyarsınız.

Bir ritim var.

Masama doğru eğildi ve tehditkâr bir ses tonu ve kırılmış kelimelerle, 'Bu hesabı kaybetmek istemiyorum, Tina. Yap. Sen. Anlıyor. Ne. Ben. Ne. Söylediğimi?'

Yirminci Bölüm

Howard ofisten çıktığında ayağa kalkıp pencereden dışarı bakıyorum. Klima ofisi temiz bir sıcaklıkta tutuyor, pencereyi açarsam sıcak, yapışkan hava içeri girecek. Glyn'in yansımasını görüyorum; benden nefret mi ediyor? Benden gerçekten nefret ediyor mu? Üçlü camdan aşağıdaki sokak seslerini duyamıyorum; sesi kapatılmış bir televizyon programı gibi. İnsanlar kaldırımında itişip kakışıyor, acele, acele, acele. Ne için? Neden? Acil durum nerede? Çok yüksek ayakkabılar giymiş bir kadın aceleyle ilerliyor, paketler taşıyor, trafikte yol almaya çalışıyor. "Sence," diyorum temkinli bir şekilde, arkama dönmeden ama onun yansımasını izleyerek, "Megan burada işe başlamamış olsaydı bunların herhangi biri olur muydu?"

Uzun bir duraklama oldu.

Gözlerim trafikte zigzaglar çizerek ilerleyen çılgın kadında, içim kasvetli. Bütün bunlar nereye gidiyor? Ve neden başıma gelenler üzerinde çok az kontrolüm var?

'Ama o başladı,' sesi çok sert.

İstediğim şey destek ama görünüşe göre o bu durumu olduğu gibi kabul edecek.

'Megan sana diazepam aldırmadı. Bunu kendi başına yaptın.

Aniden bitkin bir halde sandalyeme çöküp başımı sallıyorum. Onu kendime nasıl inandırabilirim? Sanki hayatım bana ait değil de bir kuklaymış ve ipleri başkası çekiyormuş gibi.

"Hayır,
yapmadım.

İrkildi.

"Ne diyebilirim ki, Glyn. Bunların hiçbirini açıklayamam, hesabımın hacklendiğine dair söylediklerim dışında nasıl olduğuna dair hiçbir fikrim yok - Howard'a bile aynısını söyledin. Konuşurken bilgisayarımda şifremi değiştirme işlemi gerçekleştiriyorum. Onayla'ya tıklıyorum.

Gürleyen kaşları her şeyi anlatıyor. "Bunu duymak istemediğini biliyorum ama bu davaya yardım edeceğim.

'Ne? Kesinlikle hayır,' diyorum inançla.

'Ne söylediğin önemli değil, burada senden daha üstünüm Tina. Ve eğer ben değilsem, Howard'ın da aynı şeyi düşündüğünden emin olabilirsiniz. Bunu tercih eder miydin?

Kendini toparlamalısın. Sana neler olduğunu anlayamıyorum. Ama cidden, kendini topla ve o lanet hapları at.'

"Bununla ne demek istiyorsun?"

Anladınız siz onu. Muhtemelen ortaklığınıza veda edebilirsiniz, bu kesin. Ve eğer dikkatli değilseniz kariyerinize de. Berbat durumdasın. O hapları tekrar aldığına inanamıyorum. Gitmek için ayağa kalktı. "Sana neler oluyor bilmiyorum ama bir çaresine bak çünkü benim durduğum yerden bakarsan berbat bir durumdasın.

"TAMAM! TAMAM! Tamam!" Çenesini kapatmasını istiyorum. "Ama-

Glyn elini kaldırır. 'Orada dur. E-postanın senin hesabından geldiğini unutma. Bunu değiştiremezsin. Şimdi şifreyi değiştirdin. Güzel. Sizin tarafınızdan gönderilmediği sürece başka yanlış e-posta gönderilmemeli. Öyle mi?"

Homurdanıyorum. "Birisi," birisi derken açıkça Megan'ı kastediyorum ve o da bunu biliyor, "ben masamdan uzaktayken atlamazsa.

"Kahretsin, Tina. Avucunu masama vuruyor. Bu beni zıplattı. Glyn benimle hiç böyle konuşmamıştı. Benim Glyn'im değil. Ne oluyor? "O zaman dizüstü bilgisayarını açıkta bırakma. Masandan ayrılman gerekiyorsa, oturumu kapat. Megan'ın kabul edilmek için biraz fazla çabalıyor olabileceğini ve yaptığı her şeyi yanlış yorumladığınızı düşündünüz mü? Bazı insanlar senin kadar özgüvenli değildir.

"Kafayı yemiyorum, biliyorsun. İşler nasıl görünürse görünsün." "Kötü görünüyor, Tina. Geçen seferki gibi stresli.

Ona bir bakış attım. "Aynı şey değil ve bunu sen de biliyorsun. Bana sanki yabancıymışız gibi pasif bir şekilde bakıyor.

"Matt'in doğduğu zamanı hatırlıyor musun? Beslenemediği için çok endişelenmiştik ve sağlık ziyaretçisi ve doktor size hiçbir sorunu olmadığını söylemişti. Ama siz bir sorun olduğunu biliyordunuz. Her beslenmeden sonra kusmaya devam ediyordu. Ağlamayı kesmiyordu, her seferinde birkaç saat uyuyordu. Yaklaşık dört hafta boyunca hiç uyumadınız ve tüm bu süre boyunca birilerinin size inanması için mücadele ettiniz.

Hatırlıyorum. Nasıl unutabilirim ki? Her gün sisin içinde yürümek gibiydi. Bitkin düşmüştüm ve bulaşık yıkarken lavaboda ya da tuvalette uyuyakalıyordum. Yorgunluk beni tüketiyordu. Bacaklarıma bağlanmış bir çapa gibi beni aşağı çekiyordu. Ama uyuyamıyordum çünkü bakmam gereken Matt ve Laura vardı.

Ta ki o korkunç sabah ağlayarak beni uyandırmayana kadar. Kendine geldiğinde doktorları aradım. Konuşamıyordum, çünkü panik sesimi almıştı, ağlıyordum ve kelimelerimi çıkarmaya çalıştıkça daha da boğuluyordum.

Muayenehanedeki saçma sapan doktor bana bebeğimin hiçbir sorunu olmadığını söyledi. O beden dışı anlardan birini yaşadım; kendimi sandalyemden kalkarken, ayakkabımı çıkarırken ve topuğunu sakince kafasına vururken gördüm. Hastaneyle iletişime geçmesi için ısrar ettiğimde bana patronluk tasladı. Onlara histerik bir anne olduğumu söyledi. Matt'in pilor stenozu olduğu ortaya çıktı. Pilor, yiyeceklerin mideden bağırsağa geçmesini sağlayan kapakçıktır. Pilor stenozu, bu kasın kalınlaşarak sütün mideden çıkmasını engellemesi ve beslenme sonrasında şiddetli kusmaya neden olmasıdır. Bana kusmuğun gerçekten mermi olup olmadığını ve duvara çarpıp çarpmadığını sordu. Duvara çarpıyor olsaydı doktor değil rahip çağırırdım diye cevap vermek istedim.

"Baş ağrıları, sinirlilik, titreme, hafıza kaybı yaşadınız, hatta ne konuştuğunuzu unuttuğunuz için konuşmayı yarıda bıraktınız. Tüm bunları Matt'le yaşadığınız stres yüzünden yaşadınız.

Megan içeri girmek için o anı seçti. 'Üzgünüm Glyn, müşterin geldi. Onları ofisinize götürdüm.'

Glyn'in gülümsemesine karşılık verince tüylerim diken diken oluyor.

"Özür dilerim, bölmek istememiştim. Bana baktı. 'Ama on dakikadır bekliyor. En iyisi gelip size burada olduğunu hatırlatayım dedim. Oh, ikinizin de bağırdığını duyabiliyorduk,' diyor özür dileyen bir ifadeyle ve beni çok rahatsız eden o nefesli ses tonuyla.

"Evet, mükemmel, Megan, hemen geliyorum, teşekkür ederim.

"Seni bu düşüncelerle baş başa bırakıyorum Tina," diyor ve sanki bu akşam yemekte ne yiyeceğimiz konusunda tartışıyormuşuz gibi konuyu geçiştiriyor.

Bazı mahkeme evraklarını dosyalıyor, yazışmaları tamamlıyor, Sally'ye talimatları içeren bir e-posta gönderiyor ve kısa süre içinde ofisten ayrılacağımı bildiriyorum. Burada ihtiyacım olandan daha fazla kalamam. Tüm bu olanlar beni çok gerdi.

E-posta yanıtlarıma odaklanırken, iki kez göz kırpyorum - ekranım değişiyor, bir saniyeliğine kararıyor ve sonra imlecim ekran boyunca fırlıyor, sonra

her şey normale döndü. Belki de farkında olmadan elimle dürtmüştüm. Kaşlarımı çatarak hala klavyemin üzerinde duran ellerime baktım. Elimi farenin üzerine mi götürdüm? Yapmış olmalıyım. Tanrım, bunu yaptığımı hatırlamıyorum bile.

Çıkmadan önce biraz el kremi almak için ağır alt çekmecemi çıkarıyorum ve kapımın arkasındaki aynayı tam arkaya yerleştirilmiş olarak buluyorum. Kahretsin. Onu oraya ben mi koydum?

Bölüm Yirmi Bir

El çantamı, evrak çantamı ve telefonumu alıp Glyn ya da Sally'ye veda etmeden ofisten çıkıyorum, gözlerim ileride ve başım dik. Koridorda yürüyorum, sekreterlerin yanından geçip resepsiyona giriyorum ve cam kapılara doğru ilerliyorum. Her gün kısa bir mesafe gibi görünen bu yolculuk şu anda utanç yürüyüşü gibi geliyor.

Asansörle aşağı inerken saate bakıyorum - okulun bitmesine iki saat var. Belki Ali'yi görmeye gider ve ona son durum hakkında bilgi veririm. Asansör sinyal veriyor ve kapılar kayarak açılıyor. Binamızdan çıkıp Manchester şehir merkezinin en işlek caddelerinden biri olan Deansgate'e doğru ilerliyorum. Kalabalıkla birlikte otoparka doğru çekiliyorum. Etrafıma pek dikkat etmiyorum. Nemli bir gün, bulutlar yağmur tehdidinde bulunuyor, biraz yağmura ihtiyacımız var, haftalardır yağmur yağmadı. Yakında hortum yasağı gelirse hiç şaşımam. Kafamın içinde yalnızım ve bana eşlik eden sadece düşüncelerim var, şu anda orası pek de cana yakın değil. Kafam karışık ve endişeliyim. Açıkça hatırlama ve yasaları çiğneme konusunda sorunlar yaşıyor olmam beni rahatsız ediyor.

Telefonuma bir mesaj geldi. Arayan Ali. Ne tesadüf. Kalabalıktan uzaklaşıp kaldırımın iç tarafına geçiyorum ve Waterstones'un camına yaslanıyorum. Bana bir sesli mesaj bırakıyor, arayıp dinliyorum. Vitrin renkli, kartondan kesilmiş ağaçlar, yerde çimmiş gibi duran parçalanmış yeşil kağıtlar ve daire şeklinde oturmuş kitap okuyan küçük bebekler var. Howard ve Megan içeride birlikte durmuş konuşuyorlar. Samimi bir şekilde. Birlikte gülüyorlar. Omuzlarım çöküyor. "Tanrım," diyorum yüksek sesle, "ona fena halde vurulmuş. Yanımda duran adam bana şaşkınlıkla bakıyor ve uzaklaşıyor. Arkamı dönüp pencereye yaslanıyorum. Az önceki fiyasko kafamda tekrarlanıp duruyor. Çok suçlu görünüyordum! Suçlu gibi davrandım! İnkârlarım kulağa suçlu gibi geliyordu! Diğer tarafta *olsaydım*, suçlu olduğumu düşünürdüm.

Waterstones'a birkaç metre mesafedeki yeraltı otoparkından aceleyle arabama doğru yürürken, dördüncü kata çıkan merdivenleri tırmanırken burun deliklerimi dolduran idrar kokusu tarafından saldırıya uğruyorum. Aceleyle yanından geçerken asansörün yanında oturan evsiz bir adamın boş bardağına bir pound atıyorum.

Arabamın içinde o suçlamaların ve Glyn'in diazepam ortaya çıktığında yüzünde beliren ifadenin kalıcı hatırası beni bunaltıyor. Megan çekmecemin anahtarını bulacak kadar zeki. Ve geçmişimi biliyor. Hap kutusunu bir elimden diğerine savuruyorum. Hayatımı didik didik ettiği için içimde bir tiksinti ve ihlal hissi var. Sanki kişisel anılarıma ulaşmış ve Pandora'nın kutuyu açması gibi etrafı kurcalamış ve oynayacak çok şey bulduğu için heyecanlanmış gibi.

Klimayı çalıştırmak için arabayı çalıştırdım. Öfke seviyemin yükseldiğini hissediyorum. Annemi hayal ediyorum. Kendinden emin. Güçlü. Asla ahlaki ikilemlere düşmez. "Her şeyi fazla düşünmeyi bırakmalısın Tina. Suçluluk duygusu istediğin şeyi elde etmeni engelleyecektir. Çocukken kendimi kötü hissettiğimde bana pek çok kez böyle demişti. Annem meydan okuyabileceğiniz türden bir insan değildi. Kendinden asla şüphe etmezdi. Bu yüzden genellikle dışarı çıkar ve beni üzen her neyse onunla ilgilenirdim. "İşte," derdi daha sonra, "şimdi kendini savunduğun için daha iyi hissetmiyor musun? Hissettim ve hissetmedim. Numara yaptım. Çok korkmuştum. Zaman geçtikçe bu konuda daha iyi oldum. Çok daha iyi. Annemin zayıf olduğumu düşünmesini istemedim. Onu aşağı çekmeye cüret eden herkese karşı durdu ve bana da bu ideolojiyi aşılama çalıştı. Bu yüzden babam onu başka bir kadın için terk ettiğinde çöküşü çok trajikti. Telefonumu çıkardım ama burada çekmiyordu.

Megan nasıl oldu da Howard'ın ilgisini bu kadar çabuk çekmeyi başardı? İyi bir av olduğunu kabul ediyorum. Boşanmış. Banliyöde güzel bir ev. Yetişkin çocuklar. Mayorka'da tatil evi. Bence bu bana ulaşmak ve beynini şekerle kaplayarak beni zayıflatmak için güç kazanmak için bir taktik. Glyn ve Howard'la konuşurken bir iki vites yükselttiğini fark ettim. Direksiyonu yumrukluyorum ve yanlışlıkla kornaya basarak yanımdan geçen bir çifti ürkütüyorum. Özür dilemek için elimi kaldırdım ve yavaşça park yerinden çıktım.

Çıkışa ulaşır sıraya girdiğimde, özel dedektife gelene kadar telefonumdaki arama listesinde geziniyorum. Sinyal almak için otoparktan çıkana kadar beklemem gerekiyor. Üç kez çaldıktan sonra cevap veriyor, ağır İrlanda aksanını anlamak zor. Tanışmadık; e-posta ve telefonla yazıştık. Onu seçtim çünkü telefona cevap veren üç kişiden sadece biriydi. Birkaç dakika sohbet ettik ve beni şaşırtarak Megan hakkında çok fazla bilgisi olduğunu söyledi. "Oh! Doğru. Gerçekten mi? Bu mükemmel, değil mi?" Fazla bir şey beklemiyordum. "Bu harika.

Evet, güzel. Buluşuruz. Buluşalım. Yakında. Yakında buluşabilir miyiz? Hemen buluşmak istiyorum. Ne zaman buluşacaksın? Yarın mı? TAMAM. Braitling? Buraya gelemez misin? Oh, tamam, evet.'

O korkunç utanç duygusunu bir daha asla hissetmeyeceğimi sanmıştım. 'Braitling' kelimesini duydukça bu duygu daha da güçleniyor. Bu duygularla işimin bittiğine inanıyordum. Terapistim bana kapanış yaptığımı ve 'iyi bir yerde' olduğumu söyledi. Olanlarla yüzleştiğimi, bunların hiçbirinin benim hatam olmadığını söyledi.

Telefonum bir e-posta uyarısı veriyor ve ardından çalıyor, *Alexander Bamfield* ekranda beliriyor. Kahretsin. Aramasının ne kadar süreceğini merak ediyordum. Neyse ki sesli mesajım genel bir mesajdı.

Ali'nin evinin önüne geldiğimde burada yağmur yağdığını fark ediyorum. Pencerede onun sıcak ve dostça gülümseyen yüzünü görünce bugün ilk kez rahatlamaya başlıyorum. Bahçe kapısından geçerken, oyuncak bir çocuk arabası ile bir başı ve bir bacağı olmayan bir bebek arabasını atlatıyorum. Belli bir kişiyi bu halde görmek isterdim.

Gülümsüyorum, onu yargılamadığım konusunda rahatlatıyorum ve gülüyorum, çünkü yargıladığımı bildiğini biliyorum. Tiz kahkaham kafamın içinde histerik bir hal alıyor. Bu ses boğazımın arkasında tuhaf bir yerden, neredeyse kendi isteğiyle geliyor ve hiç de kahkahaya benzemiyor. Parlak kırmızı ön kapıya ulaştığımda Ali elimi sıkıyor. Şu anda benim karmakarışık düşüncelerimden haberdar olmamasına seviniyorum.

Çocukken, Ali her zaman beni savunur ve benim adıma incinmeyi başarırdı. Annemin istediği gibi ben de kendimi savunurdum, bu da tahmin edilebileceği gibi kavgaya yol açardı. Ve ben kavgada umutsuzdum. Ali, bir sokak kedisi gibiydi. Araya girer ve onları yok ederdi.

Ali'nin ailesi çok varlıklı ya da ayrıcalıklı değildi, rahat bir aileydi. Birlikte büyüdük, benzer geçmişlerden geliyorduk, ta ki babam işi bırakana ve annem evi satıp yeniden başlamak zorunda kalana kadar. Yine de hepsi omurgalı. Kimsenin bu düşüşle başa çıkmanın onun için ne kadar zor olduğunu görmesine izin vermedi. Ali'nin ailesi iyi insanlardı; bu konuda hiç konuşmadılar ama birdenbire tatile götürüldüm, partilere ve barbekülere davet edildim. Annesi o uçarı tiplerden biriydi; tezgâhtarlardan garsonlara, trafik memurlarına, evet, trafik memurlarına kadar herkese karşı nazikti. Acaba babam gitmemiş olsaydı, bu kadar iyi arkadaş olur muyduk?

'İyi misin tatlım? En son böyle güldüğünde değirmende sorun çıkmıştı. Moralimi düzeltmeye çalışıyor. "Başka bir şey mi oldu? Endişesini bir el hareketiyle savuşturuyorum ve yüzeyde kabaran gözyaşlarımı boşuna kırpmaya çalışarak gözlerimi deviriyorum.

Bahçede öğle yemeği yediğimizden beri olan biten tüm olaylarla ilgili olarak Ali'yi rahatsız etmedim. Herkes gibi benim de deli olduğumu düşünmesini istemiyorum. Megan'ın evine girdiğimi söylediğimde de öyle düşünecek. Yüksek sesle söyleyince kulağa çok çılgınca geliyor.

"Buzlu çay hazırladım. Merakla bana bakıyor. 'Bir bardak ister misin yoksa geleneksel çayı mı tercih edersin? Pardon, çay içmediğini unutmuşum. Kahve?'

"Çok tatlandırılmışsa buzlu çay içerim.

'Bugün çok yakın, sence de öyle değil mi? Fırtınanın biraz rahatlama getirebileceğini düşünmüştüm ama hiçbir şey başarmış gibi görünmüyor. Buzdolabından sürahiyi çıkarıp iki bardak doldurdu ve birini bana uzattı. "Hiç değilse bahçeleri suladı.

Çalışma masasının altındaki tabureye tünüyorum ve işaret parmağımla bardaktaki buğuyu siliyorum. Gözlerimi kaçırmadan ona olan bitenin kısa bir versiyonunu anlatıyorum. Ona yarın Braitling'e gidip özel dedektifle görüşeceğimi söylemek üzereydim ama vazgeçtim. Çok fazla bilgi var. Bana bile çılgınca geliyor. Yine de tereddüt ettiğimi fark etmiyor. Ama hiçbir şey söylemiyor. Sanırım terapistin yaptığı gibi bana biraz zaman tanıyor. Açılacağımı umuyor.

Ali bana kocaman gözlerle bakıyor. 'Tanrım, Tina, onun olduğunu nasıl kanıtlayabilirsin? Her şeyi örtbas ediyor gibi görünüyor. O olduğundan emin misin?' Uzanıp elimi kendi eliyle kapatıyor.

Ne? Benimle dalga mı geçiyorsun, Ali? Sen de mi?' Çekiliyorum ama o asılıyor üzerinde.

Başını sertçe sallar. 'Hayır, hiç de değil. İnanması çok zor

Hepsi bu. Gerçek dışı olduğunu söylemiyorum. İzlemeyi sevdiğimiz kanlı filmlerden biri gibi olduğunu söylemeye çalışıyorum. Sadece bunu neden yaptığını anlamıyorum. Arayacağınız özel dedektiften haber aldınız mı?' Haklı

tabii ki. Dışarıdan bakan biri için kulağa çılgınca geliyor. Ama Bunların hiçbirini kanıtlayamam. Yine de Ali'nin yüzde yüz arkamda olacağını düşünmüştüm. Peki neden benden şüphe duyduğunu hissediyorum?

'Neden beni sorguluyorsun? Beni rahatsız eden şey senin de bana inanmıyor olman. Ben de öyle dedim. 'Ofisin üstesinden gelebilirim. Eninde sonunda onlarla başa çıkabilirim. Son kelimenin sesi azalıyor ama açıkça duyulabiliyor. Devam etmeden önce bir iki saniye oyalandım. "Ama sen ve Glyn ... Çayımı yudumluyorum. "İkinizin de bana inanmanızı istiyorum. Deli olmadığımı, stres altında olmadığımı ya da bir tür kafaya darbe gecikmiş reaksiyonundan muzdarip olmadığımı inanın. Her şey kontrolden çıktı. Sanki her şey çığırından çıkmış gibi görünüyor. Ama öyle değil, değil mi, çünkü günün sonunda tüm bunlar oldu. Ses tonumdan tedirginliğim anlaşılıyor.

"Tina, sana inanıyorum. Ve onda doğru olmayan bir şeyler olduğuna katılıyorum. Ama bir nedeni olmadan neden böyle şeyler yaptığını anlayamıyorum. Kafamı kurcalayan da bu zaten. Bana her şeyi anlatıyor musun?"

Ona bakmak için mücadele ediyorum. Aramıza giren sessizliği bardağımdaki buğuyu silmek için kullanıyorum; buz küplerini parmağım ile karıştırıyorum. 'Ali, sanki beni yok etmeye ve benim yerime geçmeye çalışıyor. Onu durdurmak için yaptığım her şeye rağmen, o bir adım önde ve ben benim için hazırladığı çukurun derinliklerine dalıyorum.'

'Soruma cevap vermedin. Bana her şeyi anlattın mı Tina?"

Sessizce oturuyoruz, Ali ben sorusuna cevap verene kadar başka bir şey söylemeyecek. Onu tanıyorum.

El yordamıyla söyleyecek bir şey arıyorum. Söylenecek doğru şey, 'Evet, aslında söylemeyi unuttuğum bir şey var' olurdu. Ama haneye tecavüzü itiraf etmek doğal gelmiyor.

Kirpiklerimin altından Ali'ye bakıyorum. İçkisini döndürüyor, bardağındaki buz küplerinin çarpışmasını izliyor.

Konforlu evin etrafına bakıyorum. Çocuklar ve ben yıllar boyunca burada çok zaman geçirdik, kızlar için salona çadırlar kurduk. Soğuk bir kış gecesinde okuldan sonra ateşin önünde oturur ve açık ateşin üzerinde şekerlemeler kızartırdık. Glyn'i arar ve nerede olduğumuzu söylerdim. İnanılmaz biriydi. Eve gelir ve bizim için çay hazırlardı. Sonra gelir ve eve yeni geldiğini, buzdolabında hiç yiyecek olmadığını ve alışverişe gitmemiz gerektiğini söylerdi. Eve döndüğümüzde bizi harika yemeklerin beklediğini bildiğim için gizlice bu numarayı yapardım. Çocuklar her zaman buna kanardı, Laura dramatik olanıydı, "Anne!" diye ağlardı. Çay yok mu?

Beklemek zorunda mıyız? *O kadar* açım ki elimi yiyebilirim!' Sonra alaycı bir şekilde elini kemirmeye başladı. Neden bunu hiç çözememişti? Yavaş mıydı? Öyle olabileceği hiç aklıma gelmemiştir.

"Megan'ı okulda gördüm," diyor Ali ve içkisini alıp bir yudum alıyor. Sanırım benim açıklamamı beklemekten vazgeçti.

"Hangi gün?

"Mesele şu ki Tina, sana nasıl söyleyeceğimden emin değilim, bu yüzden henüz söylemedim. Seni daha fazla endişelendirmek istemedim. Bu endişelenmeyeceğim anlamına gelmiyor. Sadece Glyn'in sana söylemesini istedim.

Glyn? Bana neyi anlatacaksın? Neden bahsediyorsun sen? Bedenim kaskatı kesiliyor, korkunç bir habere hazırlanıyorum. Yüzünü izliyorum ve sanki derimden bir tabaka koparılmış gibi üzerime çiğ bir his çöküyor. Bluzumun düğmelerini çözüyorum ve elimle kendimi yelpazeliyorum. Çay havlusunu kapıp şakaklarımı kuruluyorum, ter sırtımdan aşağı ve göğüslerimin arasına akıyor.

Öne doğru eğildi ve ellerimi sıkıca tuttu. 'İşte bu yüzden kendini tuttuğunu ve bana her şeyi anlatmadığını düşünüyorum. Her şey dün oldu. İlk başta sadece Glyn'in kapıya doğru yürüdüğünü gördüm. Bu beni şaşırttı çünkü onları alacağını söylemiştin. Hasta olup olmadığını merak ettim ve eğer öyleyse Laura'yı benimle birlikte çaya götürmeyi düşündüm. Biraz huzur bulursun.'

"Hasta
değildim.

"Bunu
biliyorum.

"Onunla konuştun mu?

"Evet, söyledim. Bana senin mahkemede olduğunu ve bu yüzden çocukları almaya geldiğini söyledi.

Vardı. Bunların Megan'la ne ilgisi var? Dün orada mıydı?' Karnımın derinliklerinde panik başladı. Neler oluyor? Glyn Megan'la *görüşüyor* mu? Tanrım, evliliğimin rahatlığı içinde öyle kozalandım ki. Sonsuza kadar süreceğini sanmıştım. Ben de rahat olduğumu sanıyordum. Tamam, şu anda bir şeylerle mücadele ediyoruz. Devasa bir uyarı işaretini mi kaçırdım?

Ben de ona geliyorum. Glyn ile birlikteydi, seninki gibi bir takım giyiyordu. Hani şu Hobbs'tan aldığın pembe çizgili olan. Hatta nude stilettolar giymişti ve el çantası da seninkinin aynısıydı. Sandalyenin üzerine bıraktığım büyük boy nötr el çantama doğru başını sallıyor.

Ellerimi çekiyorum ve aniden havaya ihtiyacım oluyor ama alamıyorum. Nefes almakta zorlanıyorum; göğsüm genişlemiyor. Ali koşarak yanıma geliyor ve beni arka kapıya yönlendiriyor. Dışarıda nefes alıp veriyorum ama hiç hava alamıyorum. Başım dönmeye başlıyor. Bacaklarım sallanıyor. Ali burnuma ve ağzıma armut damlası kokan kahverengi bir kağıt torba tıkıyor ve derin nefes almamı emrediyor. Yapıyorum ve hemen işe yaramaya başlıyor.

'Bak Tina, Glyn'in söyleyeceğini düşündüğüm için bir şey söylemedim. Daha fazla sorun çıkarmak istemedim. Ama sen bundan bahsetmeyince, ki eminim bilseydin söyledin. Arkadaşın olarak sana söylemem gerektiğini hissettim.

Çantaya nefes verip tekrar alıyorum. "Onunla orada ne yaptığını anlamıyorum. Neden orada olsun ki? Onunla konuştunuz mu? Neden Glyn'le orada olduğunu sordunuz mu? Glyn'i sorguladınız mı? Tanrı aşkına bir şey yaptın mı?" Patlamamdan pişmanlık duyarak gözlerimi kapatıp dudaklarımı sıkıca kenetliyorum. Sonra çantayı tekrar kullanıyorum.

'Sana söylemediğim için bana kızmakta sonuna kadar haklısın ama lütfen öfkeni bana kuma. Onu da Glyn'i de sorguladım. Çocuklar için kullandığım en emredici azarlama sesimle. Hiçbir şekilde kibar değildim. Kontrolsüz kelimeler ve duygulardan oluşan bir telaşla ortaya çıktı. Onu senin gibi giyinmiş görünce çok etkilendim.

Ali'nin sinirlendiğinde çıkardığı o yüksek perdeden, Jean Brodie sesiyle Glyn'e çıkıştığını hayal ederek gülüyorum. Çantaya tekrar nefes veriyorum.

Patlamamdan utanarak ve kendimi bir lunapark treninden inmiş gibi sallanır hissederek, daha ölçülü bir tonda, 'Ama ofiste o takım elbiseyi giymiyordu,' diyorum. Fark ederdim. "Neden üstünü değiştirsin ki? Ona ne söylediniz? Bir M60 makineli tüfeğin mermi atma hızıyla ona sorular yöneltiyorum.

Ona sordum. "Burada ne yapıyorsun Megan? Tina burada olduğunu biliyor mu? Glyn, Tina *senin* Megan'la birlikte *çocuklarını* almaya geldiğini biliyor mu?" Kelimeleri tükürür gibi söyledim ve o da bana baktı. Sanki deli olan benmişim gibi. Sanırım bana siktirip gitmemi söylemek istedi. Orada olduğum için mutlu değildi. Tina, onda çok yanlış bir şeyler var. Sanki bana iğrenç bir şey yapmayı planlıyormuş gibi görünüyordu. Beni korkuttu. Bu yüzden bana her şeyi anlatıp anlatmadığını soruyorum. Sana ve belki de bana karşı bir şeyler hissediyor. Böyle beklenmedik bir anda ortaya çıkmasının altında başka şeyler olmalı.

"Neden oradaydı? Büyük bir korku dalgası nemli bir pelerin gibi üzerime yapışıyor. Çantaya doğru nefes almaya devam ediyorum. İçeri giriyoruz ve ben tekrar yerime oturuyorum. Çantayı yere bırakıp soğuk çayımından bir yudum alıyorum.

Ali masaya bakar. "Glyn'e doğru eğildi ve bana Glyn'in ondan kendisine eşlik etmesini istediğini söyledi.

"Ne! Neredeyse taburemden düşüyordum. Elimdeki bardak paramparça oldu. "Tanrım, Tina. Ayağa fırladı, "İyi misin?

"Başım dönüyor. Elimde kan görüyorum ama herhangi bir acı hissetmiyorum. "Seni hastaneye götürüyüm mi?

"Hayır, hayır, iyi olacağım. Elimi musluğun altında yıkıyorum ve etrafına mutfak kağıdı sarıyorum. "Her şey yoluna girecek.

Ali dökülen çayı siliyor. Yüzünde tuhaf bir ifade belirir. "Neyse, dediğim gibi. Ona ölüm bakışları attım ama bundan etkilenmedi. Kolayca gülümsedi ve onu eve bıraktığını söyledi. Otoparkta lastiği patlamıştı, bir randevu ya da başka bir şey için işten erken çıkıyordu, ne dediğini hatırlamıyorum. Glyn çocukları almaya gidiyordu, Katie'yi dışçıye götürmem gerektiğini söylediğimi hatırlıyor musun? Sadece Katie'yi bırakmak isteyip istemediğini sordu, o da peşine takıldı. Islak kağıt havluyu çöp kutusuna attı. Tabureye yarı oturup yarı kalkıyorum. "Kulağa masumca geliyordu ve biliyor musun Tina? Bence gözlerindeydi. Gerçekten öyle. Ama o! Oh, hayır. Sana koşmam için beni sağlıyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordum.'

Elimi çekiyorum ve parmaklarımı esnetiyorum. Sesimde bir titreme var, 'Sence aralarında bir şey olabilir mi? Tanrım, bunu yüksek sesle söylediğime inanamıyorum.

'Asla olmaz! Hayır, sana söyledim, zaten Glyn'in tarafında her şeyin masum olduğuna inanıyorum. Beni ona bakmaya zorladı.

Bunu neden yapsın ki? Bu konuda onunla konuşmam gerek. Mutluyduk, değil mi? Mutlu olduğumuzu hatırlıyorsun, değil mi? O gelmeden önce. Bunu hayal etmiyorum, değil mi?" Diye saçmalıyorum. "İşteyken onu arayamam. Eve gelene kadar beklemek zorundayım.

Ali yorgun bir şekilde gülümser. "Kes şunu. Şimdi de olmayan şeyleri hayal ediyorsun. Tabii ki mutluydun. Şimdi mutlu değil misin? Glyn arkadaş canlısıdır. Naziktir ve insanlara yardım etmeyi sever. Senin gibi. Gerçekten bir şey olduğunu sanmıyorum.'

"İş yerindeki çekmecemde diazepam buldular. Howard'a anksiyetem için aldığımı söylemiş! Benim anksiyetem bile yok! Bir şeyleri bu yüzden unuttuğumu öne sürdü. Hatalar yaptım. Her şeyi gerçekmiş gibi gösterdi.

Kahretsin. Senin değil mi? Yani, olmadığını biliyorum... değil mi? Muhtemel bir deliyle uğraşıyormuş gibi bir sesle söylüyor.

Hayır! Değil, Ali. Tanrım, Glyn de aynı şeyi söyledi. Bunu neden kabul edeyim?"

"Daha önce bir kez almıştın.

'Evet, ama bu çok uzun zaman önceydi. Annem öldü, Tanrı aşkına; berbat bir durumdaydım. Berbat durumdaydım. Terapi görüyordum ama o zamanlardı. Şu an kafam çok karışık. Ali'nin bunu bildiğini sanmıyordum. Kimseye söylemediğime eminim. Söyledim mi?

"Tamam. Tamam, senden şüphelendiğim için özür dilerim. Annene ne olduğunu bana hiç anlatmadın. Bir yıl boyunca ortadan kayboldun. Orada bir şey mi oldu? Annenin ölmesi dışında yani.'

Uzaklara taşındığımızı biliyor, o zamanlar herkes onu taşımamın delilik olduğunu düşünüyordu ama onun istediği buydu. Onun için yapabileceğim tek şey buydu. Onu kurtaramazdım. Nerede olduğunu gerçekten bilmeyeceğini biliyordum ama her ihtimale karşı bunu onun için yapmak zorundaydım. Benim için çok fazla kötü anı barındırıyor. Orada kötü bir şey yaptığımı biliyorum ama hatırlayamıyorum. Anneme beşinci evre pankreas kanseri teşhisi konulduktan sonra Braitling'e taşındık. Artık akli dengesi yerinde değildi ama kanserden önce de uzun süredir oraya gitmekten bahsediyordu. Akli başındayken, beni doğurmadan önce babamla sık sık uzun hafta sonları için oraya gittiklerini söyledi. Oranın fotoğraflarını buldum ve gerçekten cennet gibi görünüyordu. Akli başında olduğu anlarda başka bir şeyden bahsetmezdi. Teşhisten sonra onunla birlikte oraya taşındık. Artık tedavisi yoktu ve hastanede ölmesine izin veremezdim, bundan nefret ederdi. Ona istediği şeyi vermek istedim. Onun için yapabileceğim başka bir şey yoktu. Bunun sadece geçici olacağını biliyordum. Babamın yeni eşiyle birlikte yaşadığı yerin orası olduğunu ancak o öldükten sonra öğrendim. Annemin bunu bilip bilmediğini hiç öğrenemedim. Belki de biliyordu. Belki de çılgın, karışık dünyasında onu tekrar göreceğini düşündü. Onu hiç unutamamıştı. Kimseye söylemedim; annemin ölümü çok acı vericiydi.

'Glyn gibi benim de endişeli olduğum için uyuşturucu alacağımı mı düşündünüz? Ama ben endişeli değilim, değil mi? Sadece endişeliyim çünkü

Bana ne yaptığını.' Başımı salladım. "Bu kulağa doğru gelmiyor, değil mi?"

Ali gözlerini indirir. "Tina, neden bana açılmıyorsun? Neden terapiye gitmen gerekti? Bunun sadece annen yüzünden olmadığını biliyorum. Sen tanıdığım en güçlü kadınlardan birisin.

Böyle düşünmesi gururumu okşadı. Ancak kendimi güçlü hissetmiyorum. 'Ali, ya onunla denerse. Ya onunla yatarsa, çünkü kız çok güçlü geliyor ve reddedemiyorsa? Erkekler zayıftır. Bak Howard'ı nasıl parmağında oynatıyor.'

"Bana söylemeyeceksin, değil mi?"

Hiçbir şey hatırlamıyorum. Gerçek bu. Annemi kaybetmek beni raydan çıkardı. Başka bir şey değil. Şu anda, sırf beni kışkırtmak için kocamı becereceğinden endişeleniyorum. Kafatasımın derinliklerinde bir baş ağrısı başlıyor ve dikkatli olmazsam migrene dönüşeceğini biliyorum. İki parasetamol yutuyorum.

"Tina..."

"Sadece dur. Lütfen. Söyleyecek bir şey yok. Sadece cevap ver. Sen e Glyn onunla yatacak mı?"

"Hayır. O Howard, Glyn değil. Bunlardan herhangi birini Glyn'e söyledin mi?" Utanıyorum. "Ona sordum, evet. O tartışmayı yaptığımızda.

"Peki ne dedi?"

"Hayır, tabii ki. Derin bir nefes alıyorum. "Peki o zaman. Ona inandınız mı?"

"Evet, öyle yaptım, evet. Sanırım öyle."

"Öyle mi düşünüyorsun? Delirdin mi sen? O seni seviyor. Sana aşık ve bunu yapmaz. Glyn yapmaz. Yapmaz."

Ona aramızdaki korkunç tartışmadan, benimle konuşma şeklinden ya da sesinde duyduğum şüpheden bahsetmiyorum. Belki de mükemmel evliliğimiz, böyle bir şey çatlaklara neden olabiliyorsa, o kadar da mükemmel değildir.

Telefonu çaldı ve ikimizin de dikkati bir anlığına dağıldı. Sonra yarın Braitling'e gideceğimi hatırladım. Glyn'i yalnız bırakmak benim tercihim değil. Ali aramasını bitiriyor ve saatini kontrol ediyor. "Üzgünüm ama şimdi çıkmazsak çocuklara geç kalacağız.

"Seni okula bırakayım, olur mu?"

'Arabayı burada bırak ve yürüyelim,' diyor Ali bana sarılarak. "Ben senin en iyi arkadaşınım, bunu unutma Tina. Bana her şeyi söyleyebilirsin ve ben

seni destekliyorum.'

Hiçbir şeyden o kadar emin değilim.

Yirmi İkinci Bölüm

Okula gitmeden önce tuvalete uğradım. Karo zemine düşen bir şeyin takırtısını duyuyorum. Tuvaletin yanında bir banka kartı yüzüstü yatıyor. Tereddütle elime alıyorum ve Megan'ın banka kartı olduğunu görüyorum. Haşlanmış gibi yere düşürüyorum.

Ayrılırken şoktaydım. Bir ayağımı diğerinin önüne atıp vücudumdan bir tepki bekliyorum. Bir şeyler hissetmem gerektiğini biliyorum. Herhangi bir şey. Ali ön kapıyı kilitlerken, o anın içinde olmadığım ve kayıtsız hissettiğimden, "Yarın Braitling'e gidip o özel dedektifle görüşmem gerekiyor, ama bana söylediklerinden sonra gitmeye korkuyorum..." diyorum. Az önce olanları ve Ali'nin söylediklerini sindirmek için zamana ihtiyacım var.

Ali gözünü bile kırpmadı. Arkasını dönüyor, gülümsüyor, koluma giriyor ve beni yol boyunca okula doğru çekiyor. 'Tamam, bu harika. Onu ne kadar çabuk öğrenirsen, her şey o kadar çabuk biter. Glyn'e söyledin mi? Bir fikrim var, neden çocukları okuldan alıp sen eve gelene kadar burada tutmuyorum? Glyn'e bu gece söyle ki beni geçersiz kılmasın. Ona gezi hakkında ne söyleyeceksin?'

"Bilmiyorum, Braitling'e gideceğimi söylersem Megan'la ilgili bir şey olduğunu anlar ve sonra yine tartışırız. Çok sıcakladım. Ceketimi çıkardım ve omzuma attım. Bu kadar sakın konuşabildiğime şaşıyorum.

"Mmm," diyor Ali, alt dudağını çiğneyerek. "Kesinlikle zor bir durum.

Cebimdeki banka kartını parmaklıyorum. Vermesi gerektiğini düşündüğüm tepkiyi vermiyor.

'Şimdi, bu sadece bir düşünce, ama bu özel dedektife e-posta gönderdiniz mi? Eğer Megan e-postalarınızı hacklediyse, bunu çok iyi biliyor olabilir.

"Gönderdim. Ama hemen sildim ve onun cevabı," diyorum kısık bir sesle, neredeyse duyulmayacak şekilde. Yapmam gerekenlerle ya da daha kötüsü başıma gelebileceklerle yüzleşmek için ne kadar hazırlıksız olduğumu fark ediyorum. Belki Ali'ye söylersem zihnimde netleşir. Neyi netleştirir? Her şeye rağmen kartı çaldığımı mı? Megan'ın ima ettiği gibi bilinç kaybı yaşadığımı mı? Benim kişiliğim bazı şeyleri kendime saklamaktır. *Her şeyi paylaşan* bir insan değilim. Bunu anneme yıllar boyunca çok fazla şey anlatarak öğrendim. En sevdiği söz şuydu: "İnsanlar

Çok fazla mühimmatla mermilerini buna göre şekillendirecekler Tina, sana zarar vermek için. Ali öyle biri değil. Ama bu büyük bir şey. Hem de çok büyük. Kedi hırsızlığının yanı sıra hırsız da olabileceğim için yanaklarım suçluluk duygusuyla yanıyor.

Tina? Neyin var? Ne düşündün?' Güneş gözlüklerinin üzerinden yüzümü görebilmek için başını aşağı eğiyor.

Uzanıp elini tutuyorum, sıkıyorum ve itiraf etmekten korkuyorum. "Az önce pantolonumun cebinde Megan'ın banka kartını buldum," diyorum hızlıca ve gözlerimi kırıştırıyorum. Bir yara bandını yırtar gibi mümkün olduğunca çabuk oradan çıkarmak istiyorum.

"Ne?" Sesi şoktan sertleşmişti.

Ona bakamıyorum. "Tuvalete gittiğimde düştü. Dürüst olmak gerekirse, Ali, oraya nasıl geldiğini bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Daha önce orada olmadığına eminim. Bana o yerleştirmiş olmalı."

Tina. Nasıl Yani ... nerede ...

Bilmiyorum. Başım dönüyor.

Ali beni tuttu ve sarıldı. 'Tina, senin için endişeleniyorum. Glyn senin için endişeleniyor. Bana mesaj attığını söylemek zorundayım. Ölümüne endişeli. Ne yapacağını bilemiyor. Aklını kaçırmış durumda. Howard'la birlikte ofiste yangınla mücadele ediyor. Uzaklaştığını düşündüğünü biliyorum ama bence çok korkuyor. Ve şimdi ben de korkuyorum.'

Kollarına sarılmış bir şekilde duruyorum, kendi kollarım yanlarımda gevşek duruyor ve birkaç saniye önceki dehşete düşmüş yüzünü hatırlıyorum. "Benim aldığımı düşündüğün için mi? İçime çektiğim nefesi dikkatlice bırakıyorum ve cevabını bekliyorum. Kalbim göğüs kafesine çarpıyor.

Geri çekiliyor ve gerçekten almış olabileceğimden korkmuş görünüyor. 'Hayır, hayır, çünkü o çok zeki ve manipülatif. Karttan kurtul,' diyor onaylayarak.

Ne? Hayır!' Öfke ve acı bir zehir gibi içime işliyor. Öğrenirse bunu asla atlatamayacak olan Glyn için öfke ve acı. Beni nasıl tuzağa düşürdüğü için. Öğrenirlerse herkesin onu benim aldığımı nasıl inanacağı için. "Bunu ona geri vermeliyim, değil mi?

"Seni aptal. Cebinde onun kartını bulduğunu söylediğinde sana kimin inanacağını sanıyorsun? Bunu bir düşün.'

"Öyleyim. Yıkılmaya başlayan duvarın yanında duruyorum. Hayatım etrafımda küçük parçalara ayrılıyor. Sessizce çığlık *atıyorum, aklımı kaybetmiyorum*. Ama ya kaybediyorsam! Ya bende bir sorun varsa?

'Kimse sende olduğunu bilmiyor. Benden başka ve hiçbir şeyi ifşa etmeyeceğim. Yani, senin aldığın onun suçlaması. Kanıt olmadan bunu yapamaz.'

"Evet, haklısın. Tabii-' dedim zorlukla.

'Hiçbir şey yoksa Tina, bunu senin almadığını biliyorum. Sana inanıyorum. Öyle bakmayı kes.' Yüzünden dehşete kapıldığı belli oluyor. Ben de onun kadar korkmalı mıyım?

Çocukları aldığımızda eve gitmek istemiyorum. Bunun yerine parka gitmeye ve erken bir çay eşliğinde balık ve patates kızartması yemeye karar veriyoruz.

Parktaki banklarda otururken hafif bir esinti başlıyor, bizi biraz serinletiyor ama kısa sürüyor. Yoğun hava bir battaniye gibi üzerimize yapışıyor. Balık ve patates kızartması muhtemelen en iyi fikir değildi.

Arkadaşımı ne kadar iyi tanıdığımı düşünerek tuzlu bir cips çiğniyorum.

Ali çiğnemeyi bırakıp bana bakıyor. Konuşmuyor. Rahatlatıcı bir elini benimkinin üzerine koyuyor. 'Seni asla yargılamayacağım. Bunu biliyorsun, değil mi? Boşanma sürecimde benim için yaptıklarını unutmadım. Ali'nin korkunç boşanma sürecinde ona yardım ettiğim için bana borcunu asla ödeyemeyeceğini düşündüğünü biliyorum. Bu onun minnettarlığını gösterme şekli ve ben de onu bu yüzden çok seviyorum.

Ali'ye boşanmasında yardımcı olmasaydım, beş parasız kalacak ve sokakta kalacaktı. Eski kocası yalan söyledi ve sistemi manipüle etti. Hukuk harika bir şey. Ona yürekten inanıyorum ama aynı zamanda sistemi nasıl oynayacağınızı bilerseniz tüm kartları elinizde tuttuğunuzun da farkındayım.

Ali'nin ailesi olmasaydı, sessizlik ve endişe dolu bir dünyada büyümüş olacaktım. Ona borçluyum. Annem öldüğünde, terapiye gitmem gerektiğine hiç şaşırmadım. Ona bakmanın getirdiği büyük sorumluluk ve utanç. Annemden kimseye bahsetmedim - tabii ki Ali ve ailesi biliyordu, şimdi de Glyn. Utanç duydum ve bir dereceye kadar akıl hastalığı olmasından tiksindim.

Ali'ye söyledim, çünkü peşimi bırakmayan delilikten korkuyorum ve bunun kalıtsal olup olmadığını giderek daha fazla hatırlıyorum. Annem gibi delirmekten korkuyorum. "Megan'ın evine girdim. Kelimeler ağzımdan döküldü. Eğer sırlarımı saklamazsam o zaman annemin izinden gidiyor olamam. Öyle değil mi? En azından benim mantığım bu. Söyleyemeyeceğim bir sır var. Ve yüzündeki şok belirlediğinde

Şu an deli gibi konuşuyorum. Kaslarım korkuyla sıkılmaktan ağrıyor ve bankın üzerine yığılıyorum.

"Ne?" Yüzü düştü. 'Aman Tanrım, bunu nasıl başardın? Tanrım, neredeydi o?' Kaçmanın anlamsız olduğunu biliyorum, bu yüzden ona nasıl girdiğimi anlatıyorum.

Dengesiz bir iş kadını izlenimi veren açılarla dışarı çıkan saçlarımı yakalayıp güneş gözlüklerimi başımın üzerine itiyorum. Laura'nın tırnaklarını boyuyorum. Daha önce de söylediğim gibi, birden aklıma geldi ve hiç düşünmeden çantasından evinin anahtarını alıp oraya koştum. Bunu düşünmeden yaptığımı inanmıyorum. Ne kadar aptalmışım? Yanına gittiğimde hava kararmak üzereydi ve telefonumu unuttuğum için ışığım da yoktu. Belli sebeplerden dolayı ışıkları da açamadım. Tanrım, Ali, bunun için ceza alabilirim.'

Ali'nin tepkisi beklediğim gibi olmadı. Gülmeye başladı, sonra elini ağzına götürüp bana baktı ve başını salladı. 'Tina, bunu yapacak şışeye sahip olmana çok şaşırdım. Ben de düşünüyordum ama avukat olduğun için hayır diyeceğini düşünmüştüm.

"Ciddi misin sen? Aptalcaydı ve eve gelseydi benim için korkunç bir şekilde yanlış gidebilirdi. Çok korkmuştum. Kahkahası bana da bulaşıyor ve ben de kıkırdıyorum ama benimki gergin bir kahkaha. "Ev ürkütücüydü, taş kesilmiştim. Lanet olası bir kedi karanlıktan fırlayıp üzerime atladı ve beni ölesiye korkuttu.

"Bir şey bulabildiniz mi?

Son birkaç cipsimi de bitirdim. "Evet, bir süre önce çekilmiş bir sürü fotoğrafımı ve tanımadığım bir adamın fotoğrafını buldum.

"Senin resimlerin mi? Şaka mı yapıyorsun? Ciddi misin? Bu çok ürkütücü. Başka bir şey buldun mu?"

Omuz silkiyorum. "Bir süredir beni takip ediyordu. İnanamayarak başımı sallıyorum. "Bu kadını nasıl fark etmemişim Ali, kalabalığın arasına karışacak gibi değil, değil mi?

'Hayır, kesinlikle olmaz. Bence polise gitmeniz gerekiyor'.

"Ne? Şaka mı yapıyorsun? Balık ve cips poşetimi buruşturarak yarı yolda söyledim. "Polise gidemem.

"Neden olmasın? Bak, seni takip ediyor ve bir süredir takip ettiğini söylüyorsun. Sesi tizleşti, artık tüm kahkahaları gitmişti. "Tehlikeli olabilir. Belki bir psikopat. "Uzun zaman olduğunu nereden biliyorsun? Çocuklara baktı, Matt oyun alanındaki tünelin içindeydi ve o da

Ben farkına bile varmadan iyi olup olmadığını kontrol etmek için banktan iniyor. Kötü bir anne mi oluyorum? "Katie, Laura, Matt'i gözünüzün önünden ayırmayın. Sana kaç kere söyledim, birlikte oynarken ona göz kulak olmalısın.

"Neden? Oyun oynuyoruz ve o bize engel oluyor," diyor Laura.

Hareket ediyorum ve Ali'nin yanında duruyorum. 'Sadece yap Laura. Okulda sana ne söylediklerini unutma - tetikte ol.

"Her şeyi mahvedecek.

"Bu çok zor. Ses tonum tüm yumuşaklığını yitiriyor.

"Uzun zaman olduğunu nereden biliyorsun? Banklara geri döndüğümüzde Ali tekrar soruyor.

"Elindeki fotoğraflar. Yünlü bir şapka ve atkı takıyorum; muhtemelen kışın çekmiştir.

'Ama hangi kış? Bu kış mı, geçen yıl mı yoksa daha önceki mi? Sizi yıllardır takip etmediğini nereden biliyorsunuz? Hayır, polise gitmelisin.' Dudaklarını büzüyor. "Bundan hoşlanmıyorum Tina, içimde korkunç bir his var.

"Hayır," diyorum açıkça. Tüm çöplerimizi toplayıp çöp kutusuna atıyorum. "Yapamam.

'İzlediğimiz filmleri ve bu hasta insanların sonunda ne yaptıklarını unuttunuz mu? Ailenizi düşünün. Onlara zarar verebileceğini hiç düşündünüz mü?

"Bu biraz melodramatik, sizce de öyle değil mi?

"Hayır, istemiyorum," diye öyle bir bağıırıyor ki Ali, bankın üzerine düşüyorum. Çocuklar oynamayı bırakıp bana bakıyorlar. "Sorun yok çocuklar, oynamaya devam edin.

'Ve ne diyeceğim? Bunu nereden bildiğimi sorduklarında onlara ne diyeceğim? Evine zorla girdiğimi mi söyleyeceğim?'

"Kahretsin, haklısın. Kendini yanıma bıraktı. "Onlara benim yaptığımı söyleyeceğim. Ali gönüllü oluyor, sanki birdenbire haneye tecavüzde bir sorun yokmuş, yasalar tarafından cezalandırılmıyormuş gibi.

'Ne! Kesinlikle olmaz. Ayrıca, sen, ben, fark etmez, bu yasalara aykırı. Ne? Kovuşturmaya uğramayacağını mı sanıyorsun? Beni dinle, Ali, ben. Kırdım. çiğnedim. Kanunu. Hayır, sen karışma.'

"Doğru. Haklısın. Tanrım, ne yapacaksın?' Ali yanaklarını şişirir ve ağzından sönen balon gibi bir ses çıkararak nefes verir. "Bak Tina, biraz paranoyaklaşıyor olabiliriz. Yani, muhtemelen psikopat değildir.

'Hayır, ilk seferinde haklıydın; o bir psikopat. Yaptığı her şeye baksana. Yaptıklarına mı? Bakalım yarın ne öğreneceğim. Saf değilim ama nedenini bilmem gerekiyor ve şu anda beni köşeye sıkıştırıyor.

Biraz sonra anahtarı kilide sokuyorum, Viktorya döneminden kalma vitraylı ön kapımızı iterek açıyorum ve mutfaktan gelen o tanıdık sesi duyuyorum. Çocuklar benden önce içeri koşuyor.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Koridordan Laura'nın mutfakta kıkırdadığını duyuyorum.

Mutfakta, uzun bacakları neredeyse yere değecek şekilde Laura'yı kucağında tutan Megan'la karşı karşıyayım. Nutkum tutuldu. Zaten bu kadar dolu olan bedenime bu kadar çok gerginliğin geri dönmesinin mümkün olduğunu bilmiyordum. Bunun beni kontrol etmesine izin vermeyi reddediyorum. Glyn nerede? Onu evimizde istemediğimi söylemedim mi ona? Laura biraz daha kıkırdıyor. Beni hissedince arkasını dönüyor, serbest kalmak için kıvranıyor ve elimi tutarak bana doğru koşuyor. Dişlerimi öyle sıkıyorum ki çenem ağrıyor. Gevşek elimi tutup beni, yüzünde şimdiye kadar gördüğüm en tedirgin edici ifadeyi taşıyan Megan'a doğru çekiyor. Gördüklerime inanamıyorum. Sanki bir kâbusun içine girmişim gibi hissediyorum.

'Anne, sence de komik değil mi? Tıpkı sana benziyor! Laura ciyaklıyor.

"Laura odana git ve Matt'i de yanına al," diye bağıriyorum ona, sesimi yükseltmek istememiştim. Bana meydan okurcasına bakıyor. Ona *öyle bir bakış atıyorum ki*, "Onun saçları seninkilerden daha güzel," diye acı verici bir laf ederek odadan dışarı fırlıyor. Hançer tam kalbime saplandı.

Megan'a dönüyorum. Nezaketle vakit kaybetmeden saldırıyorum. 'Ne yaptığını sanıyorsun sen? Delirdin mi sen?

Megan bodruma doğru yürüyor ve bana gülümsüyor. "Komşunu böyle mi selamlıyorsun Tina, hem de çocukların önünde. diye bağıriyor. Sesini yükseltmesinden Glyn'in bodrumda olduğunu ve bu gösterinin onun yararına olduğunu anlıyorum.

Ayak sesleri merdivenleri tırmanıyor. O gelmeden hemen önce, ağzının kenarlarını çekiştiren bir gülümseme yakalıyorum. "Taklit, pohpohlanmanın en büyük şeklidir derler, değil mi? Ayrıca bence Glyn'in hoşuna gidiyor. Bu kısmı sadece ben duyayım diye söylüyor.

Merdivenlerin başında Glyn'in bakışlarıyla karşılaşıyorum. Onun evimize geri dönmesine izin vererek ne halt etmeye çalışıyor ve neden bu kadar dağınık görünüyor?

"Sence bu normal mi?" Megan'ı işaret ediyorum. Cevap beklemeden devam ediyorum: "Kadın saçını benimkiyle aynı renge boyamış ve ek yaptırmış! Bana benziyor! Benim gibi giyinmiş! Yapma,' diyorum

Glyn konuşmaya çalışırken. Saçlarının sanki biri karıştırmış gibi dağınık görünmesine anlam veremiyorum. 'Bunun normal ya da kabul edilebilir olduğunu nasıl söyleyebilirsin? İsteddiği zaman evimize geliyor, sanki benmişim gibi çocukları almak için lanet olası okula bile gitti! Bağırıyorum, biliyorum ve sesimin seviyesini düşürmek istiyorum ama yapamıyorum.

Megan bodrum kapısına doğru ilerler ve kapıya yaslanır. Glyn ona bakar. 'Bunun biraz garip olduğuna katılıyorum, Megan. Neden?'

Dudaklarını büzüyor. Glyn'den bunu beklediğini sanmıyorum. Açıkçası, ne diyeceğini düşünüyordu ki? *Oh, büyük, şimdi senden iki tane mi var?*

O daha cevap vermeden ben araya girip sözünü kesiyorum: 'Peki bugün Waterstones'ta Howard'la ne yapıyordunuz? Samimiyet mi kuruyordunuz? Seni tatmin etmesi için kafasını karıştırmaya mı çalışıyordun? Bağırmadan duramıyorum. Sesi yükselen tek kişinin ben olduğumun farkındayım.

Howard mı? Bugün mü? Saçmalama. Tina, bunun yalan olduğunu ikimiz de biliyoruz' diyor teslim olmuş bir sesle. Hemen Glyn'e dönüyor ve sanki başından beri söylediği gibi benim deli olduğumu söylüyormuş gibi omuzlarını silkiyor.

Ona doğru bir adım attım. "İnkar mı ediyorsun? Ne bekliyordum ki? Dürüstlük mü? Her şeye rağmen çıkarıcı bir kaltak olduğunu keşfettiğin için tebrikler mi? *"Harika Tina, sonunda ne olduğumu keşfettiğin için tebrikler.*

"Bugün öğle yemeği dışında ofisten çıkmadım, o da sadece sandviç dükkanına gitmek için.

"Waterstones üzerinden," dedim.

"Tina! Glyn bana kınayan bir bakış atıyor ve ardından gözlerini deviriyor, sanki çok saçma bir şey açıklamışım ya da daha kötüsü onu utandırıyormuşum gibi. Yaraya tuz basar gibi acıtıyor ve yakıyor. 'Burada oldukça ağır bir suçlama yapıyorsunuz. Kanıtınız var mı? Howard'ın ondan oraya gitmesini istemiş olabileceğini ve çift olarak dışarıda olduklarını unutmayın.

Yapmadım, tabii ki yapmadım.

Matt mutfığa girip gözlerini ovuşturarak, "Anne, çok yorgunum," diyor. Onu kollarımın arasına alıyorum. Gözlerim mutfak duvarındaki aşırı büyük saate kayıyor. Yatma vakti için çok erken. Çocuklarıma karşı ihmalkâr davranmaya başlıyorum ve bu şekilde davranmak istemiyorum. Eğer biri bana çocuklarımin bir şey yapmamı engellemesinden rahatsız olacağımı söyleseydi, yüzlerine gülerdim. Benim için onlar benim hayatım, benim

Ağırlık merkezi. Yine de şu anda Megan'ın beni yok etmesini engellemenin ötesini göremiyorum. Burada bir ironi var, kendimi kurtarıırken en değerli hazinemeye zarar verdiğimi görebiliyorum.

'Üzgünüm, sevgilim. Yorgun olduğumu biliyorum. Onu öpücöklere boğuyorum ve tamamen ona ait olan o kokuyu ciğerlerimin derinliklerine çekiyorum. Buzdolabına gidiyorum, sütü çıkarıyorum, bir bardağa biraz döküyorum ve mikrodalgada hafifçe ısıtıyorum, bu sırada sakinleşmeye çalışıyorum. Ellerim titriyor. Yapmam gereken son şey kontrolümü kaybetmek. Glyn'in benimle empati kurmamasına sinirleniyorum. Ya tüm bunları gerçekten hayal ediyorum ya da hiçbirini onu rahatsız etmiyor. Ama elbette onu rahatsız ediyor olmalı. Mikrodalganın sesi duyuldu, sütü çıkardım ve kapıyı kapattım. "İşte, git ve resimli kitabınla beş dakika otur ve bunu iç, hepsi bittiğinde annen seni yatağa götürecekt. Sesimin keskinliği karşısında göğsüm daralıyor. Bu iyi değil, şu anda bu konuda hiçbir şey yapamam.

Düşüncelerini ölçmek için Glyn'e bakıyorum. Megan'a görüldüğünden daha fazla kızmadığı için hayal kırıklığına uğradığımı hissetmekten kendimi alamıyorum ve bu yüzden düşüncelerim çılgına dönüyor.

Glyn'in konuştuğu zamanki soğuk sesi beni kesip geçiyor. "Eee? Kanıtınız var mı?"

"Hayır, fotoğraf çekmek için durmadım," diye çıktım. "Bir saniye bekle, bana benzemeye çalışarak ne halt ettiğini sanıyor? Glyn'e bana biraz sempati duyması ve ne yazık ki eksikliğini hissettiğim desteği vermesi için bir fırsat sunuyorum. Megan'ın önünde onunla tartışmak istemiyorum ama olan tam da bu. Bu hissettiğim şey ne? Kıskançlık mı? Kıskanıyor muyum? Kıskanıyorum. Benim yerime Megan'ı destekliyor gibi görünmesini kıskanıyorum. Artık beni umursamıyor mu? Burada olan şey bu mu? Saçları bu yüzden mi karıştı? Bunu düşünmeye dayanamıyorum.

Kalbim hızla çarparken ve Glyn'e olan öfkem artarken bile sakin ve kontrollü davranmaya çalışıyorum.

Sesi monoton. 'Bu konuya birazdan geleceğiz. Elinde kanıt olmadan insanları ilişki yaşamakla suçlayamazsın, bunu en iyi senin bilmen gerekir.

"İlişki mi? Bir ilişkiden hiç bahsetmedim. Sadece çıktıklarını sanıyordum!' Bakışlarımı Glyn'den Megan'a kaydırıyorum. 'Bir ilişkiniz mi var?"

Howard'la ilişki mi, Megan?' Aralarında *bir şey* olduğundan ilk bahseden o değil miydi? Kafam çok karıştı.

"Tina! Glyn yine tersler. "Neden bu konuda ısrar ediyorsun? Bir kez inkar etti ve Tanrı aşkına, Howard bunu duyarsa.

Aramızdaki hava düşmanlıkla dolu.

Ne? Öfkelenip beni işten mi atacak? Bunu yapamaz ve sen de bunu biliyorsun.

Megan'ın bizi dikkatle izlediğinin farkındayım. Yargılıyor. Aramızdaki sürtüşmenin tadını çıkarıyor.

"Hayır, belki de değil, ama ortaklığınıza veda edebilirsiniz, orası kesin.

Devam ediyorum, 'Şu anda ilgilenmiyorum. Yine de neden benim gibi giyindiğini ve görüldüğünü bilmek istiyorum. Bahse girerim evine gidersek benimkine benzer kıyafetlerle dolu bir gardırobu olacaktır. Karşısında durup bir tepki bekliyorum. İnkâr etmesi için ona meydan okuyorum.

'Evet, ben de bunu neden yaptığını bilmek istiyorum Megan. Dürüst olmak gerekirse bu biraz garip,' diyor Glyn sonunda. Seçtiği sıfatla alay ediyorum.

Sessiz kalamayarak söze girdim. 'Peki neden benimkiyle aynı takım elbiseyi giymiş bir şekilde çocuklarımı almak için okuldaydın? Ve Ali'ye Glyn'in çocukları senin almanı istediğini mi söylüyordun?

"Glyn beni eve bıraktı, arabamın lastiği patlamıştı ve çocukları almaya gidiyordu, bu yüzden beni bırakmayı teklif etti. Geç kalmıştı ve beni bırakmadan önce çocukları alması gerektiğini söyledi, ben de onunla gittim. Önemli değil Tina, hava arabada beklemek için çok sıcaktı.

'İşin komik tarafı Ali, onun önünde Glyn'e asıldığını düşündü. Komik değil mi? Tabii ki bunu yapmazdın ve Howard'la denemezdin. Yapar mıydın? Ya da sen? Oh, ve araba problemin, Glyn'in buralarda olması biraz tesadüf oldu, değil mi?'

Megan bir an için biraz şaşırmış görünüyor. Ve ben de kendimi biraz mutlu hissetmekten alıkoyamıyorum. Sonunda onu alaşağı ediyorum ve Glyn'e ne kadar işbirlikçi bir yalancı olduğunu kanıtlayacağım.

Aramızdaki bağın bir kez daha kuvvetleneceğini umarak Glyn'e yaklaşıyorum ama bana doğru bakmadan yanımdan geçip gidiyor ve sendelememe neden oluyor. Hareketlerinden kaynaklanan hayal kırıklığı beni bir an için kusurlu kılıyor. İki insanın birbirinden çok fazla uzaklaştığı ve aradaki mesafenin geri dönülemeyecek kadar büyük olduğu bir nokta vardır. Bu bize de oldu mu?

Glyn senaryoyu izliyor ve araya girmeden Megan'ın konuşmasını beklediğini görebiliyorum. Birini konuşturmak için her zamanki taktiği. Bu onun şu anda benim tarafımda olduğuna inanmam için bir yol olabilir. Birazcık bile olsa.

'Ee, Glyn'e önerdiğin gibi asıldığımı sanmıyorum,' diyor. 'Ve Glyn beni bırakmadan önce okula gitmemin sorun olup olmayacağını sordu, aksi takdirde çocukları almakta geç kalacaktı. Tabii ki bunu istemedim, değil mi? Sanırım siz de istemezsiniz. Ben de okula gittim.'

'Siz o izlenimi vermeseydiniz Ali'nin yaptığı şeyi aktaracağını sanmıyorum. Hareketlerinizle kasten bir şeyler olduğunu ima ettiniz,' diyorum. 'Peki neden üstünü değiştirdin? Okulda benim takım elbisemin aynısını giyiyardın ama o gün ofiste giymiyordun.'

'Tina, sanırım gerçekten konu dışına çıkıyorsun. İlk olarak, hatırlarsanız ofiste beyaz bir elbise giymiştim. Üzerine kahve döktüm, hem de çok kahve. Glyn beni okuldan eve götürmeyi teklif etti, elbiseme kahve sıçramış bir şekilde gelemedim. Ben de üstümü değiştirdim. Takım elbisem arabamın bagajındaydı" diyor. 'Dürüst olmak gerekirse sizinkilerden birinin kopyası olduğunu bilmiyordum. Herkes satın alabilir. Glyn'e bakıyor. "Bu bir tesadüftü. Bütün bu yaygara niye anlamıyorum. Bu bir takım elbise, yüzlerce kadında bu takımdan var.'

'Tina, bence bu olayı abartıyorsun. Onu okula ben çağırdım. Söylediği her şey doğru. Burada bir art niyet yok, Ali sadece durumu yanlış anladı. Üzgün ve rahatsız görünüyor.'

"Gerçekten mi? Bir tesadüf mü? Bagajda zaten bir takım elbise mi vardı? Bunu kim yapar ki? Mutlu bir tesadüf, sence de öyle değil mi? Sanırım gidip gardırobunuza bakmamız gerekiyor.'

'Eğer benimkine gitmek istiyorsan, bir sorunum yok. Yolu biliyorsun, değil mi?'

Onun iğnelemesiyle alay ediyorum. 'Tabii ki bilmiyorsun. Peki neden kurtarma ekiplerini aramadın? Neden Glyn'e sordun?'

"Hiçbirine üye değilim ve Google'da bulduğum yerel garaj çok meşgul olduklarını söyledi.

"Ve o sırada Glyn gelip seni kurtardı, öyle mi? Aklıma bir şey geliyor. "Onları otoparktan mı aradın?

Glyn itiraz ediyor ama elimi kaldırarak onu durduruyorum. "Bir saniye, Glyn. Lütfen, cevap vermesine izin ver.

O beklemez. "Google'da nereden arama yaptığını bilmenin gerekli olduğunu sanmıyorum Tina. Konuyla pek ilgisi yok. Megan'a pişmanlıkla bakar.

"Bırakın cevap versin, lütfen.

"Sorun yok, Glyn. Kapı çerçevesinden uzak durur. "Yaptım, evet. Hava sıcaktı ve arabam havasızdı, dışarı çıkıp Google'a baktım ve tam o sırada Glyn ortaya çıktı, tamirhaneye konuşmamın ortasında.

"Hangi garajdı? Hatırlıyor musun?" "Sakin ol Tina, burası mahkeme salonu değil.

Gözlerini kısıyor ve dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Evet. Evet, Fraser'ındı. Fraser'ındı.'

'Otoparkın o kısmında sinyal olmadığını biliyorum, sinyalin olduğu tek yer çıkışa yakın. Dolayısıyla yalan söylüyorsun. Glyn'in seni kurtarmasını planladın.'

"Aman Tanrım, Tina, bu çok saçma," diyor Glyn. Sanki bir uçurumdan atlamak üzereymişim gibi telaşlı görünüyor.

Ona aldırmıyorum ve devam ediyorum. 'Bana telefonunu ve geçmişini göster. Nerede arama yaptığını göster.' Geçmişini temizlememiş olması için dua ediyorum.

Telefonunu açıp bana sayfayı gösteriyor ve ardından Fraser's Garage'ın aranan numarasını gösteriyor.

Telefonunu alıp sayfaya bakıyorum ve zaman akışını kontrol ediyorum. Her şey söylediği gibi. 'Ama orada hiç sinyal yok. Olmadığını biliyorum. Çıkışa kadar gidip sonra arabaya geri dönmüş olmalısın. Sırf yalanlarını kanıtlamak için.'

'Tina, bence geri çekilmelisin. Bunu hemen durdur. O yıkıldı. Ben yardım ettim. Tam telefonu ona fırlatmak üzereyken elimi tuttu. "Tina! Neyin var senin?" Elimi tutarak Megan'a bakıyor ve aralarında özel bir zihinsel iletişim olduğunu görüyorum.

'Hemen evimden defol ve bir daha sakın işe gelme' diye bağırdım. Hayır, önce seninkine gidelim ve gardırobuna bakalım.'

Megan hıçkırarak, 'İşimi kaybedemem. Beni işten atamazsın. Öyle değil mi, Glyn?' Elini onun koluna koyar.

Oh, lütfen. Beni bu dramadan kurtar. Aralarında durup tekrar "Gardırobunuzu görelim." diyorum.

"Hayır, seni kovamaz," diyor Glyn. "Tina bu iş yeterince uzadı.

"Ona neden saçını değiştirdiğini sor, bu çok garip, en azından bunu sor! Zihnim yarışıyor ve bunun nasıl tersine döndüğünü anlayamıyorum. Tekrar soruyorum.

Anahtarlarını verdi ve ben de evden çıktım.

"Çilek sarısı istemiştin," diyor. Ama renk tepki verdi ve kumral oldu. Bunu planlamamıştım Tina, ne kadar tuhaf olduğumu düşünüyorsun? Ben de aynı renkte uzatma yaptırdım. Senin rengine bu kadar yakın olduğunu düşünmemiştim. Farkına bile varmadım.'

"Doğru, saçının neden böyle olduğunu açıkladı. Eve gitsen iyi olur, Megan. Tina, Megan'lara burnumuzu sokmaya gitmiyoruz. Geri gel.'

Evet, öyle. Hadi ama Glyn, bu çok saçma bir bahane. Ve doğru değil!' Uzatma kablosunu çıkarmak istiyorum. Onu yumruklamak istiyorum. Sinek gibi vurmak. Onun bana yaptığı gibi incitici bir şey yapmak istiyorum.

'Hayır, oraya gitmeyeceğim. Birinin çocuklarla kalması gerek. Senden gitmemeni istiyorum, Tina. Lütfen bu işin peşini bırak.'

Ama yapamam. Kanun onun tarafında. Yasanın gözünde yanlış bir şey yapmadı. Ama ona karşı agresif davranışlarımdan dolayı başım ciddi belaya girebilir ve eğer evine zorla girdiğimi öğrenirse. Bunu düşünmeye dayanamıyorum. Glyn'i görmezden geliyorum. Fotoğraf çekeceğim ve sonra elimde kanıt olacak. O zaman bana inanacak.

Ön kapısını açtım.

Derin bir iç çekti. Kendimden emin adımlarla merdivenlere doğru ilerledim ve ikişer ikişer çıktım. Omzumun üzerinden bağıriyorum: 'Haydi, sana haddini bildirmek için kanıt olarak fotoğraf çekmeme tanık olmanı istiyorum. Dikkat et de kedi dışarı çıkmasın. Megan sorgulayan gözlerle bana bakıyor; hatamı fark ederek yukarıya doğru devam ediyorum. Yatak odasına doğru yürüyorum ve gardırobunu açıyorum. Hiçbir şey yok. İçinde benim kıyafetlerime benzeyen hiçbir şey yok, ince çizgili takım bile. Asılı duran tüm giysileri bir kenara itiyorum ve gardırobun arkasını arıyorum, kutuları ve ayakkabıları çıkarıyorum. Ama olmalı. Benimkine benzer kıyafetleri olduğunu biliyorum. Biliyorum. Onları görmüştüm. Diğer odaya koşup arıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. Öyle hissediyorum ki

Aptal. Glyn'e onun ne kadar yalancı ve manipölatör olduğunu göstermek istiyorum ve şimdi deli olan benmişim gibi görünüyorum.

Sessizce duruyorum.

Megan yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle önüme geçiyor. "Bir şey buldun mu Tina?

'Yapmadığımı biliyorsun,' diye çıkıştım.

"Özür dilemeyecek misin? Bu davranışlarınla gerçekten çok ileri gittin,' diyor Megan hiddetle.

'Yerlerini değiştirdiğini biliyorum. Bir yere sakladın,' diyorum ters bir şekilde.

Dudaklarını çekiştiren bir gülümseme yakalıyorum. "Eğer tüm evi aramak istiyorsan Tina, durma, devam et.

Yüz ifadesini okuyamıyorum. Ama okumama gerek yok, tuhaf davranışlarımdan dolayı sevinç duyduğunu zaten biliyorum. Senaryoyu benim için yazmış olsaydı daha iyi bir performans sergileyemezdim.

"Bu arada, bir kedim olduğunu ve yatak odamın hangi oda olduğunu nereden biliyorsunuz?

"Bir tahminde bulundum ve kedi koridordaydı, Sherlock.

Telefonuyla oynuyor. 'Bu arada seni videoya çektim. Vay, vay, tamamen la, la görünüyorsun.' Gülüyor.

Hışımla aşağıya indim. O da beni takip etti. 'Her şeyi taşıdığını biliyorum. Ama onları bir yerlerde sakladığını biliyorum. Yine de şimdi onları giyemezsin, beni taklit ettiğini ortaya çıkardığım için değil.

"Sanırım gitmen gerekiyor. Şimdi.'

Artık bavullardan arındırılmış düzenli salona bir göz atarak ayrılıyorum. Normal ve sıradan görünüyor. "*Her şeyi taşıdınız*, resimleri, kağıtları, *her şeyi*, değil mi? Birden hatamın farkına vararak soruyorum, evine girdiğimi biliyor ve gelmeyi talep ettiğimdeki soğukkanlılığının nedeni de buydu.

Nereden biliyorsun? Evime zorla mı girdin, Tina? Bu yasalara aykırı.' Telefonunu yüzüme doğru salladı.

* * *

"Ne! Ona söylediğimde Glyn neredeyse sigortayı attıracaktı. Yüzü kızardı. 'Tanrı aşkına! Tina! Onun evine ne zaman girdin?' Beni sıkıca kavırıyor. Yüzüne yayılmış bir kuşkuyla bana bakıyor. Acı çekmiş ve korkmuş görünüyor. "Böyle bir şey yapacağını hiç düşünmemiştim.

Aptal,' diye tısladı. 'Üzgünüm ama sanırım kafana aldığın darbe seni gerçekten etkilemiş.

'Neden bana inanmıyorsunuz? Her şeyi sakladı,' diye ısrar ediyorum.

"Kapa çeneni, Tina. Derin derin nefes alıyor. "Sevgilim. Onun tutuşu Yüzü gibi ben de rahatlıyorum. Gözlerinde endişe ve acımanın birbirine karıştığını görüyorum. Ona deli gibi geliyor olmalıyım. Ben de kendime deli gibi geliyorum. 'Kendimizi daha fazla derine sokmayalım, bebeğim. Seni desteklemek istiyorum, gerçekten istiyorum ama kabul etmelisin ki elinde hiçbir kanıt yok ve tüm bunlar kafana yediğin o darbeden sonra başladı.

"Bu gece beni videoya çekti. Başımı onun evine doğru sallıyorum.

Sanki başka bir kafam çıkmış gibi bana bakıyor. Lanet olsun.

Söyleyecek

Howard ya da polise git. Aman Tanrım, bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın? Onun evine zorla girdin. Sen lanet bir avukatsın.'

İçinde bulunduğum durumdan duyduğum hayal kırıklığıyla onu kendimden uzaklaştırdım.

'Sen bir avukatsın. Sana neler yapabileceğini anlıyor musun?'

Başımı sallıyorum ama yerimde duruyorum. Bunu benim yaptığıma onu inandırmalıyım çünkü o beni takip ediyor; ailemi benden almaya çalışıyor.

"Ondan özür dilemelisin. Bu gece!"

Yapmayacağım! Bak Glyn, sen görmüyorsun ama o benim hayatımı ele geçirmeye çalışıyor, benimkiler gibi kıyafetler aldı-'

"Birinin kıyafetlerini kopyalamak suç değildir.

'Değil, ama saçına bak, onu da kopyalamış. Ofise de sızmış; dosyalarım kayboldu ve sonra yeniden ortaya çıktı ...'

"Öyle diyorsunuz ama benim tek gördüğüm onları

yanlış yere koyduğunuz. "Peki ya saçları!"

"Tina, bunun bir kaza olduğunu ve herkesin başına gelebileceğini açıkladı.

Ağlamaya başlıyorum çünkü beni duymadığını görebiliyorum ve açıkçası başka ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. O kadar köşeye sıkışmış durumdayım ki bu beni felç ediyor. Bir kez daha deniyorum, "Glyn, bak Laura'ya ne yaptı. Tırnaklarını boyayacaktım. O benim kızım, bu benim işim. Bana bile acınası ve mızımız geliyor.

"Kendine gel Tina," diye bağıyor. 'Bunun kulağa nasıl geldiği hakkında bir fikrin var mı? Sen biliyor musun? Acınası bir durum. Önemsiz. Senin onun evine zorla girmen dışında. Bu gülünç derecede

mantıksız!

'Neden benim gördüğümü görmüyorsun? Neden bana inanmıyorsun, Glyn? Onunla çok samimi görünüyorsun; aramıza girdi, görmüyor musun? Şu bağırışımıza bak. Biz böyle davranmayız.' Bir tartışmada kaybettiğinizi anladığınız bir nokta gelir ve zararınızı kesip geri çekilmeniz gerekir. Şu anda ben böyleyim. Ancak geri adım atamam ve çekip gitmeyeceğim. Deli olmadığımı bilen tek kişi benim. Ama her deli buna inanmaz mı?

'Hayır, bilmiyoruz, ama yine de daha önce bu şekilde planını kaybetmedin ya da birinin evine girmedin! Ve kanıt istiyorsun, Tina. KANIT! Sen avukatsın, bunu bilmen gerekir. Kafasını toparlamaya çalışır gibi ellerini yüzüne sürüyor. "Sana neler yapabileceğinin farkında mısın? Eğer söylediklerin doğruysa, ki ben bir an bile doğru olduğuna inanmıyorum, o zaman onun ekmeğine yağ sürmüş olursun. Bizi kontrol ediyor. BIZI! Oraya gidip çenesini kapalı tutması ve o lanet videoyu göstermemesi için onu ikna etmeye çalışmalıyım. Arkasını döner ve yumruğunu duvara vurur, sonra acıyla yüzünü buruşturur. "Lanet olsun Tina, eğer Howard'la birlikte olursa, bizi kontrol edebilir.

Ona tıslıyorum, 'Evinde olduğuma ya da zorla girdiğime dair hiçbir kanıtı yok. Bu sapkınlık. Saçmalık. Kanıtı yok! Stres yapmayı bırak. Kanıt olmadan hiçbir şey başaramaz. O video hiçbir şeyi kanıtlamıyor.'

İç çekiyor. "Umarım öyledir Tina, umarım öyledir. Ama içimden bir ses bunun o kadar kolay geçmeyeceğini söylüyor. Kapıyı açıyor, tereddüt ediyor ve bana dönüyor. 'Bütün bunlar olurken çocukları düşündün mü? Sen düşündün mü? Sahip olduğumuz her şeyi yok etmeden önce kendine gel.

'I . . .'

"Başka bir şey söyleme. Döndüğümde gidip özür dileyeceksin.'

"D i l e m e y e c e ğ i m . Huysuz bir çocuk gibi konuşsam da umurumda değil. Özür dilemeyeceğim.

ondan özür dilerim - ASLA.

Glyn kapıyı çarpıyor. Yoldan Megan'ın evine doğru yürümesini, kapıyı çalmasını ve sonra içeride kaybolmasını izliyorum. Kapı kapandığında ruhumun derinliklerinde, daha önce hiç acı hissetmediğim bir yerimde bir acı hissediyorum. Bunu açıklayamıyorum; kim olduğumun özünü sarsan derin bir sızı bu. Sonra mutfağın yüzeylerini temizliyorum. Önüme düşen her şeyi tekmeliyorum. Dönüp duruyorum ve şu anda hayatım üzerinde kontrolümün olmamasından dolayı derin bir hayal kırıklığı içinde saçlarımı tutuyorum. Sonra, kendimi daha fazla dik tutamayarak

mutfak ünitesinden aşağı kayıyor ve dizlerime sarılıp ileri geri sallanıyorum. Tiz bir ses dikkatimi çekene kadar uzun süre bu şekilde kapıya bakıyorum ve bir anlık şaşkınlıktan sonra telefonumun ışığının yandığını görüyorum. Bilinmeyen bir numaradan gelen bir mesaj. Tereddütle açıyorum. *Sosyal hizmetler davranışınızı nasıl değerlendirir?* Kelimeler bir odaklanıp bir çıkıyor ve beni sersemletiyor.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Göz kapaklarım ağırlaşıyor ve açık kalmaları için ne kadar zorlasam da kapanıyor.

Yatağa girdiğinde saat gece yarısını biraz geçiyordu ve hemen sinirlerim tepeme çıktı. Yuvarlanıp beni kendine doğru çektiğinde uyuyormuş gibi yapıyorum, böylece kaşıklaşıyoruz. Nefesime konsantre oluyorum ve gözlerimi kapalı tutuyorum.

"Uyanık olduğundan emin değildim, uyanık mıydın yoksa seni ben mi uyandırdım?"

Cevap vermiyorum. Aslında dürüst olmak gerekirse, ne söyleyeceğimden ya da kocamla nasıl bir konuşma başlatacağımdan emin değilim. Şu anda aramızda çok büyük bir uçurum var ve bunu nasıl kapatacağımı bilmiyorum. Ya da daha kötüsü, bunu isteyip istemediğimi bile. Kafam çok karışık. Onu seviyorum ama şu anda ondan hoşlanmıyorum. Aramızın düzelmesini istiyorum ama bunu gerçekten isteyip istemediğimden emin değilim. Aramızdaki ilişkinin eski haline dönmesini istiyorum ama etrafımızda bu güvensizlik varken nasıl dönebilir ki? O benimle kaşıklaşıyor ve ben sessizce yastığıma ağlıyorum.

Ertesi sabah, kendimi daha iyi hissetmiyordum. Berbat bir gece geçirdim ama her şeyi bir perspektife oturtmaya çalıştım. Sorun şu ki, Glyn ve Megan'a neler olduğunu bir türlü anlayamıyorum. Bariz gibi görünen şeylere inanmak istemiyorum, çünkü bariz görünmesinin tek nedeni Megan'ın bunu manipüle ediyor olması olabilir. Düşüncelerimle daha fazla başa çıkamayarak yorganı geriye itiyorum ve yataktan çıkmaya başlıyorum.

"Tina, şu anda sana neler oluyor? Glyn soruyor ve ben bu lanet soruyu duymaktan bıktım. Beni tekrar kendine çekiyor, daha da yaklaştırıyor ve boynuma sokuluyor. Böyle bir şey olmayacak. Bunu yapabileceğimi nasıl düşünebilir? Sesinden sakinleştiğini duyabiliyorum ama nasıl olduğunu merak etmekten kendimi alamıyorum. Kız yüzünden mi? Onunla çok mu içti? Kahretsin. Böyle düşünmeyi bırakmalıyım. "Daha önce beni korkuttun. Sanki aklını kaybediyorsun. Dün gece kim olduğunu bilmiyordum, beni korkuttun. Sinir krizi geçireceğini sandım. Seni seviyorum, biliyorsun, seni sevmekten vazgeçmedim. Lütfen sana yardım etmeme izin ver. Elleri vücudumda dolaşmaya başladı, şeklimin hatlarını takip ediyordu.

İç çekiyorum. Onu ben de seviyorum; sadece *ona* olan bağlılığı beni kelimenin tam anlamıyla çıldırtıyor. Yine de söylemeyeceğim, bu sadece işleri karıştıracak. Bunun için onu incitmek istiyorum. O benim tarafımda olmalı ve ben de kesinlikle onun etrafında dolanmamalıyım. Bunu biliyorum. O hariç,

İşlerin benim için ters gitmesinden korkuyorum. Neredeyse kararlılığımı kaybedip ateş edecektim. Ama yapmadım. Ben bir korkağım ve onu kaybetmekten korkuyorum. Belime doladığı elini tutup sıkıyorum ve daha fazla hareket etmesini engelliyorum. "Beni yok etmeye çalışıyor ve nedenini hiç bilmiyorum. Seni bile inandırmış.

'Tina, yeni bir işe, yeni bir mahalleye alışmaya çalışıyor. Burada Rachel dışında hiç arkadaşı yok ve onu meşgul edecek yeterince şey var. Megan'la evden uzakta vakit geçirmek istemeyecektir. Ayrıca, Howard ondan kurtulamayacak. Yalnız, hepsi bu ve belki de çok çaballıyor. Bence olmayan bir şeyi çok fazla yorumluyorsun. Ona iyi davranmak senin için neden bu kadar zor? Bu sen değilsin. Kendine gelmeli ve ondan özür dilemelisin.'

Homurdanıyorum. 'Tanrım, seni tartışmasız bir şekilde kandırdı, hem de çok. Bunu neden göremiyorsunuz? Neden hiçbiriniz onun tüm bu maskaralığı manipüle ettiğini göremiyorsunuz? Sonra Ali'nin bana söylediği bir şeyi hatırladım. "Geçen gün çocuklarla bisiklete bindiğimiz günü hatırlıyor musun? Buraya geldi ve bahçemizde güneşlendi. Ali onu gördü. Benim gibi giyinmişti ve benimkinin aynısı büyük bir güneş şapkası takıyordu. Hatta Ali şapkayı çıkarana kadar ben olduğumu sandı. Bu normal değil. Şu lanet çiti de tamir ettirmeliyiz. O gün Fransız pencerelerini gece boyunca açık bıraktığımı söylemiştin ya? Açık bırakmadım. Peki, komşumuzun benimle aynı güneş şapkasına sahip olma ihtimali nedir? Çocuklarımız olmadan önceki gezilerimizden birinde New York'tan almıştım.

'Bunu bana neden daha önce söylemedin? Şapkanın hala burada olduğunu kontrol ettin mi?'

Gardıroba gidip arkadaki şapka kutumu açıyorum. Boştu. Gitmiş. Hayır, gitmiş. Ama dediğiniz gibi, bunu kanıtlayamam, değil mi? Şimdi bana muhtemelen onu hayır kurumuna verdiğimi ya da bunun gibi aptalca bir şey yaptığımı söyleyeceksiniz, çünkü onu nasıl almış olabilir ki?

Sabahlığımı kaptığım gibi aşağıya indim. Saat erken ama hava aydınlık. Mutfaktaki perdeleri ve panjurları açıyorum. Katlanır kapıları açıyorum, kutudan bir kahve kapsülü çıkarıyorum ve kahve makinesine atıyorum. Su ısınırken, onun evine bakıyorum. Tanrım, hemen yanına gidip ... ve ... ve ... Ona ne yapmak istediğimi bilmiyorum, ama ne olursa olsun, hapis cezası olacak.

Kahve makinesi ötüyor ve ben fincanımı musluğun altına sokuyorum. Glyn söylediklerimin doğruluk payı olduğunu düşünmek bile istemiyor. Ki bu da

bana bir avukat için tamamen mantıksız geliyor. Kendimden şüphe ediyorum ve hata yapmaktan ya da önemli bir bilgiyi unutmaktan korktuğum için yaptığım her şeyi ikinci kez gözden geçiriyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, annemin akıl hastalığına sahip olabileceğimden korkuyorum. Bazı şeylerin kalıtsal olduğunu söylerler; boy, göz rengi, saç ve cilt tipi gibi. Bazı akıl hastalıklarının genetik geçişli olduğu biliniyor. Annemdeki hastalığın travmadan kaynaklandığı söylendi, ya da bize öyle söylendi. Cevaplardan korktuğum için bu konuyu çok fazla araştırmadım. Espressomu iki yudumda içiyorum.

Howard ondan etkileniyor ve nedenini anlayabiliyorum, bu oldukça açık. Sally dışındaki sekreterler onu seviyor. Sanırım onu sevmemeleri için bir neden yok, çünkü kurşun sıkıldığı onlar değil. Yine de bu oluyor, peki neden Ali dışında kimse bunu göremiyor?

Birden ikisinin de dün gece onun evinde olduğunu, içtiklerini, güldüklerini ve Glyn'in aklımı kaçırdığım konusunda onunla hemfikir olduğunu düşünüyorum. Birlikte. Onun evinde yalnız, o ağlıyor ve kendine acıyor ve Glyn onu teselli ediyor. Başım zonkluyor. Göğsüm gerginlikten yanıyor. *Onu beceriyor mu? Sikiyor mu?*

Yıllar gibi gelen bir süre boyunca kara kara düşünerek oturuyor ve yaşam belirtisi var mı diye evini izliyorum, öfkem düşüncelerimi renklendiriyor. Buzdolabından protein içeceklerimden birini çıkarıyorum; bunları almaya başladım, vitaminlerle ve hafıza kaybına ve enerjiye yardımcı olmak için her türlü mucize bitkiyle dolu. Çabucak içiyorum; iğrenç, buruk tadından ürperiyorum ve boş şişeyi çöpe atıyorum. Ne cüretle onun tarafını tutar? Burada yaşamayı seviyor. Bu geniş evde. Knutsford'un en değerli yerinde. Mirasım ve ben olmasaydık burada yaşayamazdık. Ha, bunu çoktan gözden kaçırmış gibi görünmesi komik. Hayatımı ve sahip olduklarımızı mahvetmesine izin vermeyeceğim. Ve eğer düşündüğü buysa, kesinlikle tüm bunları benden almayacak. Ne! Ve onunla birlikte mi olacak? Planı bu mu? Benden sıkıldı ve bir kızdan mı hoşlanıyor? Ben boşanma avukatıyım ve böyle bir oyun oynamaya kalkarsa benden bir kuruş bile alamaz.

Lavabonun yanında dün gecedan kalan boş tabak çanağı bulaşık makinesine atıyorum ve kapıyı çarpıyorum; tabak çanağın tabak çanağa çarptığını duyuyorum ve irkiliyorum. Tanrım, kafein almış olmalıyım, kalbim hızla çarpıyor. Biraz baygınlık hissediyorum ve tezgahın kenarına tutunuyorum.

Yoldan bir araba geliyor. İzliyorum ve Glyn'in ailesi taksiden indiğinde şok oluyorum. Harika. Yolculukları nasıl bu kadar çabuk bitti? Bir süre daha var sanıyordum ama şu anda ne bilebilirim ki? Buna ihtiyacım yok.

Üst kata koşup işe gitmek için hazırlanıyorum. Kapı zili çaldı.

'Ailen geldi; kalkıp onları içeri alsan iyi olur. Bugün geleceklerini biliyor muydun?'

Yarı uykulu bir şekilde müstehcen bir şeyler mırıldanıyor; kalkıyor ve beni giyinirken görüyor, tek kelime etmeden sabahlığını giyiyor ve odadan çıkıyor. Ailesini karşıladığını, çaydanlığın yandığını, bir sürü gürültü ve kahkaha duyuyorum.

Ailesini görmek ya da onlarla konuşmak istemiyorum. Nasıl konuşabilirim ki? Onlara karşı medeni olmak istemiyorum, bu onların suçu değil, ama o onların oğlu ve onlar da onun tarafını tutacaklar. Dürüst olmak gerekirse, deli saçmalarımı onlara açıklamak zorunda kalmak istemiyorum. Başka birinin deli olduğumu düşünmesini istemiyorum.

Beş dakika sonra arabamda oturuyor ve motoru çalıştırıyordum.

Ali'nin evinin önünde durdum. Kapıyı yavaşça çalışıyorum, Katie'yi uyandırmak istemiyorum çünkü saat daha 6.30. Yarı uykulu bir halde kapıyı açıyor, bana şöyle bir bakıyor ve beni içeri sürüklüyor.

"Ne oldu?"

Beni salona götürüp kapıyı kapatmadan önce bir duraksama oluyor. 'Sana bir içki getireyim mi? Kahve? Daha sert bir şey?'

Evet, bir şişe votka iyi olur, teşekkür ederim, demek istiyorum. Tedirgin görünüyor, umarım onu uyandırdığım için bana kızmamıştır. 'Hayır, bir şey değil, teşekkürler. Neden burada olduğumdan emin değilim. Dengesizce sallanıyorum ve en yakın sandalyeye oturuyorum. Megan'ın tüm hareketlerini ve Glyn'e yaltaklanmasını da dahil etmeye dikkat ederek dün akşamki olayları anlatıyorum. Hatırlamakta zorlanıyorum, her şey bulanık görünüyor. "Ve üstüne üstlük, ailesi geldi. Neden bana bugün geleceklerini söylemedi? Söylemediğini biliyorum. Muhtemelen söylediğini ve benim unuttuğumu söyleyecektir. Şakaklarımı ovuyorum.

'Tanrım, çok zeki, bu kadar zeki olduğunu fark etmemiştim. Evine girmen için seni manipüle etmiş gibi görünüyor. Tina, iyi görünmüyorsun, iyi misin?'

'Biraz garip hissediyorum, henüz bir şey yemedim, sanırım kahvem çok sertti. Doğruca onun eline düştüm, değil mi? Bir tek sen varsın

Onu gerçekte olduğu gibi gören tek kişi benim, diğer herkes onun muhteşem olduğunu düşünüyor ve ben de dev oldum.

"Glyn de dahil.

"En önemlisi, Glyn. Biraz mısır gevreği alabilir miyim lütfen, bir şeyler yemem lazım. Ali bana bir kase granola ve bol süt getirdi. "Kapıyı çaldığımda uyanık mıydın?

"Evet, sadece beş dakika farkla. James'le konuşuyordum. Saat farkı, bilirsiniz. Onunla çoğu sabah bu saatlerde konuşurum.

Kendi sorunlarıma o kadar odaklanmıştım ki, ona nasıl olduğunu bile sormadım. "Kahretsin, Ali, özür dilerim. Çok kabayım, sana nasıl olduğunu sormadım mı?"

'Oh, sorun değil. Yine de iyi. Oraya gitmek için gerekli fonu sağlamayı başardı. Bu yüzden tabii ki çok mutlu. Birkaç gün içinde dönecek ve bunu inkar edemem. Onu tekrar görmek için yanıp tutuşuyorum.

Kısa bir süre önce Glyn için de aynı şeyleri hissettiğimi hatırlayarak anlayışla gülümsüyorum. "Glyn aklıımı kaybettiğimi düşünüyor. Onun anlattıklarına inanıyor.

'Bu çok garip, o kim oluyor da onun kararlarını bu şekilde gölgeliyor? Ailesine ne söyleyecek?"

Omuz silkiyorum. 'şu anda onları düşünemem. Ben işe gidiyorum. Ayağa kalkıp çantamı alıyorum ve oda dönüyor. "şu anda sağlıklı düşünemiyorum Ali.

'Çocukları alıp eve getireceğimi unutma. Glyn'e söyledin mi?"

'Ah, Ali, üzgünüm, özel dedektif aradı, erteledi. Onunla bu akşam Wigan'da bir barda buluşacağım. Dün gece olanlardan sonra sana mesaj atmayı unuttum. Üzgünüm, aklımdan çıkmış. Ofisteki zamanımı bloke ettiğim için bugün çocukları alabileceğimi düşündüm, sanırım Glyn ile aramızda bir şeyler olduğunu hissediyorlar. Onlara yakın olmak istiyorum.

Ali hiçbir şey söylemiyor.

"Onunla yatmakla mı suçladım? Akıl hastası, ha? Öyle olduğunu sanmıyorum, ama ona neler olduğunu anlamıyorum. Yapacağını düşünmüyorsun, değil mi?"

"Benim ne düşündüğüm önemli değil Tina, Glyn'e güvenilebilir.

Gözlerimi kısıyorum. "Bu ne anlama geliyor? Bir şeye tanık mı oldunuz? Onları birlikte gördün mü?"

"Ben ... bak Tina, her durumdan bir sürü yanlış anlam çıkarabilirsin.

'Ali, sen benim en iyi arkadaşımın, sana güveniyorum. Lütfen bana ne bildiğini söyle

Gördüm, lütfen. Tanrım, bunu sadece laf olsun diye söyledim, asla inanmadım. Onu incitmek ve belki de hipnotik durumundan çıkarmak için söyledim ama ...' Onu suçladığım zamanki halini düşünüyorum. 'Ama belki de haklıydım ... Tanrım, öyle miyim? Haklı mıyım?

'Bak Tina, gördüğümü düşündüğüm şeyi sana anlatmak işleri daha da kötüleştirebilir. Glyn'in onunla yatmadığından eminim. Şimdiden en kötüsünü hayal ediyorsun.'

'Ali, bana her şeyi anlatabilirsin. Bilmek istiyorum. Şimdi ağzından kaçırdın, ifşa etmeden duramazsın. Sandalyeye geri yığıldım, şimdi daha da kötü hissediyorum. Duymak üzere olduğum şeyin şokundan olmalı.

"Evliliğindeki sorunları başlatan şey dedikodu oldu ve ondan sonra da hiç bitmedi. Ve işte buydu. Kötü niyetli dedikodu. Ama buna inanıldı ve sonrasında her şey yokuş aşağı gitti. Bunun sizin evliliğinizin de başına gelmesini istemiyorum.

Evliliği hakkında her şeyi biliyorum ama kocası Glyn'e hiç benzemiyordu. Her zaman zorba ve kontrol manyağı biriydi. Bu konuyu uzatmak istemiyorum ama ikisini karşılaştırmak haksızlık olur.

"Onunla yattığını mı düşünüyorsun?

Tanrım, hayır. Görmedim. Gördüğüm şey bu değildi. Öyle bir şey değildi.' "O zaman neye benziyordu?

'Tina, keşke koca ağzımı açmasaydım. Onları kasabada gördüm; adam kadının bavullarını bagaja koymasına yardım ediyordu. Kadın arabaya tırmandı ve camı indirdi ve adam ... şey, adam eğildi ve kadın onu dudaklarından öptü. Sanırım sadece bir öpücüktü. Glyn'in uzaklaştığını gördüm.'

"Öpücük mü?

'Evet ve dediğim gibi, kötü niyetli herhangi biri tarafından yanlış okunabilir. Kim bilir belki de beni pelikan geçidinde gördü ve bunun harika bir fikir olduğunu düşündü? Her şeyi tam da bu durum için ayarlamış olabilir.

"Yani, bir ilişkisi var.

'Ben asla böyle bir şey söylemedim ve bu yüzden size bundan bahsetmek istemedim. O isteyebilir. Ama Glyn'in isteyeceğini sanmıyorum. Asla. Ve sen de

Buna da inanın, aksi takdirde istediği etkiyi yaratıyor, şüphe uyandırıyor ve evliliğinizi mahvediyor.

"Bu konuda harika bir iş çıkarıyor. Gitmek için sandalyemden fırladım ve oda dönmeye başladı.

'Tina,' diye bağılıyor Ali, ön patıkada peşimden koşarken. 'Ne yapıyorsun sen? Bence araba kullanmamalısın, berbat görünüyorsun ve sesin berbat geliyor. İçki mi içtin sen?'

"İçiyor muydum? Bu saatte mi? Saçmalama, tüm bu stres beni içmeye itiyor, ama hayır içmedim. Kendimi sabitlemek için çiti tuttum. "Uzun zaman önce yapmam gereken şeyi yapıyorum. O kaltağın kim olduğunu ve neden beni yok etmeye çalıştığını öğreniyorum.

"Özür dilerim Tina, sana gerçekten söylemek istemedim.

Cebimde bulduğum bir mendille gözlerimi siliyorum ve camı indiriyorum. "Seni bunu açıklamaya zorladığım için özür dilerim ama bunu yaptığına sevindim.

Ali'nin sesi yumuşak. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Ben uzaklaşırken arabanın kapısına tutunuyor. "Tina, beni affedebilir misin?

Açık pencereden elini tuttum. 'Sana kızgın değilim. Seni sonra ararım.'

Yirmi Beşinci Bölüm

Uyandığımda kendimi arabamın içinde yığılmış, başımı direksiyona dayamış halde buluyorum. Ağzım bir çöl gibi kuru ve başım sersemlemiş. Yavaş yavaş doğruluyorum, yönümü şaşırılmış bir halde. Neredeyim ben? Tanımadığım bir ara sokağa park etmişim. Bardaklıktaki su şişesinden uzun bir yudum alıyorum. Beynimdeki sisin içinden önemli bir şey yapmam gerektiğini biliyorum. Neydi o? Arabadan iniyorum ve tökezliyorum, bacaklarım ağırlığımı taşımakta zorlanıyor. Etrafıma bakıyorum ama hâlâ yerimi bulamıyorum. Buraya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum. Ofise gidiyordum. Telefonumu bulmak için çantamı karıştırıyorum. Google haritalar nerede olduğumu gösterecek.

Elimde Glyn'den gelen cevapsız aramaların ve sesli mesajların bir listesi ve şöyle bir mesaj var. *Neredesin????* Sesli mesaj kutumu arıyorum ve mesajlarımı dinliyorum, Glyn'in sesi arabayı doldurdukça birinden diğerine geçiyorum. Sil tuşuna bastığımda ellerim titriyor ve bir öncekinin aynısı olan bir sonrakini bekliyorum. Glyn en hafif tabirle sinirli. Bir bakıma onun karşısında olmadığım için minnettarım. Öfkesinin telefonda aktığını hissedebiliyorum. Ali'den bir mesaj var, onu aramam için yalvarıyor ve Glyn'i aramadan önce bunu yapmam gerektiğini vurguluyor. Glyn'den gelen beşinci mesajı dinliyorum ve bu kez mesajın gönderildiği saate dikkat kesiliyorum. Akşam 6.30. - Çocukları almayı unuttum. Çocuklarımı nasıl unuttum? Çabucak Ali'yi arıyorum.

'Benim, Tanrım, Ali, çocuklarımı tamamen unuttum. Her şey yolunda mı? Onlar iyi mi? Glyn onları aldı mı?'

'Tina, onları unuttuğuna inanamıyorum? Nasıl yaparsın?' diye bağırıyor Ben.

"Lütfen Ali, yapma, kendimi çok kötü hissediyorum.

'Tanrım, Tina, hiçbir şey çocuklarının önüne geçmemeli. Tüm insanlar arasında paranoyanızla bunu bilmelisiniz.'

Başımı ellerimin arasına alıyorum ve suçluluk duygusuyla ağlayarak ileri geri sallanıyorum. "Biliyorum. Biliyorum. Onları Glyn topladı, değil mi? Lütfen bana topladığını söyle. Ondan öfkeli sesli mesajlar aldım ama söylemiyor. Tek söylediği, "Nasıl yaparsın, Tina. Çocukları unutacak kadar nasıl kendini düşünebilirsin?"

Ve çok haklı. Tanrım, şimdi gerçekten başını belaya soktun. Çok kızgıyım. Neden beni aramadın?'

"Yapamadım! Bayılmışım, daha yeni uyandım, nerede olduğumu bile bilmiyorum.

Ne demek bayıldın? İçki mi içtin? İçmiş gibi görünüyordun, sana sordum. Bana yalan mı söylüyorsun? Az önce ona bir tabakta verdin, ne kadar aptalsın?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Nasıl olduğunu bilmiyorum ama onları aldı. Onu görmedim bile. Orada değildim. Katie eve hasta geldi ve seninkileri alacağını söylediğini biliyordum. Kimseye söylemedi. Okulu aradın, hatırlamıyor musun? Glyn'e senin aradığını ve onları alacağını söylediğini söylüyor. Glyn endişelenmeye başladığında okulda kimse yoktu. Beni aradı ama ona yardım edemedim. Çılgına döndük, Tina. Aklımızdan neler geçtiğini hayal edebiliyor musun?"

'Bunu yapmayacağımı biliyorsun. Soracağım son kişi o.'

Onları aldı. Ve kimseye söylemedi. Glyn'e bile. Eve döndüğünde ve ailesi nerede olduklarını sorduğunda aklını kaçırmıştı. Size ulaşmaya çalışıyordu. Megan'ı da saatlerce kimse bulamadı.

"NE! O kadar yüksek sesle bağıriyorum ki sesim kesiliyor.

Arabayı geri vitese takıyorum ve trafiğe aldırmadan yan sokaktan hızla çıkıyorum, ana yola çıkarken emniyet kemerimi bağlıyorum.

Sözünü kestim ve Glyn'i aradım. Tina! Ne haltlar dönüyor? Neredesin? Neden bana Megan'dan çocukları almasını istediğini söyleme zahmetine girmedin?

Bana karşı son derece düşmanca davranıyor. Anlamadığım şey Megan neden ona haber vermedi? Planı neydi? Megan'dan onları almasını istemedim. Onlar iyi mi?"

'Onlar iyi mi? Bunu şimdi mi soruyorsun! Kahretsin, Tina, çok iyi durumdaydım. Matt de hastaneye gitti.

Neredeyse öndeki arabaya çarpıyordum, bir yığılmayı önlemek için tam zamanında frene bastım.

"Ne demek istiyorsun! Neden? Ne oldu? Aman Tanrım, onlara ne yaptı? Glyn, Matt'e ne yaptı? O iyi mi?"

"Kapa çenenin Tina, onun hakkında konuşmayı kes. Matt iyi, bodrumda kediye kovalarken merdivenlerden düştü, morarmış ama yaralanmamış. Senin sayende değil.'

'Bana teşekkür etmedi mi? Neden onları doğruca eve götürmedi? Neden sizinle iletişime geçmedi?'

"Megan'dan onları almasını istediniz. Hatta okulla temasa geçip onları bilgilendirdiniz. Sonra bana haber vermeyi unuttunuz ve ikinize de ulaşamadığım için ne düşündüğümü tahmin edersiniz.

"Okul size onda olduğunu söylemedi mi?

'Tabii ki yapmadılar, ben onları aradığımda kapalıydı. Megan'ı da bulamadık, sorun da buydu.

'Yani onlara bir şey yaptığını mı düşündünüz? Şimdi onun tehlikeli olduğuna inanıyor musunuz?

'Kes şunu, hayır, tabii ki onlara zarar verdiğini düşünmedim. SADECE NEREDE OLDUKLARINI BİLMİYORDUM!

Bağırmaktan kulaklarım ağrıdı. 'Eve döndüğünde onları gitmiş bulduğunu ve sana ulaşmanın hiçbir yolu olmadığını hayal edebiliyor musun? Megan'da olduklarını nereden bilebilirdim ki? Onlarla bir kaza geçirdiğini düşündüm. Telefon ettiğimde, sen olmayan bir kadının onları aldığını söylediler. Onları okuldan almasını isteyeceğini düşündüğüm son kişiydi. Sonra, çılgınca bir nedenden dolayı onunla birlikte olabileceğini düşünerek cep telefonunu aradım ama cevap vermedi, ona bir şey yaptığını düşündüm.

Bana bağırma kes. Anlamıyorum. Megan'dan onları almasını hiç istemedim. Yalan söylüyor. Yine yalan söylüyor, Glyn. Neden onları doğruca eve getirmedi? Sence de bu garip değil mi? Ve neden yolun karşısına geçip ona çocukların nerede olduğunu sormadın?

Sana söyledim. Dinlemiyor musun? Tina, telefonu kapandı. Kötü bir niyeti yok, sadece yanlış anlaşılma var.'

"Ne saçmalık ama. Tanrı aşkına. Her şeyi nasıl manipüle ettiğini görmüyor musun?"

'Kapa çeneni Tina, onları topladığı için şanslı yıldızlarına şükret. Aksi takdirde, firar ettiğin için farklı bir konuşma yapıyor olabilirdik.

Savunmam yok.

İkimiz de konuşmadan önce bir ritim var.

"Şimdi evdeler mi? Matt hastaneden döndü mü? Dedim.

İç çekiyor. "Evet ve ailem bu evde neler döndüğünü bilmiyor.

"Çocuklar iyi mi, Glyn? Bana iyi olduklarını söyle?"

'Onlar iyi Tina, yaşadığımız dehşet hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Megan annemin yemek hazırlamasına yardım ediyor. Bu sefer hepsi iyi.'

Konuşamıyorum. Megan evimde kayınvalidemle yemek mi hazırlıyor? Aramayı kestim çünkü şu anda çılgılık atmak istiyorum. Ve boğazım yanana kadar bağıryorum. Yumruklarım acıyana kadar direksiyonu tekrar tekrar yumrukluyorum. Megan'ın ailem için yemek hazırlamaya gelmesini sanki her gün olan bir şeymiş gibi çok kolay anlattı.

Yirmi Altıncı Bölüm

Evime giriyorum, sessizlik çöküyor ve herkesin yüzündeki ifadeye bakılırsa istenmeyen adam oluyorum.

Özür dileyerek gülümsüyorum ve onları karşılamak için doğruca kayınvalidemin yanına gidiyorum ama önce bana sonra da hızla Glyn'e bakıyorlar. Annesinin bir şey söylememesine şaşırdım. Beni hiç sevmedi, gerçekten, her zaman *oğlum için yeterince iyi değilsin* gibi bir tavrı vardı. Neden benden daha iyi olduklarını düşünüyorlar bilmiyorum. On yıl önce piyangodan küçük bir ikramiye kazanmışlar ve Avustralya'ya taşınarak Melbourne'un kenar mahallelerinde bir yer satın almışlar.

Kayınvalidem, Glyn'in yanındaki her zamanki koltuğumda oturduğunu gördüğüm Megan'a dönüyor. Saçlarını at kuyruğu yapmış ve çok daha az makyaj yapmış. Tamamen farklı görünüyor. Daha az Barbie, daha sade. Daha birlikte. Kıskançlık hissetmiyorum ama buna benzer bir şey, daha güçlü bir şey. Nefret mi? Kesinlikle. Megan kolayca benim yerime geçti. Glyn'in ailesinin ne düşündüğünü pek umursamadığını tahmin ediyorum. Bu tamamen çevresel, benim ne düşündüğümü önemsiyor ve bu biraz mide bulandırıcı.

"Seni görmek güzel Tina. Kendini nasıl hissediyorsun? Megan bize bazı zihinsel sağlık sorunları yaşadığını söyledi," diyor kayınvalidem. Bahse girerim tüm bu dramayı seviyordur.

Glyn'in öfkesi gözlerine yansıyor, gözleri bana doğru mutlak bir öfke izi bırakıyor. Başımı çevirip yere bakıyorum, utanç ve pişmanlık içindeyim, başıma gelenlere bir açıklama getiremiyorum.

Acaba işaretler hep oradaydı da ben mi yeterince yakından bakma zahmetine katlanmadım? Harika bir ilişkimiz vardı ya da en azından ben öyle sanıyordum. Seks hayatımız her zaman sağlıklı ve ateşliydi, çocuklardan sonra bile. Birbirimizi güldürürdük. Nadiren tartışırdık. Ama belki de düşündüğüm gibi değildir. Belki de sorunlara dayanacak kadar güçlü değildir. Megan ya da akıl sağlığı sorunları gibi olası hastalıklar şeklinde bir sorun. Duman ve aynalardan oluşan bir evlilik. Çikolatalı çaydanlık gibi bir evlilik.

Konuşmaya hazırlanırken kalbim güm güm atıyor ve felaketin yaklaştığını hissediyorum. "Olanlar için üzgünüm. Hiçbir mazeretim yok. Beni görmezden gelen Matt ve Laura'ya bakıyorum. Laura Megan'ın yanına oturuyor ve başını onun omzuna yaslıyor. Beni bir bıçak gibi kesiyor ama irkilmiyorum. Ne olursa olsun

Özür dilemekten başka söyleyecek bir şey bulamıyorum. 'Benim zihinsel bir sorunum yok. Aksini duymuş olabileceğiniz şeylere rağmen. Şu anda kendi akıl sağlığımdan şüphe etsem de Glyn'in ailesinin yararı için bunu etiketliyorum. Etrafta çocuklar varken bununla uğraşmak istemiyorum.

Sessizlikleri devam ediyor. Belli ki benden tüm bunları açıklığa kavuşturacak bir açıklama bekliyorlar. Ama adımı temize çıkarmak için ne söyleyebilirim ki? Bir avukat olarak, şimdi söyleyeceğim her şeyin beni suçlu çıkaracağını biliyorum. Bu yüzden kelimelerimi dikkatli seçiyorum. Uyuşturulduğuma dair bir kanıtım yok, ki bundan oldukça eminim.

"Bütün bunlar kulağa ne kadar çılgınca gelse de," diye başlıyorum, "Senden çocukları almanı istemedim Megan. Bu kesin. Ve lütfen devam etmeme izin verin," diyorum sözümü kesmek için hamle yaptığında, 'Merak ediyorum, neden Glyn'e çocukların sende olduğunu söylemedin? Neden onları okuldan doğruca eve getirmedin? Neden bu şekilde gözden kayboldun? Ve Matt neden bodrumdaki merdivenlerden düştü? Bu son cümleyi, saldırmak üzere olan bir yılan gibi tıslıyorum.

Kimse bana bir şey söylemiyor.

Annelerinin onları terk etmediğine dair güvence vermek için çocuklarımı kucaklamak istiyorum ama beni omuz silkmelerinden korkuyorum. Buna dayanamam, hepsinin önünde olmaz. Tanrım, ebeveynlikte çok mu başarısız oldum?

Megan, "Sıkıntılı ve kafanın karışık olduğunu görebiliyorum Tina, özellikle de hatırlamakta zorlandığın şeyler yüzünden. Kesinlikle, son zamanlarda davranışların biraz dengesizdi. Ama seni temin ederim ki benden çocukları almamı istedin. Mesaj telefonumda var.'

Glyn boğazını temizliyor. Yapabileceğinin en iyisi bu mu? Gerçekten mi?

Sözleri dişlerimi kenetledi. Telefonumda onun lanet numarası bile yok, yani bu bir yalan. Ellerimi bir teslimiyet jestiyle kaldırıp başımı sallıyorum. Kısasa kısas, dövüşmeyerek suçlu görünsem bile bunu yapmayacağım. Bunu yapmayacağım. Ona bu tatmini yaşatmayacağım. İçimdeki bir içgüdü bana şu anda bu noktaya basmamamı söylüyor.

Glyn'e bakıyorum. Bana kızmakta haklı, ama olduğundan daha fazla destek olmaya çalışması gerekmez mi? İyi olup olmadığımı sormaya ne dersin? Bu bir başlangıç olabilir. Orada düşmanla birlikte oturmak ruh halime yardımcı olmuyor ve şimdi de ailesini arkasına almış durumda. Masanın üzerine çıkmalı ve evliliğimizde yolunda gitmeyen bir şeyler olduğu için beni köpeklerle atması değil, bana destek olması gerektiğini haykırmalıyım. Onu yakalamalıyım

Onu ensesinden tutup bağırın, 'Bu ciddi bir durum Glyn, gerçekten ciddi bir durum, neler olduğuna odaklanman gerekiyor. Neden neler olduğunu göremiyorsun? Ama bunu da yapmayacağım.

Matt masadan kalkıyor ve bacaklarıma sarılıyor. Onu kucaklayıp kendime yaklaşıtıyorum ama Laura bana bakmıyor. Birlikte salona geçip kanepeye uzanıyoruz ve Matt'in sarılmış bedenine sarılıp ağlıyorum. Bugün bana ne oldu? Kesin olan bir şey var. Ne sarhoştum ne de hap almıştım. Peki bana ne oldu?

"Anne, ben merdivenlerden düşmedim.

"Ne demek istiyorsun? Babam senin yaptığını söyledi."

Başını sallar ve kucağında iki büküm olmuş ellerine bakar. "Ne oldu Matt?

"Beni o itti. "Seni

kim itti?" "Megan.

Ne? Emin misin, Matt? Emin olman gerek. Belki de ayağın kaydı ve o da sana yakındı ve seni ittiğini sandın ama aslında seni yakalamaya çalışıyordu. Sence böyle olmuş olabilir mi?"

Başını sallıyor.

"Laura gördü mü?

Omuzlarını silkiyor.

"Bu ne anlama geliyor Matt? Düştüğünde Laura orada mıydı?"

Yine omuz silkiyor.

Başını okşadım. 'Laura'ya hiçbir şey söylemeyeceğim ve eğer söylemediği için başının belaya gireceğinden korkuyorsan, girmeyecek. Ama bana gerçekte ne olduğunu anlatmanı istiyorum. Bunu yapabilir misin, Matt?"

Parmaklarını birbirine geçiriyor. "Bodruma indik, kedisinin sıkıştığını ve ona yardım etmemiz gerektiğini söyledi. Önce Laura gitti. Ben de peşinden merdivenlerden iniyordum. Sonra beni itti. Dizlerimi çarptım anne. Onları incittim. Bak."

Pantolonunun paçasını yukarı çekiyor, ben de yardım ediyorum. Dizlerinin ve bacaklarının halini gördüğümde, kükreyerek salondan çıkmak ve sokağın karşısındaki o kaltağı kendi lanet evine tekmelemek istiyorum. Görünmez bir kemer belimi sarıyor, öğürmek isteyene kadar sıkıyor. Öfkemi sadece oğlumun yüzündeki endişeli ifade dizginleyebiliyor. Beni bir trenin gücüyle çekiyor ama onun melek gibi yüzü bana bir tasma takıyor.

Çocuklara zarar vermek ona ne kazandıracak? Onun incitmek istediği benim. Sally'nin eve hasta döndüğü gün sekreterlerin ofisindeki çöp kutusunda müshil tabletleri gördüğümü hatırlıyorum. Bu kadın bana zarar vermek için ne kadar ileri gidecek? Eminim onları Sally'ye o vermiştir. Telefonumu açıp arama listemi kontrol ediyorum. Mesajlarımı kontrol ediyorum. Megan'a attığım mesaj gözlerini dikmiş bana bakıyor. Onun adını cep ve sabit hat numarasıyla birlikte gördüğümde dehşetle karışık bir korkuyla rehberime bakıyorum. Nasıl? Telefon rehberimde nasıl yer alıyor?

Bugün nerede olduğumu biliyor muydu? Bunu ben dışarıdayken mi yaptı? Doğum günleri zor değildir ve orijinal şifreler de değildir. Tanrım, ne kadar aptalım. E-postalarımı hacklediği ve beni takip etmek için iPhone bulucuyu kullandığı zamanki Apple kimliğim onda olmalı.

İçimden bir ses Laura'nın da tehlikede olabileceğini söylüyor. Ve Glyn. Ve belki Ali de.

Saatime bakıyorum. Bu gece onları terk etme düşüncesinden nefret ediyorum. Ama başka seçeneğim yok. Megan'ı bulmalıyım.

* * *

Mutfığa geri döndüğümde küçük buluşma dağılmıştı. Megan eve gitmiş, Glyn'in anne ve babası bulaşık yıkıyor, Laura da yardım ediyor. Ortam hala soğuk. Hayal kırıklığımı başka bir gün için sineye çekmeliyim. Bu gece hiçbir şey başarılamayacak. Glyn'in bodrumda olduğunu duyuyorum. Aşağı inmiyorum, şimdilik mesafemi korumak istiyorum.

"Özür dilerim," diyorum, Glyn'in ailesine zeytin dalı uzatarak.

İkisinden de bir tür gevşek mürekkep balığı gülümsemesi ve baş sallaması alıyorum. Belli ki beni o kadar kolay bırakmayacaklar, bu yüzden daha fazla konuşmuyorum. Havamda değilim.

Sonraki bir saatimi yatma saatini düzenleyerek ve Laura'nın sevgisini tekrar kazanmaya çalışarak geçiriyorum. Megan'ı eleştirmemeye çalışıyorum, istediğim son şey bir kavga. Çocuklarımı ve etrafımdaki herkesi korkuttum. Her şeyi berbat ettim. Laura'nın yatağında yanına sokulup tırnaklarına hayranlıkla bakıyorum, yavaşça beni tekrar içeri alıyor ve bana sarılıyor. Ona sıkıca sarılıp üzgün olduğumu söylüyorum ve gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Suçluluk duygum beni mahvediyor. Laura'nın Megan'ın evinde olanları bana anlatıp anlatmayacağını görmek için bir deneme yapıyorum.

"Tatlım, bugün Matt'in merdivenlerden düştüğünü gördün mü?" Saçlarını okşuyorum ve sesimi yumuşak tutuyorum, öfkemi yansıtmamayı umuyorum ama sesim boğazımda düğümleniyor. Sesimi eşit tutmaya çalıştıkça amansız görünmez bir güç göğsümü sıkıştırıyor.

"Kendi kendine düştü, neden herkes bana soruyor?"

Şaşırdım, "Herkes mi?" dedim. Başka kim seni sorguladı, tatlım? Sesim kesildi. Bunu neden söylesin ki? Başka biri Megan'ın cinayet işlediğinden mi şüpheleniyor? Bir müttetik kazanabileceğimi hissederek devam ediyorum. Sesimi sabit tutmayı başarıyorum ama tüm vücudum seğiriyor. Ne yapacağımı bilemiyorum. Ellerim Laura'yı yakalamak ve soranın kim olduğunu söyleyene kadar onu sarsmak istiyor. "Kim, Laura, kim sana Matt'in düştüğünü görüp görmediğini sordu?" Zamanın içinde donmuş gibi hissediyorum, hareketlerimin onu korkutup susmasını sağlamasından korkuyorum.

Kıpırdanıyor ve bana doğru biraz arkasını dönüyor. Minnettarım çünkü yüz hatlarımı daha fazla askıda tutamıyorum. O arkasını döner dönmez yüz hatlarım bir pasta kabuğu gibi parçalanıyor.

"Laura, bana söyleyebilirsin, sana kızmayacağım. Ağzım kurudu ve dilim damağıma yapıştı.

'Sana söyledim, düştü' diye bağıyor.

"Tamam, tamam, gördün mü? Israr ediyorum. Tükürmek istediğim kelimelerde boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Ona karşı sabırlı davranarak doğru şeyi yaptığımdan emin olmak tüm konsantrasyonumu alıyor.

Anne! Megan'a da aynı şeyi söyledim, görmedim. Arkamı döndüğümde yerde yatıyordu. Ağlıyordu. Her zamanki gibi,' diyor kabaca, sanki küçük kardeşi kendini yaraladığında ağlamasından utanıyormuş gibi. Sanki ağlamazmış gibi. Ama buna karşılık hiçbir şey söylemiyorum. İçimden bir ses sakın olmamı söylüyor.

'Tamam tatlım, üzülme. Annen sadece yaralandığı için üzgün, hepsi bu. Sen olsaydın ben de aynı şeyi yapardım. Neredeyse gülecektim. Belli ki onu iten Megan'dı. Tam düşündüğüm gibi.

"Bizi almak için orada olmalıydın. Vücudunu karıştırıyor ve bir topun içine kıvrılıyor.

Sözleri bir tokat gibi. Etkilerinden fiziksel olarak geri çekiliyorum. Bu aptal kaltağın derimin altına girmesine izin verdiğim için acınacak haldeyim. Laura'yı daha fazla üzme istemiyorum ama söylemek istediği daha çok şey olduğunu hissetmeden de edemiyorum. Yarına kadar beklemeliyim. Ama bekleyemem. Bilme ihtiyacı çok güçlü. Oynuyorum

Sormak istediğim Şeyin birkaç versiyonunu kafamda evirip çevirip en nazik yaklaşımı bulana kadar, "Bugün ve Matt'e olanlar hakkında seni rahatsız eden bir Şey varsa bana söylemelisin," diyorum. Zihinsel olarak kendime lanet okuyarak dudağımı ısırıyorum. Her Şeyi berbat mı ettim? Çok mu zorladım?

"Pek bir Şey görmedim, kediye arıyordum. Kapana kısıldığını söyledi ama ben duyamadım. Bunun garip olduğunu düşündüm. Sanırım tam Matt düşerken arkamı döndüm. Bence onu yakalamaya çalıştı, itmeye değil, ama Şimdi farklı Şeyler görmemi sağlıyorsun. Megan bizi seviyor, bize zarar vermez. Ondan nefret ettiğini ve arkadaş edinmesini engellemeye çalıştığını söylüyor. O iyi biri anne, gerçekten öyle."

Bağırsaklarım hayalet bir el tarafından sökülmüş gibi hissederek uzun, titrek bir nefes verdim.

Yirmi Yedinci Bölüm

Kendimi oturma odasında televizyonun karşısına atıyorum ve oyalanmak için kanallar arasında geziniyorum ama odaklanamıyorum. Saatime bakıyorum. Bu gece dışarı çıkacağımı söylediğimde Glyn bunu garip bulacak. Üçünün mutfakta konuştuklarını duyabiliyorum, sesleri kısık, bu yüzden onları duymuyorum. Özellikle de az önce kendime bir içki alırken hissettiğim soğuk atmosferden sonra onlardan uzak duruyorum. Bu konuyu daha fazla tartışmak istemiyorum. Ben evdeyim. Çocuklar güvende. Glyn'in sinirlenmesini anlayabilirim ama ailesinin gerçekten geri çekilmesi gerekiyor. Onlardan tekrar özür dilemeyeceğim, hatta bu konuda konuşmayacağım bile. Benimle oynuyor. Hayır. Herkesle oynuyor.

Glyn sessizce odaya giriyor ve karşıdaki koltuğa oturuyor. Onu hâlâ ofis kıyafetleri, açık yakalı gömleği ve kıvrılmış kollarıyla görünce sıcıyorum. Kavruluyor olmalı; gömleğinin kollarının altı şeffaflaşmış. Kanatlı pencereden hafif bir esinti süzülüyor. Anne ve babasının koridorda konuştuklarını ve üst kata çıktıklarını duyuyorum. 'İyi geceler' diye sesleniyorum ama cevap vermiyorlar.

Ona bakmak için koltuğumda dikkatle döndüm. "Anladığım kadarıyla ailen için boş odayı ayarlamışsın? Konuşmayı başlatmak için sesimin titrediğini söylüyorsun. Parmaklarını sandalyenin koluna vururken ne kadar yakışıklı ve ciddi görüldüğünü düşünmeden edemiyorum. Aklından geçen sayısız düşünceyi ve okunamayan yüz ifadesini görebiliyorum ve tüm bunların altında beni yargıladığını biliyorum.

"Bugün ödümü kopardın," diyor dramatik bir şekilde.

Tüm bunları yaşadık, neden hala bu kadar kötü davranıyor?

'Tina, bugün senin için çok endişelendim' diyebilirdi.

Tuhaf bir şekilde kendimin farkında olduğumu hissederek minderdeki iplik tellerini koparıyorum. Tüm bunlar başlamadan önce onun yanındayken asla böyle hissetmezdim. Normalde, bir tartışmadan sonra gidip kucağına oturur, onu öper ve derin bir zevk duygusuyla göğsünün derinliklerine gömülürdüm. Şu anda, hoş karşılanmadığımı hissediyorum. Reddedilme ihtimaline karşı ona yaklaşmaktan korkuyor olmam çok garip. Kendimi çirkin, yalnız ve çaresiz hissediyorum.

"Biliyorum, özür dilerim. Yüzümde düşmanca bir haklılığın izi ile endişe dolu bir ifade var. "Bugün bana ne olduğunu bilmiyorum.

"Belki de şimdi bana söylemenin tam zamanıdır, öyle değil mi?" diyor Glyn, pek de hoşlanmadığım sert bir ses tonuyla. Bana tokat da atabilirdi; sözleri canımı yakıyor ve yüzümün rengi açılıyor.

"Özür dilerim. Bugün bana ne olduğunu bilmiyorum ve gerçek bu.

'Her ne ise bana anlatmak zorundasın. Bilmem gerek. Kollarını göğsünde kavuşturur. "Bekliyorum.

"Bayılmışım. Arabanın içinde. Bu sabah Ali'nin evinden çıktıktan sonra Hale yakınlarında bir yerde. Oraya nasıl gittiğim ya da bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Sanırım uyuşturulmuştum.'

Alay ediyor ve gözlerini deviriyor. 'Sana ulaşamadım. Çocukların nerede olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yoktu.

'Bu Megan'ın hatasıydı, değil mi? Nerede olduğunu size söylemedi çünkü ortalığı karıştırmak istiyordu.

Yüzü ifadesizliğini koruyor. "Bunu zaten açıkladı, değil mi? Ali'yle konuştuğumda sarhoş ve keyifsiz görüldüğünü söyledi. Bir şey mi aldın?"

Paniğin etrafımı sardığını hissediyorum. Omuzlarım düşüyor. "Az önce sana ilaç verildiğini düşündüğümü söyledim. Bana inanmayacaksınız ama hiçbir şey almadım. Evde bir kahve ve enerji içeceği içtim ve Ali'nin evinde kendimi iyi hissetmemeye başladım. Etkisi geçer diye düşündüm. Bir de baktım ki arabanın içinde kendimi bok gibi hissederek uyanmışım ve günümün büyük bir kısmı kayıp. Bahane üretiyormuşum gibi görünmekten nefret ediyorum. "Neden Megan'ı çapraz sorguya çekmedin, bence çocukları doğrudan eve getirmemek gibi saçma bir bahanesi var. Ama bunu kabul etmekten memnunsun, değil mi? Ama bana ilaç verildiğini değil. Neden? Nedenmiş o?" Sesimin böyle çıkmasından nefret ediyorum.

Kaşını kaldırıyor. "Sana inanmıyorum çünkü bu çok inanılmaz. Megan diazepam aldığını düşünüyor. Gerçeği itiraf et çünkü eve geldiğinde berbat görünüyordun. Gözlerin ele verdi. Bana yalan söylemeyi bırak.'

İçimde büyüyen paniği savuşturmak için bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum. 'Sana olmadığımı söyledim ve şimdi saçmalıyorsun. Onun söylediği her şeyi dinlemeyi bırak. Bana inanmandan nefret ediyorum. Cevabım hırçnlık dolu. Sarsıldım. Sosyal hizmetler hakkında aldığım mesaj beni korkuttu. Mesajı gönderen kişinin onları gerçekten arayabileceğinden endişelenmeli miyim? Bu benim için iyi olmazdı ve son zamanlardaki mantıksız davranışlarıma tanık olan o kadar çok kişi var ki.

"Öyle misin?"

"Hayır, bana inanmaya bile çalışmayacaksın, değil mi? Başka tarafa bakıyorum. Kendimi korkumu yutmaya zorluyorum çünkü yüzünde gördüğüm şey çok fazla acı veriyor. Oturma odasından çıkıyorum ve arabamın anahtarlarını almak için mutfığa gidiyorum.

"Yine mi gidiyorsun?" diyor beni takip ederek. "Görünüşe göre ne zaman işler başa çıkılamayacak kadar kızışsa çekip gidiyorsun.

Onun gözlerinin içine bakamıyorum. Artık kim olduğunu bilmiyorum. O değişti. Arkamdan seslendiğini duyuyorum ama evden aceleyle çıkıyorum.

Tina! Hangi cehenneme gidiyorsun? Dur! Geri gel. Bunu konuşmamız gerek.' Arabaya doğru koşuyor, ayakları çakılları çıtırdatıyor. Durmam için bağılıyor. Arabadan geri geri çıkıyorum. 'Tina, eğer şimdi gidersen ... o zaman aramızdaki her şey biter. Bu delilikle daha fazla başa çıkamam.' Yanından geçerken ona baktım, onu duydum. Yola çıktım ve Ali'nin evinin önüne park ettim.

Ali'nin ağzı kocaman açıldı ve kapandı. Kapıyı açar açmaz ona saldırmaya başlıyorum, ihanete uğramış ve kurumaya bırakılmış hissediyorum. Gözleri kısıldı. 'Tina Valentine, bana sataşmak için buraya gelme. Senin için endişelendim. Sarhoş görünüyordun. Senin tarafındayım ve senin için endişeleniyorum. Sen gider gitmez onu aramalıydım ama aramadım. Çocuklar evde olmayınca tabii ki ona söyledim. "Sana ve çocuklara bir şey oldu diye çok endişelendim.

'Ah, Ali, evliliğim tehlikede çünkü Glyn gerçekten kendimi kaybettiğimi ve artık hap kullandığımı düşünüyor. Kızım Megan'ın *iyi biri* olduğunu düşünüyor ve ona göre Megan sadece arkadaş edinmek istiyor. Ben, kötü cadı, bunu engelliyorum çünkü ben zalimim. Dalga geçmiyorum, gerçekten, geçmiyorum. Keşke ona söylemeseydin, hepsi bu. Ona hap aldığımı ve aldığıma dair işaretler gösterdiğimi söylüyor. Ne yapacağımı bilmiyorum. Her şeyi biliyor gibi görünüyor.'

"Tina, her yerde sen varsın.

Vurulmuş gibi arkamdaki tabureye düşüyorum. Ali bana yaralı bir hayvana bakar gibi bakıyor, gözyaşları parlıyor ve onları silerken elleri titriyor. "Senin için endişeleniyorum.

Ona sıkıca sarılıyorum; tek yapabildiğim bu, başka ne diyeceğimi bilmiyorum. "O kazanıyor ve ben onu nasıl durduracağımı bilmiyorum. Suyu hasret bir bitki gibi içim buruşuyor ve suyu geri tutan da o. Bunun olmasına izin veremem. Braitling'de ne olduğunu öğrenmeliyim. Ben parlak bir boşanmayım.

Çünkü ben asla geri adım atmam. Tam tersine. Mücadele ederim. Azim ve inatla ilerliyorum. Yine de bununla mücadele edemiyor gibi görünüyorum çünkü her seferinde bir tuğla duvarla karşılaşıyorum. Gerçek şu ki, bu beni tüketiyor. Başka bir şey düşünemiyorum. İşim etkileniyor. Glyn'in ailesiyle de aram bozuldu. Daha önce benden pek hoşlanmazlardı ama şimdi beni şeytanın kişileşmiş hali olarak görüyorlar.

Ali bana daha sıkı sarılıyor ve geri çekiliyor. Kolları benimkileri tutuyor ve beni inceliyor.

'Her şeyimi kaybediyorum, Ali, ailem ve muhtemelen Howard bu son numaramı duyduğunda işimi de kaybedeceğim, seni kaybedemem. Bir şey yaptığım için özür dilerim, çok berbat durumdayım, saldırganlaşıyorum ama ciddi değilim. İçimde derin bir acı kalbimi kesiyor ve karnımı acımasızca düğümlüyor. Annem öldüğünden beri kendimi hiç bu kadar yalnız ve depresif hissetmemiştim. Ali'yi bana ihanet etmekle suçlayamam. Suçlayamam. Ben Tina Valentine'ın bu kadar berbat bir durumda olduğuna inanamıyorum. Uzun zaman önce kötü bir hareket yaptım. Bana dayatılan kötü bir karar ve işte buradayım. İnşa etmek için çabaladığım her şeyi kaybetmenin eşiğindeyim. Bunun dışında, yasaları hiç çiğnemedim. Vergilerimi zamanında ödedim. Adalet sistemine tüm kalbimle inandım. Ama şimdi öyle görünüyor ki benim hatam olmayan bir şey için suçlanıyorum. Gerçekten değil. Lanet olsun. Keşke her şeyi hatırlayabilseydim. Ama bunların hiçbiri büyük bir çukurda olduğum ve gömülmeden önce kendimi oradan çıkarmam gerektiği gerçeğini değiştirmiyor.

Tüm bunların bitmesini ve eve dönmeyi istiyorum. Eskiden olduğu gibi hayatıma geri dönmek.

Çökmüş olan hayatımın parçalarını yeniden inşa etmeye başlamak için.

'Beni kaybetmiyorsun Tina, aileni de kaybetmeyeceksin. Peki, Glyn'in ailesi kimin umurunda? Omuz silkiyor, ben de acınası bir gülümsemeyle geçiriyorum. "Avustralya'da yaşıyorlar ve ne kadar muhteşem olursan ol seni asla sevmeyecekler. Glyn onların Tanrı gibi oğlu, kimse onun için yeterince iyi olamaz. O yüzden değiştiremeyeceğin şeyleri değiştirmeye çalışmayı unut.

Arkadaşlığı için çok minnettarım. "Teşekkürler. Şu anda kulağa geldiğinden daha ciddiylim.

Artık özür dileme. Bu işin aslını öğren. O özel dedektifi görmen gerek. Ve tüm bunların neyle ilgili olduğunu öğrenmelisin. Kaybedecek zamanın yok.

Glyn'i arayıp ani ayrılışımın anlamsız olduğunu bildiğimi ama tüm bu karmaşayı açıklamama yardımcı olacak biriyle buluşmam gerektiğini söylüyorum.

"Bunun da benim çılgınca numaralarımın biri olduğunu düşüneceğini biliyorum ama lütfen bana inanmalısın, Glyn. Lütfen bizden vazgeçme. Benden vazgeçme. Biliyorum şu anda hayatlarımız karmakarışık ve tüm bu olanlar için benim suçlu olduğumu düşünüyorsun. Ama ben seni seviyorum. Ailemizi seviyorum. Söylediklerinde ciddi olmadığını biliyorum. Bizden vazgeçmeyeceğim. Karşı taraftaki sessizlik ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. M6'da kuzeye doğru ilerliyorum. Özel dedektif Liam'la buluşacağım adresi navigasyona programladım.

"Hayır, öyle demek istemedim Tina. Bunu biliyorsun. Yaptığın şeyin normal olmadığını anlamayı sağlamaya çalışıyorum. Bunu sana kızdığım bir anda söyledim. Geçen gece Matt'le yaptığım konuşmayı düşünüyorum, bana odasında birinin olduğunu söylemişti. O gece Fransız pencerelerinin kilitli olmadığı geceydi. Onları bilerek açık bırakmıştı. Böylece içeri girdiğini bilecektim. Benim haberim olmadan kaç kere evime girdi? Glyn'in sesi düşüncelerimi böldü. Konuşmamızın ağırlığı aramızda. Ellerim direksiyonu sıkıca kavriyor. Her şeyin kontrolden çıktığını biliyorum. Ne kadar deli görüldüğümü biliyorum. Bir sonraki söyleyeceği şeye hazır olmak için derin bir nefes alıyorum. "Tina. İç çektiğini duyuyorum. "Lütfen bana bunun Megan hakkında dedektiflik yaptığını söyleme.

Hayır demek üzereyim ama bunu çözmek istiyorum ve bizi tekrar rayına oturtmak için elimden geleni yaptığımı bilmesini istiyorum. Ona yalan söylemek durumu benim için daha da kötüleştirir. Özellikle de Megan e-postalarımı okuduysa. Ona karşı dürüst olmalıyım. 'Glyn, sadece beni dinle, tüm bu olanlar için beni suçlamaya çalışıyor ama ben yapmadım. Bunu kanıtlamam gerek. Ayrıca bana neden saldırdığını da öğrenmeliyim.

'Kahretsin, Tina. Özel dedektif mi tuttun?'

Gizli tutmak için çok fazla. Glyn'in özel dedektif tutmamı düşünmesinin tek yolu, e-postalarımı okuyup ona söylemiş olması.

Sana söyledi, değil mi? Hayret bir şey. Yine e-postalarımı hacklediğine inanmıyorum.'

"Bunu çözmek istediğini sanıyordum. Şimdi onu yine e-postalarını hacklemekle suçluyorsun ama şifreyi değiştirmişsin. Seni gördüm. O

Bilgisayar korsanı değilsin Tina. Sesini dinle.'

Aramayı kesme dürtüsüne direniyorum.

"Ne oluyor Tina? Glyn nadiren küfreder, ara sıra bir şey kırdığında ya da kendine zarar verdiğinde f-kelimesini kullanır, ama şimdi kullandığı öfke o kadar büyük ki kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. 'Aklını mı kaçırdın sen? Tanrım, aklını tamamen yitirmişsin.

Kulağa geldiği gibi değil. Sadece arka plan bilgilerini öğrenmek için. Megan'ın kim olduğunu ve nereden geldiğini öğrenmem gerekiyor.' Bu bana bile acınası geliyor. Yaptıklarımı açıklama dürtüsüne direniyorum ama gözlerim yaşıyor. Yutkunuyorum ve göz kırparak onları uzaklaştırıyorum. Tartıştığımız için değil, korktuğum için ağlamak istiyorum.

* * *

Buluşmak için sözleştiğimiz barda Liam'ı bekliyorum. Sonunda Braitling'e gitmek istemedim, bununla yüzleşemedim ve Liam bana gerek olmadığını söyledi. İhtiyacı olan her şeyi almış ve kuzeye geri dönüyormuş. Wigan'da yaşıyor. Swan with Two Necks'te buluşmayı seçtik.

Beklerken, bana yönelik her şüpheli davranışı not ediyorum:

- *Rachel ve Megan'ın arkadaşlığı.*
- *Megan yolun karşısındaki evi kiralyor.*
- *Müşhiller ve Sally'nin hastalık ve ishalle hastalanması.*
- *Elektronik dosyalar ve evraklar kayboluyor ve sonra yeniden ortaya çıkıyor.*
- *Megan benimki gibi kıyafetler giyiyor.*
- *Megan çocukları alıyor ve kimseye söylemiyor.*
- *Glyn ile flört ediyor.*
- *Howard ile bir ilişkim var.*
- *Bir şekilde beni uyuşturuyor, muhtemelen protein içeceğimin içinde.*
- *Haberimiz olmadan evime giriyor.*
- *Hacklenmiş e-postalar.*
- *Neden? Neden mi? Neden?*

Kızıl sakallı, kot pantolonlu ve kapüşonlu kısa boylu bir adam masamda beliriyor. "Tina Valentine siz misiniz?" diye ağır bir güney İrlanda aksanıyla soruyor.

"Evet. Elimle bir işaret yaparak önüme oturmasını öneriyorum. Beklediğim gibi biri değildi. Sanırım İrlanda aksanı bana Liam Neeson ya da Colin Farrell gibi birini hayal ettirmişti. İkisinden de çok uzakta.

'Sen olduğunu düşünmüştüm. Sanki polisin buraya gelmesini bekliyormuş gibi gergin görünüyorsun'.

"Öyle mi? Daha önce hiç özel dedektif tutmamıştım. Ona özel dedektif demeli miyim, dememeli miyim diye kendimle yaptığım zihinsel tartışmayı düşünüyorum. Ürperdim. Kesinlikle dememeliydim.

'Özel dedektif tutmak yasadışı değil, Bayan Valentine. Benimle görülmekten bu kadar endişelenmeyin. Gerçi bulduğum şey sizi buluşmamızdan çok daha fazla endişelendirebilir. A3 boyutunda kahverengi bir zarf çıkarıyor ve aramızdaki masanın üzerine koyuyor. Bu uyumsuz harekete gülmek istiyorum ve Glyn'in neden tüm bunların kapımızı çalan beyaz önlüklü adamlara bir adım fazla yaklaştığını düşündüğünü anlayabiliyorum. 'Bu konuda çok şey öğrendim. Orada sizin durumunuz için geçerli olmayan pek çok şey var. Öncelikle okumanız gerektiğini düşündüğüm noktaların altını çizdim. Başka bir şey için bana ihtiyacınız olursa. Numaram sizde var.'

Kendi zarfımı uzatıyorum, içinde üç bin pound var. Umarım iyi para harcanmıştır.

Alabama oturdum ve kağıtları çıkardım. Cama vurulunca sıçradım. Liam'dı. Camımı uzunca bir süre aşağıya indiriyorum. Gerçekten de kısa boylu. "Bir sorun mu var? Daha fazla para isteyebileceğinden endişelenerek soruyorum.

'Seni üzmem istemem genç kız, ama orada yazanları dikkatle okuduğundan emin olmam gerektiğini hissediyorum. Bu kadının çok tehlikeli olabileceğinden şüpheleniyorum. Sadece seni uyarmak istedim. İki parmağını bana doğrulttu ve silahını ateşler gibi dudaklarını üfledi. "Beni nerede bulacağınızı biliyorsunuz, Bayan Valentine.

Bu da neydi böyle? Ciddi miydi? Her şeyi çıkardım ve okudum.

Evinde gördüğüm fotoğraftaki kadını tanıdım. Bu kadını tanıyorum ama nasıl olduğunu bilmiyorum. Megan, annesi ve babası ile o kadının çiçekli, şık bir salonda çekilmiş bir fotoğrafı var.

kanepeler ve duvar kağıtları. Buranın yaşlı kadının evi olduğunu hayal ediyorum. Bir aşinalık var. Neden bu fotoğraf beni ürpertiyor? Buradakilerin çoğunu bize kendisi söyledi. Rachel'ın Megan'ın annesiyle uzun zaman önce sahilde piknik yaparken çekilmiş bir fotoğrafı da var. Beni en çok ürperten son kağıt. Megan, babası öldükten sonra bir süre akıl hastanesine yatırılmış. Paranoya, siyah beyaz yazıyor. Büyükannesinin tanıdığı biri tarafından öldürüldüğüne ikna olmuş. Polis raporunda böyle bir şeye işaret eden hiçbir şey yok. Büyükannenin bilgilerine bir kez daha bakıyorum. Bu sefer daha dikkatli okuyorum ve aniden mide bulantısı dalgaları beni sarıyor. Megan Pearson kim?

Yirmi Sekizinci Bölüm

Eve döndüğümde ev karanlıktı. Herkes uyuyordu. İlk aklıma gelen boş odada yatmak oluyor ama Glyn'in ailesi orada. Ayrıca, Glyn'e söylemek istiyorum ama nasıl başlayacağımdan emin değilim.

"Glyn? Sessizce yatağıma girdim. "Daha önce söylediklerinde ciddi değildin, değil mi?

Bir şeyler mırıldanıyor. Ne dediğini anlayamıyorum. Bitkin görünüyor. "Hayır, öyle demek istemedim.

Geri çekilmeyeceğini umarak ona sarılıyorum. Onunla konuşmam gerekiyor. "Glyn, seninle konuşmam gerek, lütfen. Nefesimi tutuyorum. Benden uzaklaşırsa ne yaparım bilmiyorum.

Kaşılaşıyoruz. "Ne var, Tina? Arkasını dönmek için çaba göstermiyor ama sorun değil, en azından beni omuz silkmedi. "Aradığın şeyi buldun mu?" Sesi sessiz ve yorgun geliyor.

"İyi misin?

Hızla arkasını dönüyor ama yakınımızda kalıyor. Yarı karanlıkta birbirimize bakıyoruz, şarjdaki iPhone'unun ışığı üzerimizde bir parıltı yaratıyor. "Lanet olsun Tina, bunu nasıl sorarsın? Bazen konuştuğumuz herhangi bir şeyi hatırlayıp hatırlamadığını merak ediyorum.

'Özür dilerim, öyle demek istemedim... bak, bence Megan hakkında öğrendiklerimi okumalısın. Akıl hastanesine yatırıldı, sana deli olduğunu söylemiştim. Gözlerinin dolduğunu görüyorum ve uzaklaşmak üzere ama onu tutuyorum. "Glyn, lütfen yapma. Bana neden inanmadığını anlamıyorum ama şu anda umurumda değil, sadece keşfettiklerimi okumanı istiyorum. Lütfen.

Uzun bir nefes verir. "Tina, bazen seni öyle bir sarsmak istiyorum ki, içinden geçmekte olduğun bu lanet olası çılgınlıktan uyanacak mısın diye görmek istiyorum. Bu adamın bir şeyler uydurmadığından nasıl emin olabiliyorsun? Sana her şeyi söyleyebilir.

"O uydurmadı. Neden biri bunları uydursun ki? Burada kazanamam.

"Bunu nereden biliyorsun? Onu internetten buldun. Ona bir isim ve bir şehir verdin, sonra ne oldu? Onu kontrol ettin mi? Araştırdın mı? Muhtemelen bir dolandırıcıdır. Paranı aldı ve nasıl olduğunu bilmek istemiyorum.

ve senin için bir hikaye uydurdu. Eminim kızın tehlikeli olduğunu söylemiştir.

Sakinliğimi koruyorum. Megan'ın tüm bunları benimle buluşmaya hazırlanırken ona anlattığını fark ediyorum. 'O zaman elimdekileri okuman için bir neden yok sanırım. Kendimi savunamam, değil mi? Oraya ilk o girdi. Bak, sorunlarımız o ortaya çıktığında başladı. Bunun farkında değil misin?' Onun cevabını beklerken kaskatı kesildim.

'Hayır, Tina, sorunlarımız sen kafanı çarptığında başladı. Megan'ın gelişiyi aynı zamana denk geldi. Bunu göremediğine inanamıyorum. Beni ve çocukları önemsiyor olsaydın bunu görür ve tarama için doktora giderdin.

Bu belden aşağı vurmaktı. 'Elbette ailemi önemsiyorum. Bunun için savaşıyorum. Seni seviyorum. Onu kendime çektim ve göğsüne sarıldım. Bana sıkıca sarılmasını ve güvende hissetmemi sağlamasını, deli olduğumu düşünse de bana hâlâ değer verdiğini gösteren bir şey vermesini istiyorum. "Seni kaybetmek istemiyorum. Ama burada tek başımayım. Bana yardım etmiyorsun. Neden bana inanmıyorsun?

"Tina, tek gördüğüm senin başsız bir tavuk gibi etrafta koşturup Megan'ı senin için yanlış giden her şeyle suçlaman ve tüm bunların üstüne beni onunla yatmakla suçlaman. Kollarını bana doluyor ve ben de onun kucağında eriyorum. Kavga ettiğimiz her ne olursa olsun, içten içe onun benim yanımda olduğunu biliyorum.

"Onunla yattığına inanmıyorum. Bunu söyledim çünkü seninle flört ederek beni deli ediyor ve sen bu durumdan bihaber görünüyorsun. Beni nasıl hissettirdiğinden bihabersin. Daha fazla tartışmak istemiyorum.'

'Ben de artık tartışmak istemiyorum. Bu çocukları etkiliyor. Sana inanmadığımı düşünüyorsan özür dilerim. Duygularını incittiğimi düşünüyorsan özür dilerim, niyetim asla bu değildi. Sadece bu aptalca arayışında seni cesaretlendirmek istemiyorum. Seni özledim, Tina. Bizi ve sahip olduklarımızı özleyorum ve yalan söylemeyeceğim. Daha önce de söyledim ama sana olanlardan çok korkuyorum. Lütfen yarın doktoru ara. Lütfen.'

"Tamam, sabah ararım. Arayacağımı söylerken gerçekten ciddiym. Eğer içinin rahatlamasına yardımcı olacaksa, yarın için bir randevu alacağım. 'Tamam, bunu birlikte yapalım. Ben de seninle geleceğim. Bu işin peşini bırakacak mısın?'

Fısıltı gibi bir sesle, "Tamam, yapacağım." diyorum. Bu yalandan nefret ediyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve küçük bir dua ediyorum çünkü onu bırakmayacağım.

* * *

Ertesi gün hiç de beklediğim gibi geçmiyor. Uyandığım andan itibaren bir şeylerin korkunç derecede ters gittiğinden şüpheleniyorum. Howard'dan kıcıımı kaldırıp hemen ofise gelmemi tavsiye eden bir mesaj alıyorum! Sonra bir tane daha. *Sosyal hizmetler için doğru numara bu mu?*

Hiddetten titreyerek kendimi yataktan atıyorum ve otuz saniyelik bir duş alıyorum. Çılgınca, o kadar hızlı girip çıkıyorum ki kurulanmaya bile ihtiyaç duymuyorum. Suyun cildimi ıslatmaya fırsat bulduğunu sanmıyorum. En resmi siyah takım elbisemi, beyaz gömleğimi ve ceketimi giyiyorum. Saçlarımı bukle bukle yapıyorum, biraz makyaj yapıyorum ve doğal bir ruj sürüyorum. Ne kadar allık sürersem süreyim, yine de solgun görünüyorum. Hayır, gri görünüyorum, cildim gri görünüyor ve doğal ruj cildimin griliği arasında kayboluyor. Taşlaşmış ve fosilleşmiş. Yansıyarak, sertleşmiş yüz kaslarımı parmak uçlarımla gevşetmeye çalışıyorum ama nafile, yansıyan yüzüm kemikleşmiş. Yüz kaslarım esnek değil ve dişlerimi sıkılmaktan çenem ağrıyor. O iki mesaj beni dehşete düşürdü. Glyn'e son sosyal hizmetler mesajından bahsetmedim. Bundan ne çıkaracağını hayal etmeye bile dayanamıyorum.

Bu toplantı hakkında içimde kötü, çok kötü bir his var. Diğer metin hakkında ne yapacağımı bilmiyorum. Glyn'e nereye gitmem gerektiğini açıklayan bir not bırakarak evden erken çıkıyorum.

Ofise girdiğimde saat yediydi. Ortalık sessiz. Howard'ın ofisinden yayılan bir ışık koridordaki tek aydınlık. Korkuyla ona doğru ilerliyorum. Ayaklarımı ağır ve kurşuni hissediyorum, bir sıcaklık dalgası sırtıma, omuzlarıma ve enseme yayılıyor ve terlemeye başlıyorum.

Altıncı hissim fazla mesai yapıyor. Eğer bu bir korku filmi olsaydı, dehşete kapılır ve ışıklandırılmış odada korkunç bir yaratığın beni beklediğini düşünürdüm. İçeri giriyorum. Tanrım, haklıymışım, burada beni bekleyen iğrenç bir yaratık var. Megan.

Gülümsüyorum ama donmuş yüz hatlarım hareket etmiyor ve tek yapabildiğim yüzümü buruşturmak oluyor. Aniden kulaklarıma bir kan hücumu oluyor ve net duyamıyorum, atan kalbim tüm müzisyenlerin kendi melodileriyle çalıyor gibi görüldüğü çılgın caz gruplarından biri gibi kendi ritmini tutturuyor. Zaman durma noktasına geldi. Beynim bu tabloyu anlamlandırmaya çalışıyor.

önümde. Sonra zaman bir kez daha hızlanıyor ve kendimi bir roller coaster'da hissediyorum.

Howard oturmam için eliyle işaret ediyor. Ağzı hareket ediyor ama sözlerini duymuyorum. Oturuyorum. Aslında ellerim kucağında tünüyorum.

"Tina...

Şimdi duyabiliyorum, masasının üzerinde Miller dosyası olduğunu görüyorum. Dosya açık ve tüm kâğıtlar masasının üzerine dağılmış durumda ama tek bir kâğıdı tutup bana doğru sallıyor. Bağırırken yüzü kıpkırmızı ve gözleri şişkin. "Bunun ne olduğunu biliyor musun Tina? Megan onun yanında hareketsiz oturuyor, bakmaya bile tenezzül etmiyorum.

Başımı sallıyorum; nasıl bilebilirim ki, biyonik görüşüm yok.

'Bu bir borç senedi. Ne olduklarını hatırlıyor musun?'

Tabii ki ne olduklarını hatırlıyorum, aptal değilim. Bir şirketin varlıklarına karşı verilen bir teminat. "Biliyorum ama bunun Miller davasıyla ya da benimle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum. Dosyaya doğru başımı salladım.

Değil mi? Gerçekten mi? Açıklamama izin verin. Bu borç senedi Bayan Miller'ın kocasının şirketinin yöneticisi olarak şirkete karşı çıkarması içindi ve Companies House'da kayıtlı olması gerekiyordu. Ama son tarihi kaçırdınız. Ve tahmin edin ne oldu? O da kendi şirketini kurdu.

Dünya dönüyor. Şirketin bir yöneticisi olarak şirketin iflasına karşı koruma sağlayabilirdi; muhtemelen adamın şirketi satmaya çalışacağını farkındaydı. Bu durumda, borç senedine koyduğu miktarı ona ödemedi bunu yapamazdı. Potansiyel olarak ne kadar para kaybettiğini bilmek istemiyorum. Bunu düşünmeye dayanamıyorum. Ama bekleyin. Bu evraklar bende hiç olmadı. Hiç görmedim. İlk defa duyuyorum.

'Howard, bunu ilk kez duyuyorum. Bayan Miller bana şirkete borç verdiği herhangi bir paradan bahsetmedi.

Bilgileri size e-posta ile gönderdi. Bay ve Bayan Miller boşanmak istemedi önce şirkete büyük miktarda para yatırmışlardı çünkü Coca-Cola ihalesini almak üzere olduklarını ve yeniden yatırım yapmaları gerekeceğini biliyorlardı. Mülklerini elden çıkarmışlar ve şirkete borç para vermişlerdir. Parayı güvence altına alma planından karısını haberdar eden Bay Miller'dı. Ancak daha sonra karısı onun ilişkilerini öğrendi ve evlilikleri bozuldu, kadın akıllıydı ve yatırımlarını korumak istedi.

Tanrım, bu mantıklı olurdu, borç senedi şirketinize borç verirken aynı zamanda kaydedilmelidir. Bu, bir borç senedi ile teminat altına alındığında, yöneticilerin kredi hesabının, KDV, PAYE ve ticari alacaklılar bir kuruluş almadan önce iflas durumunda şirket varlıklarından tamamen geri ödenmesi gerektiği anlamına gelir. Ve belirli bir zaman ölçeği içinde kaydedilmelidir.

'Kadın şirketin yöneticisiydi. Ona olan borcunu ödemedi ya da onun iznini almadan şirketi satamazdı. Ve işte her şeyi açıklayan e-posta. Her şeyi berbat ettin Tina. Büyük bir hata yaptın.'

"Nasıl . . . ?"

Nasıl buldum? Megan'a sahip olmamız övgüye değer değil mi? Bayan Miller beni aradı. Bana bağıırıyordu. Şirketler Evi'ne gitmiş ve Bay Miller'in oraya daha önce gittiğini ve kendisinin hiç kayıtlı olmadığını görmüş. Tina, onunla konuştuktan sonra hemen oraya gitmesini öneren sendin. İşte ona gönderdiğin e-posta ve işte sana kayıt olman için yetki veren cevabı. Ama yapmadın. Megan'ın kim olduğunu ve lanet geçmişini öğrenmeye çalışırken çok zorlandın. Sanırım sinir krizi geçiriyorsun, Tina.'

Nefesimi düzene sokmak için bir an duraksıyorum, sonra protesto etmek için ayağa kalkıyorum ama ne işe yarayacak ki? İşte kanıtlar. Ama ben hiçbirini görmedim. Ve Bayan Miller bana bir kez bile bahsetmedi. O konuşmayı ben yapmadım. Görüşmelerimizde neden bana sormadı? Bunu ilk kez nasıl duyduğumu anlamıyorum. Kritik bilgileri gözden kaçırmam, Howard. Bunu biliyorsun.'

"Evine git. Geri gelme, Tina.'

'Ama bunun altında yatan nedeni tespit etmem gerekiyor... e-postalarımın hacklendiğini biliyorsunuz. Bu konuşmayı yapmıştık. Ben böyle hatalar yapmam Howard. Bunun için suçlanmayacağım. Bunun nasıl olduğunu öğrenmek istiyorum. Öğrenmem gerek.'

Sözümü kesti, 'Hayır, yapamazsın, zaten yeterince zarar verdin. Defol,' diye bağılıyor, elindeki kâğıt parçasını masasına fırlatıyor ve derin bir iç çekiyor. "Git ve bir daha geri gelme.

Sanırım benim ortaklığım gerçekleşmeyecek. Tabii ki olmayacak. Her şeyi berbat ettim. Kariyerimi mahvettim. Utanmış ve kafası karışmış bir halde ofisten çıkarken Megan'a bakıyorum. Eğer bakışlar öldürebilseydi, kafasına bir balta saplanmış halde duvara yapıştırılırdı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Sersemlemiş bir halde eve geldim ve arabayı çakıl taşlı yola çektim. Glyn hala evdeydi. Saatiime baktım, sadece o saat miydi? Kimseye bir şey söylemeden yukarı fırladım. Gittiğimden beri o kadar çok şey oldu ki, nasıl sadece o saat olabilir? Eve nasıl geldiğimi bilmiyorum. Yolculuğumu, ofisten çıkışımı, hatta arabayı kullanışımı bile hatırlamıyorum. Her şeyi mahvettim. Ortaklığımı. Hayallerimi, umutlarımı, her şeyi. Ne yapacağım ben? İşim yok. Ve muhtemelen bundan sonra da bir kariyerim olmayacak. Kim basit bir hata yapmış bir boşanma avukatı ister ki? Çok iyi gidiyordum. Büyük müvekkillerim vardı. Ünlü müvekkiller. Zengin müvekkiller. Son derece zengin müvekkiller. Ve şimdi Glyn'e söylemeliyim. Oh, Glyn. İnliyorum. Sanırım şoktayım çünkü hiçbir şey hissedemiyorum. Titriyor, ağlıyor, çığlık atıyor olmalıydım. Ama hiçbir şey yok. Bir ceset kadar hareketsizim.

Tam o sırada telefonum bir e-posta ile çalıyor ve şokla yana sıçırıyorum. Belki de Howard fikrini değiştirmiştir. Şaka. Çok mu sertti? Hepsi benim hatam değil miydi? Bayan Miller bu işi kendisi halletmeliydi, sonuçta bu onun güvenliği, neden tamamen avukatınıza güvenesiniz ki? İç çekiyorum, sanki. İnsanlar bunu yapar, her şeyi bizim halletmemize bırakırlar. "Biz de insanız, hata yaparız," diye bağıriyorum sonunda. Ben hata yapmıyorum, bu lanet olası karmaşanın en can sıkıcı yanı da bu. Ve öyle. KANLI BİR KARMAŞA.

* * *

Eve girip odamıza çıktığımda Glyn'e mesaj atarak çocukları Ali aldıktan sonra onunla konuşmam gerektiğini söyledim. Gerçekten ama gerçekten çok önemliydi. Evden geçerken zombi gibi göründüğüm için bana inandı.

Yatağa giriyorum ve telefonumdaki e-postaları açıyorum çünkü kendimi kapatamıyorum. Beynim hızla çalışıyor. Bu durumdan kurtulmanın olası yolları hakkında aklıma yüzlerce düşünce geliyor. Elbette hepsi de aptalca. Tek sorun vücudumun bitkin düşmüş olması. Uyuşuk ve şu anda yapmak istediği tek şey uyumak. Tanrım, Alexander Bamfield'dan bir e-posta var. Son birkaç gündür açmadığım birkaç tane geldiğini fark ettim. Kaşlarımı çatıyorum. Neden beni bu kadar rahatsız ediyor?

Beni rahat bırak! Alexander'la uğraşmak istemiyorum. Uğraşmam gereken daha acil sorunlar var.

On dakika sonra Glyn beni yatakta, yorgan üzerime sarılmış, bir koza gibi beni boğarken buluyor. Bunu yapamam, ona kovulduğumu söyleyemem! Her şeyin üstüne bir de beni terk edecek. Terk edeceğini biliyorum! Merdivenlerden aşağı atılan bir yün ipliği gibi çözüldüm. Bu bana nasıl oldu? Glyn'in eli yorganı aşağı çekiyor ve ben onunla yüzleşemeyecek kadar utanarak bir topun içine yuvarlanıyorum.

"Tina, Howard felç geçirmiş bir halde beni aradı. Bir borç senedini kaydettirmeyi unuttuğunu söyledi. Ses tonu inançsız; Howard'ın her şeyi yanlış anladığını ve benim böyle hatalar yapmadığımı söylememi bekliyor. Ama yaptım. Bu yüzden söyleyecek bir şeyim yok.

Keskin bir nefes alıyorum ve göğsüm yanana ve daha fazla tutamayana kadar tutuyorum. "Görünüşe göre. Benden bir nefes kaçıyor ve şimdi başım dönüyor.

"Tina, senin kovulduğunu söylüyor. Bayan Miller'ın dava açmak istediğini, bunun şirkete zarar vereceğini ve suçlunun sen olduğunu durmadan bağırdı. Haklı mı? Buna inanamıyorum; umarım bu onun kaba, zihinsel şakalarından biridir.

Howard geçmişte hepimize karşı 'şaka' olarak adlandırdığı davranışlarda bulunarak erkeklerin en acımasız olmuştur. Aklınca, bir müşteriyle ilgili çılgınca bir durum uydurarak herkesin karakter gücünü test etmek ve sorunu nasıl kontrol altına alacağımızı not etmek istiyor. Bu konuda o kadar iyi ki, her seferinde kanıyoruz. Ne yazık ki bu o zamanlardan biri değil.

Yüzümü yastığa bastırdım ve boğuk bir sesle 'Bunun bir şaka olduğunu sanmıyorum' dedim. Dönüp ona bakıyorum. Yüz ifadesinden onun gözünde ne kadar düştüğümü okuyabiliyorum. Çok uzun zaman önce başarı merdivenlerini tırmanan dinamik bir avukatmışım gibi geliyor. Bir yılan ve merdiven oyunu gibi, zar atıldığında dibe doğru kaydım.

Glyn, genellikle giysilerimi attığım odanın köşesindeki sandalyeyi sürüklüyor. Dirseklerini dizlerine dayayıp, başını ellerinin arasına alarak oturuyor ve sanki her şeye bir anlam vermeye çalışıyor. Utanıyorum ve korkuyorum. Yüzümü yastıktan kurtarıyorum ve onu izliyorum. Bir destek işareti arıyorum. Ona dokunmak için büyük bir dürtü duyuyorum; umursadığını hissetmeye ihtiyacım var, uzanıp kolunu çekmeye çalışıyorum ama bana izin vermiyor. Dün gece oluşturduğumuz zemin gitti, büyük bir çukurun içinde kayboldu.

Kocamı özlüyorum. Onu seviyorum ve bu sefer gerçekten bana olan sevgisini kaybetmiş olmasından korkuyorum. Elim yatağın kenarına düşüyor ve kendimi çok yalnız hissediyorum.

"Megan bu sabah ofisteydi; bunu biliyor muydunuz?"

Glyn başını sallar. "Hayır. Ortada daha büyük sorunlar varken neden hâlâ onun hakkında konuşuyorsun? Ellerini yüzünden indiriyor ve bana bakıyor. "Tina, eğer bu ortaya çıkarsa kariyerinin biteceğini biliyorsun ve çıkacak da.

'Bahse girerim öyle olacak. Dışarı çıkmasını sağlayacaktır.'

Aniden ayağa kalkar. "Tina," diye bağırır, "şunu bırakır mısın! Sana karşı bir komplo yok. Bu işin peşini bırakacağını söylemiştin. Bütün bunları sen yaptın. Sen iyi değilsin Tina, hayal görüyorsun. Doktor çağıracağım.'

Donup kalıyorum. Hayal gördüğüme mi inanıyor? *Ona*, Howard'a ve o aptal, erken gelişmiş Bayan Miller'a inanıyor, Bayan Miller'ı suçlamayacağım, dürüst olmak gerekirse e-postaları o gönderdi. Bacaklarımı yatağın kenarına atıyorum, damarlarımda yenilenmiş bir enerji dolaşüyor. Bunun peşini bırakamam. Bırakamam!

"Hayalperest mi? Hayalperest mi dedin? Desteğiniz nerede? Karın, iş arkadaşın ve çocuklarının annesi olarak bana olan kör inancın nerede? Onu yolumdan çekiyorum. "Doktora gideceğimi söylediğimi biliyorum. Ama bende bir sorun olmadığını biliyorum.

'Tina, umursadığım için ısrar etmek zorunda kalıyorum. Bu çok uzun sürdü ve sen bunu göremiyorsun çünkü her şeyin ortasındasın. Uzun zaman önce müdahale etmeliydim. Kendimi suçluyorum, çok uzun süre devam etmesine izin verdim ve bakın şimdi neredeyiz? Doktora geri dönüp beyin taraması ya da başka bir şey istemelisin.

Homurdanıyorum ve yanından geçip gidiyorum. Düşüncesi bile! Tüm bunların benim zihinsel kapasitemden başka bir açıklaması olamayacağı düşüncesi! Tüm bunların arkasında Megan'ın olabileceğine dair tek bir şüphe bile yok.

Beyin taraması mı? Deli misiniz siz? Hepinizin beyin taramasına ihtiyacı var. Burada neler olduğunu gören tek kişi benim. Hepinizi içeri aldı. Her birinizi. Ve benim deli olduğumu mu düşünüyorsunuz? Müthiş. Müthiş.' Takım elbisemi çıkardım ve bir yığın halinde yere attım. Kot pantolon, tişört ve kapüşonlu sweatshirt giyiyorum ve Glyn'in yanından geçerken hayal kırıklığı içinde kıyafetlerimin üzerine basıyorum. "Ben de sizin hakkınızda böyle düşünüyorum. Başım ağrıyor ama endişelenecek zamanım yok.

Bu konuda. Kendimi harekete geçirmeli ve Braitling'e gitmeliyim. İstesem de istemesem de gitmem gerektiğine karar verdim. Yatak odasından hışımla çıktım.

Mutfakta çantamı açıyorum ve içindekileri tezgâha döküyorum. Bu saçmalıkların hiçbirine ihtiyacım olmayacak. Çantamı, şemsiyemi, baş ağrısı haplarımı ve mutfak dolabının en üst rafından aldığım bir torba şekerlemeyi yeniden paketliyorum. Kahve makinesini çalıştırıyorum ve matara fincanımı çıkarıyorum; kahvemi yapıp kapağını kapatmayı bitirdiğimde Glyn içeri giriyor. Şarj aletini prizden çekip çantama tıktırıyorum ve kocamın karşısına geçiyorum.

"Bir gecelik çanta hazırlayacağım. Sonra Braitling'e gideceğim ve dedektifin her şeyi uydurduğunu düşündüğünüze göre bulduğum şeyin kanıtıyla eve döneceğim. Birkaç gün uzakta olabilirim, lütfen endişelenmeyin, endişelenmeyeceğinizden eminim, size eşlik edecek Megan var. Bu yüzden çocukları sizin yetenekli ellerinize bırakacağım. Ses tonum bana müdahale etmemenizi söylüyor; ben bir görevdeyim ve söyleyeceğiniz hiçbir şey beni durduramayacak.

Kapı çalıyor ve ben yukarı koşuyorum, yarı yolda duruyorum.

"Tamam, tamam, geliyorum," diye bağılıyor sinirli bir sesle. Merdivenlerin başında duruyorum.

Sesleri tanımıyorum ve bu beni endişelendiriyor. Laura'nın evin ön tarafındaki yatak odasına dalıp pencereden dışarı bakıyorum. Polis. Kahretsin. Howard ne yaptı? Beni tutuklatmaz değil mi? Değil mi? Braitling'e gitmeliyim. Tutuklanamam! Tutuklanamam!

Glyn onlara evde olmadığımı ve nerede olduğumu bilmediğini söylüyor. Yürüyüşe çıktım diyor. En azından onlara yukarı kadar eşlik edip beni teslim etmemiş. Bu biraz umut verici.

Gittiler.

Koşup gece çantamı alıyorum, birkaç temel eşyayı içine atıyorum ve aceleyle aşağı iniyorum. Kaybedecek zamanım yok. Geri gelecekler. Gitmem gerekiyor.

"Ne istediler?" "Seni.

Şaşırmadım ama yine de şaşırdım. "Ne için? Howard mı? Onları aradı mı?"

Glyn bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Hayır, Howard değil Tina. Megan evine zorla girdiğin için seni ihbar etti."

Orospu! Geriye doğru çekiliyorum. Kanıtı yok. Hiçbir şey yapamaz. Beni yakalamak için dışarıda olduğunu söylemiştim. Bunu neden yapsın ki? Kırdığımı kanıtlayamaz.

içeri.'

"Ama çekti. Seni telefonuyla videoya çekmiş. Tarih damgalı. Kanıt. Ondan çaldığını söylüyor. İçeri girmek için anahtarlarını çalmışsın ve onun evinden çalmışsın.

Ondan çaldım! Ne çaldım? Buna inanıyor olamazsın, Glyn.'

Homurdanıyor. "Beni buna cevap vermek zorunda bırakma Tina. "Neden ondan çalayım ki?

'Ona karşı kan davası güttüğünü iddia ediyor ve iş yerindeki davranışlarını rapor etmiş. Sana saldırıyor, Tina. Bunu kendi başına sen açtın. Sana söylemiştim. Sesini yükseltiyor. "Sana bunun olabileceğini söylemiştim. Sadece kendi kariyerini batırmakla kalmadın, şimdi de seni gömecek. Sabıka kaydınla, bir yerlere girecek kadar şanslı olsan bile hiçbir hukuk bürosunda iş bulamazsın.

Ama ondan çalmadım. Glyn, bunu yapmayacağımı biliyorsun. Orada alabileceğim bir şey bulsaydım sana söylerdim çünkü bu onun aleyhine bir kanıt olurdu.

"Tıpkı borç senedini kaydettirmeyi unutmayacağınız gibi mi?

Sözleri karşısında yüzümü buruşturdum. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Şaşkına döndüm. Bu nasıl olabilir? Sanki Alice'in tavşan deliğine düşüyormuşum gibi hissediyorum.

Otuzuncu Bölüm

Braitling'e olan yolculuğum sıkıcı geçiyor ve navigasyon cihazımdaki Avustralyalı erkek sesin talimatlarına uyarak otomatik pilotta ilerliyorum. Bazen kestirme yollara saparak rotamı çeşitlendirmeyi seviyorum, bu da evli bir çift gibi tartışmamıza neden oluyor, o U dönüşü yapmam için ısrar ediyor ve ben onu görmezden geliyorum. Bu beni çok sinirlendiriyor ama aynı zamanda garip bir şekilde hoşuma da gidiyor. Ama bugün değil. Bugün bana söyleneni yapıyorum çünkü bugün zihnim olasılıklarla dolup taşıyor. Neden bir kadın beklenmedik bir anda hayatıma girip ailemi ve kariyerimi sabote etmeye çalışsın ki? Neden? Neden? Neden? Neden? Neden? Neden? Onun ve benim Braitling'le ne bağlantımız var? Orada bir bağlantı olduğunu biliyorum ama hafızam ona ulaşmıyor.

* * *

Yaklaşık üç saat sonra Braitling'e varıyorum. Karşılama tabelası bana yavaşlamamı ve Fransa'da adını telaffuz edemediğim bir şehirle kardeş şehir olduğunu bildiriyor. Birden her şey çok tanıdık geldi. Bir yan yola sapıyorum ve yolun dışına park ediyorum. Eskiden buraya park etmeyi alışkanlık haline getirmiştım. Braitling'in tek sorunu park yeri, her zaman da öyleydi. Bugün hava biraz daha serin ama yine de bulutlu ve sıcak; ceketimi arabamda bırakıp iki yüz metre kadar ötedeki köyün merkezine doğru yürüyorum. Köyün ortasından geçen küçük bir nehir var, her iki yanında düzenli, düzgünce kesilmiş yeşil bir çimenlik ve oturup vakit geçirmek için banklar var. Oturuyorum ve bir ördek ailesinin zarıfçe süzülerek geçişini izliyorum. Burası kumtaşı evleri ve kartpostalları andıran dükkânlarıyla turistlerin akın akın geldiği şirin bir köy.

Ellerimi hafif kapüşonumun ceplerine sokuyorum ve yola doğru bakıyorum. Anılar bir anda canlanıyor ve bir anda başka bir zamanı hatırlıyorum.

Deborah Duarte ile tanıştığım zaman ve beni nasıl yeniden yapılandığı Hayat.

Küçük, pitoresk bir B&B'ye yürüyorum ve yer ayırtıyorum. Titriyorum Evde çocuklarımla ve Glyn'le olamayacağım düşüncesi; onları Megan'ın merhametine terk ettiğim gerçeğinden nefret ediyorum.

Beni töhmet altında bırakan haplardı, bunu artık biliyorum. Eğer onları yerleştirmeseydi, gerçeği asla göremeyebilirdim. Neredeyse kaçıyordum.

onları çöpe atıp kurtulmak için çok aceleci davrandım. Ta ki eczane etiketinin son kalıntıları da yırtılıp Meg ... kısmi ismi bana bakana kadar. Ve işte oradaydı, şaşırtıcı bir netlikle son birkaç haftadır aklımı kaçırmadığımı biliyordum.

Buraya gelirken o geldiğinden beri olan her şeyi gözden geçirdim. Birinin insanların zihinlerini bir kişi hakkında farklı düşünmeye bu kadar çabuk yönlendirebilmesi inanılmaz. Ampul anını yaşamadan önce, gerçekten de bunamaya veya Alzheimer'a yakalanmış olabileceğimi ya da anksiyetemin gerilediğini düşünmüştüm. Bunları bana protein içeceğimin içinde yedirdiğini fark ettim. Glyn'in enerjimi artırmak için bunları aldığımı söylemesi sayesinde.

Bilgisayarımdaki imlecin kendi kendine hareket ettiği günü de hatırlıyorum. Biraz araştırma yaptım ve biraz teknik bilgisi ve IP adresi olan birinin bilgisayarına kolayca sızabileceğini gördüm. Bundan sonrası, Sally'nin hastalanmasından kısa bir süre sonra bulduğum küçük, gümüş kutudaki müşhil paketini bulmak da dahil olmak üzere tüm şüphelerimi bir araya getirme meselesiydi. Kimsenin oraya bakmayacağını düşündüğünden şüpheleniyorum. Neden baksınlar ki? Hiç kullanılmadı. Ancak dolaba girip bir kutu zımbayı düşürdüğümde halıyı kaplayacak şekilde açılmıştı, kutuya geri koyamadım ve çöpe attım. Ve kutu oradaydı. Bir neon tabela kadar büyük ve parlaktı. Onunla bir şey kanıtlayabildiğimden değil. Ama bu bir başlangıçtı ve o andan itibaren yavaş yavaş on yıl önce olanları hatırlamama izin vermeye başladı. Dedektiften gelen bilgi, fotoğraftaki kadının fotoğrafını gördüğümde süreci başlattı.

B&B'de yatağıma uzanıp Deborah Duarte'ye ne olduğunu hatırlamamaya çalışıyorum. Henüz bunu düşünmek istemiyorum. Ama görüntüler kafamın içinde gittikçe netleşmeye başlıyor. Liam'ın onun hakkındaki dosyasını okuduğumdan beri taşlar yerine oturmaya başladı. Pandora'nın kutusunu açtım ve anahtar Braitling gibi görünüyor. Hafızamın isyanını durdurmak için telefonumu elime alıp evi arıyorum. *Lütfen Megan orada olmasın.* Ev telefonu çalıyor, çalıyor ve çalıyor. Kimse cevap vermiyor. Neden cevap vermiyor? Neredeler? Ali'yi arıyorum, yine telefonu çalıyor, çalıyor, çalıyor. Ailemin ve arkadaşlarımla bir arada olduğu ve Megan'ın onlara başkanlık ettiği bir görüntü beynime hücum ediyor. Hangi cehennemdeler? Aklımı kaybediyorum. Tabii ki okuldalar ve çalışıyorlar. I

Baş ağrısını hafifletmek için iki elimin iki parmağını şakağıma bastırıyorum. Lanet olsun.

Takip edebilmek için kanıt ya da şüphe olarak bildiklerimi listeliyorum. Liam'ı beklerken yaptığım eski listeyi çıkarıp ona ekliyorum.

- *Diazepam'ın etiketinde kısmi ismi yazıyor. Bu sakladığım bir kanıt.*
- *Bilgisayarımın imleci kendi kendine hareket ediyor.*
- *Arabamın direksiyonunda kendimden geçip uyanmak ve baygınken telefonumdan gönderilen bir mesaj.*

Yukarıdakilerin hiçbiri kanıt olarak kullanılamaz, belki diazepam, ama zayıf ve eminim tatmin edici bir açıklaması olacaktır. Tökezlemeyi göze alamam. Daha fazla kanıt bulmalıyım. Somut kanıt. Mahkemede çürütülemeyecek bir kanıt.

Deborah'nın anıları serbest bırakılmak için bastırıyor.

Aniden alkol arzusu duymaya başlıyorum. Terapiyi keşfetmeden önce bu benim unutmak için kullandığım bir yöntemdi. B&B'de mini bar yok. Bir şişe almak için dışarı çıkmam gerekecek, ki bu kötü bir şey olmayabilir.

Yarım saat sonra tekrar yatağıma oturuyorum ve soğuk bir şişe beyaz şarap açıp plastik bir bardağa dolduruyorum. Çok şık. Oh, Tanrım. Umurumda değil.

Yine evi arıyorum, saat 16.00, şimdiye kadar evde biri olmalıydı. Laura evin telefonunu açıyor ve beni şaşırtıyor. 'Anne! Neredesin? Barbekü yapıyoruz.' Sesi yüzüme bir gülümseme getirdi.

"Biz kim?" "Merhaba hayatım, kulağa eğlenceli geliyor. Biz kimiz, Laura?" "Ne?"

"Barbeküyü kim yapıyor?" "Biz, şapşal.

'Bunu biliyorum, ama kiminle? Ali orada seninle mi?'

Hayır. Megan burada. Büyükanne yardım ediyor. Uzun maşanın nerede olduğunu biliyor musun? Babam onları bulamıyor,' diye soruyor, tatlı sesi kalbime dokunuyor.

"Hayır. Hayır, bilmiyorum. Biliyorum ama onlara söylemiyorum. Onlara neden ihtiyacın var? Yemeğimizi içeride pişiriyoruz. Uzun saplı maşalar dışarıdaki kömürlü barbekü için.

'Ama Megan *gerçek* bir barbekü yapıyor ve onlara ihtiyacı var ve *ben de* yardım etmek.'

Çığlık atmak istiyorum. *Megan neden benim evimde barbekü yapıyor?* Glyn ne düşünüyor? Ve neden bu saatte evdeler? "Bu çok hoş. Laura, telefonu babama verir misin?" Telefonu kulağıma o kadar sıkı tutuyorum ki neredeyse kafamın içine iteceğim.

"Oh, büyükbabamla dışarı çıktı. Evde sadece biz kızlar varız.' Kıkırdıyor.

Biz kızlar mı? "Laura, bu ifadeyi kullanmanı kim söyledi, *biz kızlar* mı? Laura yine kıkırdıyor. "Megan bize öyle diyor.

Ne aptalca bir ifade. "Matt babamla mı?

'Evet, burada sadece biz kızlar varız anne. Megan'la konuşmak ister misin? Ya da büyükannenle?'

"Hayır, hayır, hayır. Laura, babana eve geldiğinde beni aramasını söyle.'"Tamam. Seni seviyorum, hoşça kal.

Telefon kapandı.

Bölüm Otuz Bir

Saat 16.30. Alexander Bamfield Avukatlık Bürosu pansiyonun karşısındaki yolda. Şarabımı bitirip tekrar dışarı çıkıyorum. Ne bekleyeceğimi bilmiyorum ve tüm bunların ne anlama gelebileceği konusunda fazla düşünmeye cesaret edemiyorum. Bir kafeye yürüyorum, bir latte sipariş ediyorum ve pencere kenarına oturuyorum. Kahve dükkânlarının pencerelerinden dünyayı seyretmeyi severim. Rahat bir havaları vardır. Yarım şişe şarap aklımı başımdan aldı; içeri girmeden önce onu temizlemem gerekiyor. Kelimelerimi geveleyerek içeri girmemeliyim. Çantamdan telefonumu çıkarıp mesajları kontrol ediyorum. Hiçbir şey yok.

Avukatın ofisine bakıyorum ve buraya en son ne zaman geldiğimi hatırlıyorum. O günkü olayların nasıl gerçekleştiğini, evrenin o zamanlar bana yardım etmek için nasıl komplo kurduğunu anlamak zor. Oysa şimdi beni yok etmeye çalışıyor. O gün evimize gelen mektubu açmamış olsaydım şu anda hayatım nasıl olurdu diye sık sık düşünmüşümdür. Postaya annemden önce ulaştığım nadir günlerdendi. Her zaman postayı çöpe atardı, bunun bir çeşit casusluk olduğuna inanırdı.

Şimdi hatırlıyorum da kendimi berbat hissediyorum. Berbat hissetmek istemiyorum. Berbat hissetmek için ne zamanım ne de içimde yeniden çalkalanmaya başlayan duygularla başa çıkacak gücüm var. Kahve fincanımın altındaki altlığı düzeltiyorum, ayağa kalkıyorum ve yanımdaki sandalyeleri masalara eşit uzaklıkta olacak şekilde ayarlıyorum. Kahve fincanının etrafını siliyorum ve bulaşmış ruju çıkarıyorum. Elim titriyor, bu yüzden yumruk yapıyorum. Burnumdan nefes alıp ağzımdan veriyorum. Burnumdan girip ağzımdan çıkıyorum. Kalp atışlarım yavaşlayana ve korkunç hislerim yatışana kadar bunu yapıyorum. Burnumdan girip ağzımdan çıkıyorum. Acaba evren kısasa kısas esasına göre mi çalışıyor?

* * *

On yıl önce sabah saat 10.00'da Bamfield Solicitors'a girdim; resepsiyon görevlisi beni havasız bir ofise yönlendirdi. İçeri girdiğimde Deborah Duarte'yi keçi sakallı, gür kaşlı, çok yaşlı ve ciddi görünümlü bir adamın masasının karşısında otururken buldum. Beni içeri buyur etti. Deborah'nın yanındaki koltuğa oturdum ve bana her şeyin açıklanacağı söylendi.

Konuşmaya başladığında, yüzde yüz topun üzerinde olduğunu gördüm, görünüşü zihninin keskinliğini yansıtmıyordu. Asla

Gülümsedi, Deborah'ya bile değil, başını salladı. Deborah ona vasiyetinde değişiklik yapmak istediğini söylediğinde de başını salladı. Orada öylece oturmuş dinliyor, odaya bakıyor ve neden orada olduğumu merak ediyordum. Şu anda onun kim olduğu ve benim onunla nasıl bir bağlantım olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ofis çok eskiydi. Yıllardır değişmemişti, muhtemelen Bay Bamfield kırk yıl kadar önce muayenehanesini ilk kurduğunda bu şekilde döşenmişti. Halı yer yer yıpranmıştı. Ancak uzun uzun bakarsanız fark edebilirdiniz. Pek çok kişinin yere bakarak zaman harcayacağını sanmıyorum.

Deborah'nın oğlunun Cheltenham'da yaşadığını söylediğini hatırlıyorum. Sandalyeme oturdum ve benimle konuşulmasını bekledim. Bay Bamfield bazı kağıtları ileri geri çevirip notlar alıyordu.

Mesele şu ki, avukatlardan gelen ve merhum babamın mirasını görüşmek üzere ofislerine gelmemi isteyen mektubu okumadan önce Deborah Duarte adını hiç duymamıştım. Ne mirası? Babamın hiçbir şeyi yoktu. Bizi terk etti, bize hiçbir şey bırakmadı ve hiçbir şeyi olmadan öldü. En azından benim bildiğim kadarıyla. Anneme bakmakla yeterince uğraşıyordum. Babam mezarından bana hangi dehşeti bırakacaktı?

Deborah Duarte ile yaptığım görüşmeden sonra endişem tavan yaptı. Aynen böyle. Terapistim 'İnanılmaz' dedi. 'Her şeyin bir ilki olmalı' dedim. İşte o zaman doktorumun tavsiyesine karşı gelerek diazepam almaya başladım. 'Yeşil çay iç,' dedi. Meditasyon yap' dedi. Daha fazla egzersiz yap' dedi. Bunların hiçbirini yapacak zihinsel durumda değildim, bu yüzden hapları almazsam aptalca bir şey yapmakla tehdit ederek yalvardım. Normalde doktorların buna kanacağını sanmam. Ama bu doktor benden bıkmaya başlamıştı ve zaten bir saattir ameliyatta olduğum için reçeteyi yazdı.

Bay Bamfield bana bir dosya verdi.

Açtım ve Deborah'ın oğlu hakkında yazılanları okudum. Tüm bunların ne anlama geldiğinden emin değildim. Adam felç edici bir borç içindeydi. Bunun benimle ne ilgisi vardı? Borcu bir şekilde merhum babamın üzerine yıkmaya çalıştıklarını ve artık o yokken benim peşime düştüklerini düşünerek soğuk terler döktüm. Soğukkanlılığımı korumayı başardım ve çok az şey söyledim. Beynim hızlı olduğu ve bunun gerçekten olamayacağını bildiği için minnettarım. Peki ben neden oradaydım?

Deborah Duarte'nin babamın ikinci eşi olduğu ortaya çıktı. Beni mirasının tek varisi olarak gösteriyordu. Bay Bamfield bunu şöyle açıkladı.

bir milyon poundun üzerindeydi. Yıllardır görmediği oğluna son kez borç vermeyi bıraktıktan sonra onu evlatlıktan reddetmişti. Gerekli evrak işlerini hallettik. Ben imzaladım. O imzaladı.

O sabah haplardan birini aldım. Belki de hapların hatasıydı, çünkü daha sonra ofisten çıktığımda öğle yemeği vaktiydi, ben de kutlama yapmak için bir bara gittim ve bir kadeh şarap içtim. Sonra bir tane daha. Ve belki ondan sonra bir tane daha, sorun bu hatırlamıyorum. Hafızamda bir boşluk var. Kayıp zaman.

Eksik parçalar günlerce beni rahatsız etti. O boşlukta bir şeyler olduğunu biliyordum. Kötü bir şey.

Hafıza kaybımın annemin hastalığıyla bağlantılı olabileceği endişesiyle tekrar doktora gittim.

"Ben olsam fazla endişelenmezdim," dedi doktor. 'Muhtemelen bunlar gerçek bayılmalar değil, daha çok sisli bayılmalar. Alkol ve haplar, anıları kısa vadeli hafızadan uzun vadeli hafızaya aktarma yeteneğini geçici olarak etkileyebilir.

"Ama hatırlamam gerekiyor, hatırlamamın önemli olduğunu biliyorum.

Doktor başını salladı ve bana ilaçla birlikte gelen prospektüsü okumayan aptal bir hastaymışım gibi baktı. Her zaman prospektüsü okuyun. Orada kalın harflerle ALKOLLE ALINMAMASI gerektiği yazıyor. "Bazen bir tetikleyici bir anıyı serbest bırakabilir. Bir tat. Bir koku. Bir yer. Bu tür şeyler. Olayın yaşandığı yere geri dönün, yardımı olabilir. Doktor bana gevşekçe gülümsedi. Ben de gülümsemedim.

Tek hatırladığım, merdivenlerin tepesinde durup bir cesede baktığım.

Otuz İkinci Bölüm

Şimdi, on yıl sonra, Alexander Bamfield karşımda oturuyor. "Geldiğin için teşekkürler Tina. Gür kaşlarının altından bana bakıyor. Keçi sakalı gitmiş. "Sana ulaşmak son derece zor oldu, ülkeyi terk etmiş olabileceğini düşündüm.

Yerimde duramıyorum, bileziğimle oynuyorum. 'Hayır, ama iletişime geçtiğinde beni şaşırttın. E-postan çok ciddiydi.

"Gerçekten de öyleydi. Bayan Duarte'nin bir aile üyesi beni görmeye geldi.

Bir sessizlik var. Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Birkaç saniye bana bakıyor ve ben koltuğumda kıpırdanmak istiyorum.

"Duarte ailesinden kimseyi gördün mü ya da konuştun mu Tina?

Öyle düşündüğümü sanıyor. "Hayır, hiç kimse. Neden sordunuz? Beklentiyle ona bakıyorum, bana bir şeyden suçluymuşum gibi bakmak yerine bir şey söylemesini istiyorum. Suçlu muyum? Sanırım olabilirim. Alexander Bamfield öne doğru eğildi, ellerini önünde kavuşturdu.

'Deborah Duarte uzun yıllardır müvekkilim olmasının yanı sıra yakın bir arkadaşım. Oğluyla yaşadığı sorunları ve oğlunun tek istediği parası gibi görüldüğünde ne kadar incindiğini biliyordum.

Başımı salladım. "Anlıyorum. Bütün bunları biliyorum. Hepsini hatırlıyorum. Bunların benimle ne ilgisi var?

'Deborah evini bir hayvan hayır kurumuna ya da başka bir hayır kurumuna bırakmak istemedi. Annen ve baban gittikten sonra ona olanlar yüzünden kendini suçlu hissediyordu. Sanırım bu onun özür dileme şekliydi.

"Pardon? Sertçe söyledim. Elimde değil, kesik kesik vuruyorum. "Ne için üzgünsün? Annemi delirttiğim için mi? Babam onun için bizi terk etti ve elimizde hiçbir şey kalmadı. Evi kaybettik ve annem kirayı ödemek ve ben okulu bitirirken bize bakmak için iki işte çalışmak zorunda kaldı. Pardon? Lütfen bana duygular ve suçlulukla ilgili saçmalıklar anlatma. Ölmeden önce vicdanını rahatlatmak istedi ve bu yüzden evi annemle bana bıraktı. Vücudum sandalyede, uyuşturucu ihtiyacı olan bir keş gibi seğirerek ve sarsılarak hareket ediyor.

"Madem bu kadar güçlü hissediyordunuz neden parayı aldınız?

"Neden? Neden parayı alıyorsunuz Bay Bamfield? Çoğu insanın sizi kullanmaya gücünün yetmeyeceğini bildiğiniz halde neden bu kadar çılgın ücretler talep ediyorsunuz?

Çünkü her şey parayla ilgili, değil mi? O kadar tedirginim ki kendimi sakinleştirmek için nefes egzersizleri yapıyorum. "O paraya ihtiyacım vardı. Tanrım, bunun birilerinin bizi kolladığına dair bir işaret olduğunu düşünmüştüm. Annem, babam sağ olsun, deliydi, kafayı yemişti ama ben ona baktım. Ne yazık ki, sorunlarını daha da derinleştirmek için kansere yakalandı. Ve deli, çılgın bir kadının düşüncesiyle, babamı pembe gözlüklerle hatırladı. Braitling'de yaşamak istiyordu, gençken ve aşıkken babamla yaz tatillerini geçirdikleri yere, babamın gelip onu bulacağını umarak. Bu yüzden teklif edildiğinde parayı kabul ettim. Annemle buraya geldiğimizde Braitling'in babam ve yeni karısının yaşadığı yer olduğunu bilmiyordum, neyse ki annem de bilmiyordu. Bunu ona söyleyemezdim. Tek istediğim anneme Braitling'de bir ev almaktı ama buna gücümüz yetmedi. O yüzden kiraya çıktık ve orada öldü. En mutlu olduğunu düşündüğü yerde. Miras bana kalınca parayı aldım. Bana borcu vardı. Babamı annemden aldı. Bir evliliği yıkarak bencillik etti. Bana borçluydu ve ben o para için kendimi suçlu hissetmedim ve hissetmiyorum.

Yüzünde bir şok ifadesi beliriyor ama umurumda değil. "Anlıyorum. Bayan Duarte hakkında bu kadar güçlü hisler beslediğinizi fark etmemiştim.

'Hatırlamıyorsun, değil mi? O gün hiçbir zaman büyük bir minnettarlık göstermedim. O parayı istiyordum, tabii ki istiyordum ve o da bunu biliyordu. O gün bana iyi davranmaya çalıştı. Hatırladın mı? Nazik! Kadının yüzüzlüğü. Ben de kabul ettim. Neden kabul ettin? Çünkü son gülen bizdik, değil mi? Babam ölmüştü ve o da ölüyordu. Annemin hasta olduğunu biliyorum ama ölümcül hasta Deborah'tan daha uzun yaşayacaktı. Öfkem bir kasılma kadar güçlü.

Alexander Bamfield elini bir dur işareti gibi kaldırır. "Daha fazlasını duymak istemiyorum Tina. Bu konuyu burada bırakabiliriz, teşekkürler. Ama Megan Pearson'dan bir ziyaret aldım. Deborah'ın torunu.

Mideme acımasızca kramplar giriyor.

Otuz Üçüncü Bölüm

Sandalyeye geri çöküyorum; bu iş çok karışık ve karmaşık bir hal almaya başlamıştı. Megan Pearson. Deborah Duarte'nin torunu mu?

"Megan bana epey bir hikaye anlattı. Deborah fikrini değiştirdiğini söylemek için seni aramış, sen de oraya gitmişsin, bir tartışma olmuş ve sonra da ... bir kaza olmuş.

Sessizce oturuyoruz.

Kendime hâkimiyetimin çakıllı bir kumsaldaki ayaklar gibi kaydığını hissediyorum. "Bay Bamfield," diyorum. 'Megan Pearson'ın Deborah Duarte'nin torunu olduğundan haberim yoktu. Yakın zamana kadar Megan'la hiç tanışmamıştım. Onun hakkında ne biliyorsunuz?

'Megan büyüleyici biri; onunla birkaç kez karşılaştım. Babası öldükten sonra, bir gün büyükannesinin evinde gördükleri hakkında beni görmeye geldi. Tabii ki kimliğinizi bilmiyordu. Hatırlarsanız, bu bir sırdı. Bayan Duarte mirasını kime bıraktığını kimsenin bilmesini istemiyordu. Sizi korumaya çalışıyordu.'

Homurdanıyorum. Korum beni, ayağım. "İtibarını korumaktan bahsediyorsun. İç çekiyor.

"Tamam, eğer durum buysa Megan beni nasıl buldu?

Bay Bamfield şok olmuş görünüyor, kalın kaşları çatılıyor. "Sizi temin ederim ki bu bilgi bu ofisten gelmedi. Boğazını temizler. "Yani Bayan Pearson ile görüştüğünüzü mü söylüyorsunuz?

"Evet, ama kafam karıştı, neden Pearson ismini kullanıyor?

Bu annesinin adı. Babasının hikayesini ve ailesini çok fazla insan biliyordu; kendini onlardan ayırmak istedi. Annesi intihar etti, biliyorsunuz.

'Ailesiyle arası bozuldu mu? Ne oldu?'

"Hayır. Adrian Duarte alıcılar tarafından çağırıldıktan ve evi kaybettikten kısa bir süre sonra annesi öldü. Bu utancı kaldıramadı. Kitap restoratörü olarak başka bir işe başladı, Cheltenham'da bir dükkânı ve atölyesi vardı, sonunda o da kapanmak zorunda kaldı. Duarte'nin Kitap Restoratörleri. Dükkân küçüktü ve Cheltenham'daki ana caddenin hemen dışında gizlenmişti. Çok fazla görünürlüğü yoktu ama muhtemelen yüksek bir kira ödeyecek kadar yakındı. Hiç de iş adamı değildi. Sanırım uzmanlık gerektiren bir yerdi.

Ana caddede olmayı gerektirecek kadar önemli değil. Fazla tecrübesi olduğunu sanmıyorum. Annesi umutsuzluğa kapıldı.

"Üzerinde çalıştığı restorasyonlardan bazıları açık artırmaya çıkarıldı, ancak fazla para toplanamadı. Annesi birçok kez kefaletini ödedi. Ama sonunda tefeci haline geldiğini hissetti. Araları açıldıktan sonra onu hiç ziyaret etmedi ya da aramadı, sadece para istediğinde arıyordu. Annesi hastalandığında, onu görmeye gelmek için hiçbir çaba göstermedi.

"Ona ne oldu?

"Birkaç yıl sonra öldü; sosyal konutlarda ve yardımlarla yaşamaya başladılar. Sanırım Megan ona bakıyordu. Onu oradan oraya sürükledi. Zavallı çocuğun sabit bir evi yoktu.

'Yani olanlara içerliyor mu? Söylediğiniz bu mu?'

Bunu bana hiç söylemedi. Megan babasını iş aramaya ikna etmeye çalışmış ama babası derin bir depresyona girmiş. Babası öldükten sonra onu Cheltenham'da alıkoyacak hiçbir şey kalmamış, o da bölgeden taşınmış. Buraya, Braitling'e geri döndü ve annesinin arkadaşı olan Rachel ile buluştu. Sanırım Rachel'la kaldı. Bir konuda büyük bir kavga ettiler ve sanırım Rachel o zaman Manchester'a taşındı.

"Megan hasta mıydı? Ne tür bir hastalıktan bahsettiğimi vurgulamak istemiyorum.

Alexander Bamfield omuzlarını silkiyor. Parmaklarının arasında evirip çevirdiği kalem masanın üzerine bırakıyor. Hatırladığım dolma kalemin aynısı. "O huzurevlerinden birinde kalmıştı. Kendi imzasını atmış, doktoru tarafından kabul edilmemiş, anlıyor musun? Megan, anlamalısınız, çok gençken çok şey yaşadı. Annesini kaybetti, sonra evini kaybetti. Babası daha fazla borca ve depresyona girdi ve küçük yaştan itibaren ona bağımlı hale geldi. Darmadağın olmuştu. Büyükannesi onu yanına almak istedi ama babası buna izin vermedi. Büyükannesini ziyaret etmesine izin vermiyordu. Babasının haberi olmadan onu ziyaret edebilmek için bahaneler uydurur ve Rachel'in yanında kalmaya gelirdi. Babası öldükten sonra anksiyete ve depresyondan muzdarip oldu. Sanırım Rachel ile yaşarken işler biraz zorlaştı. Rachel gittikten sonra ona ne olduğunu bilmiyorum. Bir şeyler duydum.

"Devam et, lütfen. Onun acısını anlıyorum. Sevdiğiniz ve sizi seven bir annenin sizi neden dünyada yapayalnız bıraktığını anlamak zor. Ben de annemin bir daha bana dönmeyeceğini bildiğim için ağladım. Domino,

Aklıma gelen bu. Babam ve Deborah'ın ilişkisi pek çok hayatı mahvetti. Ama Megan neden benden bu kadar nefret ediyor?

'İnanıyorum ki, bu konuda benden alıntı yapmayın, Megan Rachel'ı oldukça kontrol ediyordu. Ya da ben öyle duydum. Omuz silkiyor. "Dedikodulardan pek anlamam. Belki köyde sorabilirsiniz. Benim endişem Megan'ın bana büyükannesi hakkında söyledikleri.

Yumruğumla karnımı yoğuruyorum. "Ne? Gülüyorum. 'Çocukken Deborah'la tartıştığımızı görmüş ve sonra Deborah ölümcül bir kaza geçirmiş ve ben mi suçluyum? Bir avukat olarak Bay Bamfield, birini suçlamak için bundan daha fazlasına ihtiyacınız olduğunu biliyorsunuzdur. Alexander Bamfield'a beklentiyle bakıyorum, umarım elindeki tek şey budur.

'Anladığınız soruyu size sormak zorundayım. Elbette, ortada bir cinayet varsa, haberdar olduğum için bunu polise bildirmek zorundayım. Ayrıca, Deborah'ın geçirdiği kazanın ölümcül olduğundan hiç bahsetmemiştim.

'Burada ofisinizde yaptığımız görüşmeden sonra Deborah'nın evine gitme ya da telefon etme konusunda hiçbir şey bilmiyorum. Bu tanıştığımız ilk ve tek zamandı.

Başını salları ve kaşlarını çatar. "Bunu Megan'a da söyledim ve adli tabip düşme dışında olağandışı bir ölüm nedeni bulamadı. Merdiven halısı kedisi tarafından ciddi şekilde zarar görmüştü, hatırlayacağınız gibi takılıp düştüğü öne sürülmüştü.

"Bana söylediğini hatırlıyorum. Bundan daha fazlasını bilmiyorum. "O kazadan bahsettiğini nereden bildiğinizi merak ediyorum.

Hızlıca düşünürken ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. Ayağımı soktuğumu biliyorum ve *bunun* ölümcül bir düşüş olduğunu nasıl bildiğimi anlamaya başlıyorum. Bana söylendiğini varsaymalıyım, o yüzden öyle yapıyorum. "Bana ölümcül bir düşüş geçirdiği söylendi ve sizin de bundan bahsettiğinizi varsayıyorum. Yoksa Megan neden sizinle bu konuyu bu şekilde tartışsın ki?

Otuz Dördüncü Bölüm

Köyde yürürken birkaç dükkânı kontrol ediyor ve Megan hakkında gizli sorular soruyorum. Hiç şansım yok. Kimse onu tanımıyor.

Sonunda, tam vazgeçmek üzereyken, küçük bir ara sokaktan geçiyorum, bir kapının üzerinde bir tabela var, Beauty by Bella. Kahve dükkanlarını, restoranları, kıyafet dükkanlarını denedim ama güzellik salonlarını denemedim. Tırnaklarını hatırlıyorum ve merak ediyorum, ya olsaydı?

Bingo.

Tırnaklarımı yaptırmaya oturur oturmaz Megan'a takma kirpikler, uzatmalar, tırnaklar, bronzluk ve bembeyaz dişlerle süslenmiş Bella'dan söz ettim. Bu kadar çok takma diş takmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum.

Önüme yerleşiyor, tırnaklarıma başlıyor ve kelimeler endişe verici bir hızla dökülüyor. Yanıt vermek ya da nefes almak için hiç duraksamadan konuşuyor. "Evet, Megan, çok şakacıdır. Onu yıllardır tanırım. Eskiden *hep* buraya gelirdi, geri taşındığında, biliyor musun? Her şeyi yaptırdı. Tanrım, vücudundan o kadar mutsuz ki. Çılgınca, değil mi? Yani, kız güzel, hiçbir sorunu yok. Ama aramızda kalsın, bence vücuduyla ilgili sorunları var. Kafası karışık. Kafadan, anlıyor musun? Bir süredir o yerlerden birindeydi. Parmaklarını şakağına götürüp döndürüyor. "Guguk kuşu, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Soru sormak istiyorum ama tek kelime edemiyorum.

"Her neyse, o da benim gibi güzellik kursuna gidiyordu ama bitiremedi, bıraktı. Ona kızmıştım, ne büyük kayıp, demiştim. Ama Megan hiçbir şeyde dikiş tutturamadı. Birkaç işte çalıştı. Bir bilişim şirketinde çalıştı ve şirket sahibiyle çıktı, bunun garip olduğunu düşündüm. Garip bir adamdı. Ne demek istediğimi anlıyor musun?" Başımı sallıyorum. "Çok sıkıcıydı ve sürekli bilgisayar başındaydı; hiç konuşmazdı. Onda ne buldu bilmiyorum.

Sonunda hava almak için ara verdi.

Parçalar yerine oturmaya başlıyor. "Peki Bella, büyükannesinden hiç bahsetti mi?" diye soruyorum.

Bella gözlerini deviriyor. "Öyle mi yaptı? Oh, evet. Ne renk istiyorsun? Moru severim, şu sıralar mor çok moda. Morun bu tonunu seviyorum.

yoğun, öyle değil mi? Şu anda en popüler renk bu. Gülüyor. "Sadece sevdiğim için," diyor sevmek kelimesini uzatarak. 'Müşterilerimi bunu giymeleri için zorluyorum. Onunla devam edelim mi? Tamam, mor olsun.

Ben bir şey söyleyemeden şişeyi çalkaladı ve tırnaklarını mora boyamak üzereydi. Moru sevmediğinden değil. Bir renk olarak seviyorum ama bana on iki yaşımı hatırlatıyor. "Kırmızı, hadi kan kırmızısı yapalım, olur mu?

'Harika seçim, favorim. Ondan sonra Barbie pembesi, Barbie pembesi tırnaklara bayılırsınız, değil mi?

"En çok moru sevdiğini sanıyordum?

"Ha? Evet, ama ben kırmızı ve pembeyi de severim.

Odaklanmaya çalışıyorum ama beni yoruyor. "Tamam. Megan büyükannesi hakkında ne dedi? Bu bilgi hazinesinin sorularımı merak etmediğine inanamıyorum.

"Pekala. Sesini alçaltıyor. Salonda başka kimse yok. "Babası öldükten sonra evi temizlerken bazı evraklar bulmuş. Büyükannesinden gelen ve babasına hiçbir miras kalmayacağını, çünkü babasının ondan çoktan yüklü miktarda para aldığını söyleyen bir mektup bulmuş. Anlayıp anlamadığımı görmek için bana baktı.

"Tamam, anlıyorum, devam et.

"Ailesinin zengin olduğunu biliyorsun, değil mi? Sağ elimi ultraviyole ışığın altına tutuyor.

"Evet, evet biliyorum.

"Tamam, her neyse. Sol elimden başladı. "Megan bu mektubun onu uçurumun kenarına getirdiğini düşünüyor. Depresyondaydı ve çalışmıyordu. Bence çalışmak istemiyordu. Kendisi için üzülüyormuş gibi geldi bana. Her neyse, söylediklerinden anladığım kadarıyla bu onu kızdırmış çünkü ona bakmak zorundaymış ve o da mirasa güveniyormuş. Bilirsiniz, on altı yaşında okulu bırakmış, bu tür saçmalıklar. Sesini alçaltarak fısıldıyor. Onu duymak için öne doğru eğildim. "Sanırım bunu ona yaptığı için, yani hayatını mahvettiği için ondan nefret ediyordu. Çünkü Megan gerçekten zeki, yani akıllı, zeki. Buraya gelip Bay Sefil'le çıkmaya başladığında, stajyer avukatlık için internetten bir kurs almış. Bir planı olduğunu söyledi. Kendisine ait olan her şeyi geri alacağını söyledi.

Bölüm Otuz Beş

Kendimi Deborah'ın eski evinin önünde buldum. Tekerlekli çöp kutuları dışarıda, geri götürülmek üzere hazır bekliyor. Yolun karşı tarafından eve bakıyorum. Ön bahçeye hâlâ iyi bakılıyor. Ben sattıktan sonra evi kimin aldığını unuttum. Annem ve ben burada hiç yaşamadık. Onunla ve babamla aynı evde yaşama düşüncesi bana cazip gelmiyordu.

O günü hatırlamaya çalışarak kaldırımda bir aşağı bir yukarı dolaşıyorum. Deborah fikrini değiştirdiğini ve bir şeyi açıklamak istediğini söylemek için beni aradı. O kadarını hatırlıyorum. Tabii ki bunu Bamfield'a ya da herhangi birine itiraf etmeyecektim.

Bir anıyı tetikleyecek bir şey olup olmadığını görmek için içeriye bakmak istiyorum. Yolda hiçbir araba durmuyor ve içeride de hiçbir yaşam belirtisi yok. Yavaşça ön kapıya doğru yürüyorum ve kapıyı çalıyorum. Bekliyorum, kendime bunun kötü bir fikir olduğunu ama bunu yapmaktan başka seçeneğim olmadığını söylüyorum. Biri ön kapıyı açarsa ne diyeceğim hakkında hiçbir fikrim yok. *Merhaba, sanırım bir keresinde evinizde kötü bir şey yapmış olabilirim. Detayları hatırlamak için etrafa bir göz atmaman sakıncası var mı?* Kimse cevap vermiyor. Arkaya doğru yürüyüp pencerelerden bakıyorum. Çok farklı, modern, beyaz duvarlar, gri mobilyalar, çok daha az dağınıklık. Bu sefer çok daha büyük görünüyor. Görünüşe göre evde kimse yok.

Acaba bahçede bir yere saklanmış yedek bir anahtar olabilir mi? Her ihtimale karşı yedek bir anahtar bırakırım. Ya da el çantamı çaldırırım. Bakmaya değer.

Kapı çerçevesini kontrol ediyorum ve arka kapının yanında mor mine çiçeğiyle kaplı küçük bir taşlık oluşturan ve tüm alanı yastık gibi gösteren bazı kayaları hareket ettiriyorum. Hiçbir şey bulamadım. Anahtarımı nerede sakladığımı biliyorum ve evin yakınında bir yerde değil. Köyün bu kısmında fazla trafik yok, birkaç araba geçti. Çocuklardan da iz yok. Saati kontrol ediyorum. Birazdan işten dönerler diye düşünüyorum. Dudaklarımı büzüyorum, belli olmayan bir anahtarı nereye saklayabilirsin ki? Çimenlerin üzerinde bir güneş saati var. Hayır. Çok bariz. Belki bir kulübe? Ben olsam yapmazdım. Dudağımı koparıyorum, düşünüyorum. Güneş enerjili su özelliği! Belli oluyor! Kenara bakıyorum ve bir çadır kazığıyla çimenliğe sabitlenmiş ince bir ip parçası görüyorum. Onu sudan çıkarıp anahtarı aldım.

Hızlıca anahtarı kilide sokuyorum ve içerideyken eve gelirlerse ne yapacağımı merak ediyorum. Şu anda bunu düşünmemeye çalışıyorum. Zorla girme konusunda oldukça profesyonelleşiyorum. Anahtar dönüyor ve kilit klik sesi çıkarıyor. Kapı kolunu çeviriyorum. Kapı hafif bir gıcırtyla kolayca açılıyor. İçeri girmeden önce tereddüt ediyorum. İçeri girdiğimde anahtarı cebime sokuyorum ve kapıyı sessizce kapatıyorum. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum, burada kimse yok. Aradığım cevaplar bu evde yatıyor olmalı, sadece onları bulmalıyım. Yine de çok farklı. Beni biraz şok ediyor. Neden dekore edilmediğini düşündüğüm hakkında hiçbir fikrim yok. Çok zarif ve şık. Burada ne tür bir çiftin yaşadığını merak ediyorum. Genç, profesyonel ve bolca harcanabilir geliri olan bir çift diye düşünüyorum mutfaktan koridora doğru yürürken. Zihnimde bir kuşun kanatları gibi hafifçe dalgalanan düşünceler uçuşuyor. Merdivenlere doğru devam ediyorum ve hiç düşünmeden salona giriyorum ve geri dönüyorum. Anının etkisi beni sarsıp durma noktasına getiriyor. Pencereden görünen manzara kadar net anılarla dolup taşarken kanepenin arkasına tutunuyorum.

'Fikrini değiştiremezsin; değiştiremezsin işte,' diyorum.

'Yapabilirim Tina, özür dilerim. Adrian ve torunumla ilişkimi kesebileceğimi düşünerek aceleci davrandım. Beni incittiği gibi onu da incitmek istedim. Ama düşündükçe bunu yapamayacağımı anladım. Özür dilerim,' diyor Deborah.

'Özür dilerim! Annemi ve hayatlarımızı mahvettin ve sonra da kefareti istiyormuş gibi bir havuç sallayıp sonra da geri mi alıyorsun? Sen zalim bir kaltaksın Deborah Duarte. Babam sende ne buldu bilmiyorum.

Deborah odadan çıkar ve üst kata çıkar. "Lütfen git Tina," der, merdivenleri yavaşça çıkar, kendini çekmek için tırabzanı kullanır. Her iki dizinde de kireçlenme var. "Sizi bu kadar üzdüğüm için özür dilerim, ikinizi de incitmek istememiştim. Sahanlıktan, 'Baban anneni terk etti; onu ben zorlamadım. Ama birbirimize aşıktık. Hem de çok aşıktık.

Dipte durup yukarı bakıyorum ve sözleri içimi burkuyor. Ne kadar zalimce. Bir şey verip sonra geri almak ne kadar kötü ve çirkin. Ve bunu bana söylemesi. Bana! Kadın gaddar. Zalim ve taş kalpli.

O gün hissettiğim duyguların katıksız doruk gücü şimdi beni tekrar vuruyor ve bacaklarımın altımdan çekilmesine neden oluyor. Yavaşça hareket ediyorum ve merdivenlerden yukarı bakarak en alt basamağa oturuyorum. Ve bir anda sis dağılıyor: Ve hatırlıyorum. Her şeyi.

Otuz Altıncı Bölüm

Merdivenlerin dibinde öfkeli bir şekilde duruyorum. Annemin düşünceleri kafamın içinde isyan ediyor.

Arka kapıyı çarparak evden hışım ile çıktım. Arka sokaktan köye doğru ilerlerken öfkeden kuduruyorum. Umurunda değildi, muhtemelen bunu sadece oğlunu kızdırmak için yapmıştı. Aptal, sülük gibi oğlunu. Bir şeyleri parçalamak için karşı konulmaz bir istekle doluyorum. Bir şeyleri kırmak. Üç kapı ö t e d e k i evin çimlerine bırakılmış bir çöp kutusunun yanından geçtim. Onu kaptdığım gibi savuruyorum ve yolun diğer tarafına park etmiş bir arabaya çarpmasına izin veriyorum. Hemen alarm çalmaya başladı. Bir an için hissettiğim şiddetin derinliği karşısında dehşete kapıldım. Nasıl yapabilirdi? Nasıl yapabildi? Bir an durup yaptıklarına bakıyorum. Ben gençken

Eskiden başım dönüp ayağa kalkamayacak hale gelene kadar dönüp durmayı severdim. Şimdi de öyle hissediyorum. Bu his beni hasta ediyor. Az önce çöp kutusunu yolun karşısına fırlattığım evin önündeki çimenlikte oturuyorum. İçimde büyüyen bu duygudan nefret ediyorum, berbat bir şey. Tabletlerimi çıkarıp tükürükle yutuyorum ve etkisini göstermesini bekliyorum. Alarm hala çalıyor. Garip, kimse dışarı çıkmadı. Eğer bu konuda sorguya çekilirsem, kapüşonlu bir gencin yaptığını söyleyeceğim.

Etrafa baktım. Etrafta kimse yok. Saçlarımı yüzümden çekiyorum ve çantamdan bir topuz alıp geri bağıyorum. Hayatta hiç şansım olmadı. Hiçbir zaman. Bazı insanlara hayatın güzellikleri bir tabakta sunuluyor, sanki iyilik perileri sürekli onları izliyor ve arzularını yerine getirmek için değneğini şaklatıyormuş gibi. Chime! Harika bir aile hayatın olacak! Zil! Harika bir kariyerin tadını çıkaracaksınız! Zil! Zengin olacaksınız! Sağlığınız olacak! Ve arzuladığınız her şeye! Chime! Zil! Çalsın!

Evren benim için ne istiyordu? Açgözlü, zengin bir kadın tarafından parçalanan bir aile! Chime! Deli bir anne! Chime! Deli ve hasta bir anne! Chime! Ölmeden önce deli ve hasta anneye yardım etme sözü! Chime! Yalanlar! Chime! Chime! Çanlar!

İlaçlar etkisini gösteriyor. Düşüncelerim rastgele ve hiçbir anlam ifade etmiyor. Sadece bir tane almalıydım. Ama iki tane her şeyi çok daha etkili bir şekilde yumuşatıyor.

Kafamın içindeki sisi yararak uzaktan bir araba kornası duyuyorum. Bir ses. Uzaktan gelen sert ve ısrarcı bir ses, pamuk yünü gibi karmakarışık düşüncelerimi yarıp geçiyor. "Hayır. Hayır. Hayır," diyor, tekrar tekrar. 'Bu doğru değil. Hiçbiri doğru değil. Yalan. Hepsi yalan. Yanlış. Hepsi çok yanlış.'

Burada biri mi var? Yakınlarda mı? Tabii ki yok. Hepsi kafamın içinde. Ses gittikçe yükseliyor ve daha ısrarcı oluyor. Ellerimi kulaklarıma koyuyorum. İşe yaramıyor çünkü zaten kafamın içinde. Annemin sesini duyuyorum. 'Onları dinleme. Telefona cevap verme. Casusluk yapıyorlar, kafamızın içine girmeye çalışıyorlar, onları duymuyor musun? Kafanın içinde bağırıklarını duymuyor musun?'

Bugün onları duyuyorum. Bugün bana bağırtıyorlar. Buna dayanamıyorum. Dayanamıyorum! Bir tablet daha alıyorum. Dur. Dur. Lütfen dur! Ayağa kalkıp etrafa bakıyorum. Eve geri dönmeliyim. Bunu halletmeliyim. Ona bunu yapmasının ne kadar yanlış olduğunu söylemeliyim. Bu çok kötü. İğrenç. O kötü biri. Kötü olduğunu bilmesi gerekiyor. Yoldaki virajı çok hızlı dönerek geri dönüyorum ve atlama ipi taşıyan küçük bir kıza çarpıyorum.

Kendimi arka kapıdan içeri attım. Döşeme tahtalarının gıcirtısından başka bir şey duymuyorum. Hâlâ üst katta olmalı. Merdivenleri ikişer ikişer koşarak çıktım. En tepeye ulaştığımda nefes nefese kalmıştım.

Deborah! Deborah, neredesin? Konuşmamız gerek. Bu tamamen yanlış. Bunu yapamazsın. Yapamazsın!'

Deborah yatak odasından çıkıyor. Sinirli görünüyor. Ne dediğini duyamıyorum. Tek duyabildiğim bağırان sesler, daha yüksek ve daha yüksek. 'Hayır. Hayır. Hayır. Çok kötüsün. Onu bize sen verdin ve şimdi onu almak istiyorsun. Tıpkı babam gibi. Onu da aldınız.'

'Tina, gitsen iyi olur. Bu karışıklığı çözmek için yarın Alexander Bamfield'i görmeye gideceğim. Özür dilerim.'

Yüzünü görüyorum. Sert. Umursamaz. Sanki kalbime adrenalin iğnesi vurulmuş gibi sığıyorum. Özür dilerim. O üzgün. Lanet olası inek. Deborah yanıma geldi ve konuştu. Hiçbir şey duymuyorum. Onu öyle bir sarsmak istiyorum ki, cılız omuzlarını tutup tırnaklarımı yaşlı, buruşuk derisine geçirme ve sarsma, sarsma ve sarsma ihtiyacıyla ellerim acıyor.

Bana doğru yürürken omuzlarını sıkıca kavradım. Durdu ve sanki ona dokunacak kadar iyi değilmişim gibi tiksintiyle bana baktı.

Her şey çok çabuk oluyor.

Edepsiz. Kötü. Bencil. Tüm bu kelimeler kafamda yığılıyor ta ki . . .

Onu o kadar sert itiyorum ki duvardan sekerek aşağıya yığılıyor.

Merdivenlerden indim ve onun üzerinde durdum. Hiç pişmanlık duymuyorum. Acı hissetmiyorum. Pişmanlık yok. Bunu hak etmişti. Başardı. Hayatlarımızı mahvetti. İki kez. Eğildim ve nabız bulamadım. Yüzümü ağzına yaklaştırdım. Nefes almıyor. Otomatik tepkim polisi aramak oldu. Bir ambulans.

Bilmiyorum.

Onun yerine evden çıkıyorum.

Otuz Yedinci Bölüm

Olanları hatırladığım an, bu evden çıkmak ve Braitling'den olabildiğince uzaklaşmak istiyorum. Alexander Bamfield'ı bir daha görmek istemiyorum.

Kimse şüphelenmedi.

Artık bildiğim için kafamın içinde huzur var. Ama bu konuda hiçbir şey yapmayacağım.

Ağzım bir an için kurumuş gibi hissediyor ve ne kadar su içersem içeyim bu histen kurtulamıyorum. Mutfak lavabosundan bir bardak daha doldurup çalkalıyorum ve çıkmadan önce süzgecin üzerine bırakıyorum.

Alabama gittim, kilidini açtım ve kontağı çevirdim. Uyuşmuştum. Emniyet kemerimi bağladım. Eve gitmem gerekiyor. Navigasyonumu ayarladım ve arabayı geri vitese taktım. Telefonum Bluetooth'tan çalışıyor ve beni korkutuyor. Frene bastım. Gösterge panelinde Glyn'in adı beliriyor.

"Alo?"

"Tina, iyi misin?"

"Evet? Sorusuna tuhaf bir şekilde şaşırarak "Evet," diyorum ve sonra az önce keşfettiğim şeyi bilemeyeceğini fark ediyorum. Sesi garip geliyor. Yanlış bir şeyler var. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. "Glyn, sorun ne, ne oldu?"

'Eve gelmen gerek. Hemen şimdi. Beni duyuyor musun?'

Kaşlarımı çatıyorum, neden bana söylemiyor? Söylüyorum.

Neyin var? Söyle bana.' "Braitling'desin, değil mi? Gerçekten gittin.'

"Tabii ki buradayım.

Önemli değil. Ama hemen eve gelmen gerek. Beni duyuyor musun? Mazeret yok. Başka bir yerde durmak yok. Sadece eve gel.'

"NE OLDU LAN, GLYN? NE OLDU?"

Sesi sakın ama hafif bir yalpalama seziyorum. Onu çok iyi tanıyorum. Ayağım frende ve elim serbest bırakma düğmesinde hazır. Ama hareket edemiyorum. Sanki aniden felç olmuş gibiyim. Korkudan felç oldum. Hâlâ işleyen tek şey zihnim ve sesim. Kafamın içinde korkunç düşünceler var.

'Tina, rahatlamayı ve sakın kalmanı istiyorum. Uzun bir yolculuğun var ve odaklanman gerekiyor. Sadece eve gelmeni istiyorum. Şimdi. Sesinde duygularını kontrol altında tutmak için savaştan birinin sesi var.

Beni öldürüyor.

'Glyn, yapamam, neyin yanlış olduğunu bilmeden eve gidemem. Bir şeyler olduğunu biliyorum. Ne oldu?'

"Lanet olsun, Tina, sorun ne diye mi soruyorsun? Cehennemden fırlamış bir yarasa gibi arabana atlayıp giderken geride bıraktıklarını unuttun mu? Unuttun mu? Bizi unuttun mu? Bak, sadece eve git, lütfen. Tanrım, nasıl tartıştığımıza inanamıyorum. Artık seni tanımıyorum. Sana güvenebileceğimi sanmıştım. Aklından neler geçtiğini bildiğimi sanırdım. Kimsin sen? Howard telefonda Megan'ı arıyordu. Ona bir şey yaptığını söylüyor. Yaptın mı?'

Ne? Hayır! Megan'ı görmedim. Nerede o?'

'Bilmiyoruz ve-'

Kendimi destekliyorum; ne söyleyeceğini zaten bildiğime dair içimde korkunç bir his var. "Ve ne?'

'Sen gittiğinde sanki her şey patladı. Burada her şey çığırından çıktı. Daha fazla konuşmayacağım. Evine git.'

"Bana söylemediğin her neyse onunla başa çıkabileceğim konusunda bana güvenmiyor musun?'

'Bu bir güven meselesi değil, değil mi? Üstesinden gelebilir *misin*? Bunu söylememeliydim. Küçük bir duraklama oldu. "Burada polis vardı. Yine. Seni arıyorlardı ve geri döndüler. Megan onları aradı. Ona saldırdığını ve tehdit ettiğini söylemiş. Onun güvenliği için endişeleniyorlar.

"Megan'a hiçbir şey yapmadım. Bana inanmalısın. Beni tanırsın, Glyn. Kimseye zarar veremem.' Aniden durdum. Bu bir yalan. Deborah'ı incittim. Onu merdivenlerden aşağı ittim. Onu öldürdüm. Onu öldürdüm. Bunu ben yaptım. Ben yaptım. Tina Valentine. Ama Megan'a zarar vermedim. Bunu biliyorum. Yine de emin olabilir miyim? Olabilir miyim? Sanırım emin olabilirim ama yine de kesin olarak nasıl emin olabilirim? Ya başka bir baygınlık geçirdiysem?'

Megan evine zorla girdiğini söyledi. Bir kavga olmuş gibi darmadağın olmuş. Sen olduğunu söyledi. Geçen hafta eve girerken çekilmiş bir fotoğrafın var. Tekrar konuşmadan önce bir sessizlik oldu. "Bak, daha fazla tartışmak istemiyorum. Kafam karıştı. Sadece eve git.'

Küçük bir iç geçirdim. "Glyn ...

"Hayır, başka bir şey söylemeyeceğim. Sadece eve gel. Bunu çözmemiz gerek. Tina'mı geri istiyorum. Seni özlüyorum. Sahip olduklarımızı özlüyorum. Ve şu anda, ben

"Burada sana ihtiyacımız var, bunu
çözmeliyiz. "Bu senin hatan, Glyn.

"Benim hatam!

"Evet," diyorum, "en başta onu işe almamalıydınız. 'Bu senin ya da benim hatam değil. Sen hastasın Tina, yardıma ihtiyacın var' diyor.

Beni affetmeyeceğini biliyordum; affetmesini istedim, eski Glyn affederdi.

El frenini bırakıp arabayı vitesine takıyorum.

Bu bir işkence. Evde korkunç bir sorun olduğunu biliyorum. Ama şimdi bilmek istemiyorum. Glyn haklı. Bana korkunç bir şey söylerse, muhtemelen kaza geçireceğim. Düşüncelerimi dizginlemem gerekecek. Tanrım, bize ne oldu böyle?

"Geri dönmek istiyorum," diyorum. 'Tekrar aynı olmamızı istiyorum. Seni seviyorum. Sana karşı korkunç davrandığımı düşünüyorsan özür dilerim.

"Bunun artık konuyla ilgisi yok.

"Öyle mi? Benim için değil, benim için çok alakalı'.

"Ne söylememi istiyorsun?" diye soruyor, açıkça sinirlenmiş bir şekilde.

"Beni sevdiğini kabul etsen iyi olurdu," diyorum aynı sinirlilikle. 'Ailenizi tehdit eden psikopat bir kadınla nasıl başa çıkılacağına' dair bir el kitabım olduğunu mu sanıyor? Bununla nasıl başa çıkacağımı ben de en az onun kadar bilmiyorum. Sırf kadın olduğum için tüm cevapları bilmem gerektiğini düşünüyor.

"Eve gel, lütfen. Hat kesiliyor ve radyo devreye giriyor. Braitling'den çıkıp eve doğru giderken radyoyu kapatıyorum.

Dindar değilim, hiç değilim ama şu anda yaptığım şey için bağışlanmak istiyorum. Bunu nasıl yapabildim? Bunu asla kabullenemeyeceğimi biliyorum. Bir ailem, kocam ve çocuklarım var. Hapse gireceğim. Annelerini kaybederler. Hayır. Bunu içimde tutacağım. Sonuçta, şimdi ne faydası olacak ki?

Otuz Sekizinci Bölüm

Otomatik pilotta sürüyorum, otoyolda bir kez tuvalet için duruyorum ve bir kahve alıyorum. Bütün gün bir şey yemedim ama aç da değilim. Her şey karmakarışık ve keşfettiklerimden ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum. Otoyolda kilometreleri tüketirken ve evde neler olup bittiğini düşünmekten kendimi alıkoymak için keşfettiklerimin üzerinden geçiyorum.

Deborah Duarte'yi ben öldürdüm.

Megan Pearson, Deborah'ın torunu.

Megan, Deborah'nın vasiyetini babası lehine değiştireceğini söylerken kulak misafiri oldu. Megan'da Deborah'ın babasına ne yapacağını anlattığı bir mektup var.

Megan, Alexander Bamfield'a duyduklarını anlattı ve mektubu gösterdi.

Megan intikam peşinde.

Ne kadar ileri gidecek?

Glyn'e söyledi mi?

Bir mide bulantısı dalgası bana çarptığında midemi sıkıyorum. Odaklanıyorum ve nefes egzersizlerimi yapıyorum. Şişemden küçük yudumlarla su içiyorum, ta ki mide bulantımın geçtiğini hissedene kadar.

Düşünmem gerek.

Yağmur yağmaya başlıyor. Büyük, ağır damlalar ön cama çarpıyor. Sileceklerim sinir bozucu bir şekilde onları uzaklaştırıyor, böylece yolu görebiliyorum. Bir yaz fırtınası. İleride fren lambalarını görüyorum; herkes yavaşlıyor. Ağır bulutlar kalan azıcık ışığı da emiyor.

Kaygan yollar tehlikelidir, güvenli bir şekilde sürmeliyim. Eve gitmem lazım. Nefes egzersizlerim devreye girdikçe biraz sakinleşmeye başlıyorum.

Otoyoldan çıkıyorum, sadece birkaç mil kaldı. Ayağımı yere bastırıyorum ve iri yağmur damlalarının arasından daha iyi görebilmek için öne doğru eğiliyorum, yağmur damlalarının iniş hızı benim hızımla eşleşiyor.

Birdenbire Megan'ın evimde çocuklarımla birlikte olduğu düşüncesi beni dehşete düşürdü. Otoyolda araba kullanırken bu düşüncelere özgürlük tanımamayı başarmıştım ama artık onları zapt edemiyorum. Hücum eden bir boğa sürüsü gibi üzerime geliyorlar ve bir o kadar da yıkıcılar.

Dehşetten tüylerim diken diken oluyor ve aklıma korkunç düşünceler geliyor. Direksiyonu sıkıyorum.

Kırmızı ışıkta frene bastım.

Kırmızı kalıyor. Kırmızı. Kırmızı. "Hadi, hadi, değiş piç kurusu, DEĞİŐ!" diye bağıryorum sanki değiştirebilecekmişim gibi. Korku ve dehşetten mantıksız davranıyorum.

Tam sabrım tükenip ayağımı gaz pedalına bastığım anda işler değişiyor. Yarışıyorum, arabamın devrini maksimuma çıkarırken çığlık atıyorum.

Yoluma çıkarken yavaşlıyorum. Kalbim öfkeyle atıyor. Avularım sıcak ve terli. Direksiyonu sıkıca kavradığım için eklemelerim acıyor.

Telefonum çalıyor, bakıyorum ve bir isim göremiyorum. Meraktan cevap veriyorum; genelde bilinmeyen aramalara cevap vermem.

"Tina, merhaba. Ben Megan.

Frene bastım. Araba duruyor ve ben öne doğru sarsılıyorum. Soğuk bir korku parmağı omurgamdan aşağı akıyor.

Megan. Neredesin? Ne istiyorsun?"

Gölüyor. 'Seni arıyorlar. Polis yani. Sosyal hizmetler de. Glyn seni değil, başka birini arıyor. Beni incittin Tina. Sana bunu sormak istiyorlar, nerede olduğumu biliyor musun? Beni bulabileceğini düşünüyor musun?"

Ne yapmaya çalışıyor bu? Sağlıklı düşünemiyorum. Düşüncelerim kontrolden çıkıyor, görüntüler gözlerimin önünden geçiyor. Deborah. Alexander. Merdivenler. Deborah düşüyor. Aman Tanrım! Matt! Merdivenlerden düştü. Onu bilerek mi itti? Bu benim almam gereken bir mesaj mıydı? Aman Tanrım. Oh Matt.

"Matt nerede?

'Aferin, yasal beynin iyi alışıyor. Bugün hapların etkisi altında değilsin, değil mi?

"Yani, Matt var mı?

Evet, o bende. Ve eminim onu geri istiyorsunuzdur. Tek parça halinde. Sosyal hizmetler ona ne yaptığınızı bilmek istiyor.

Bu konuşma iki şekilde ilerleyebilir; ben sabit tutmaya karar verdim. Söylemek istediklerimi kendime saklamam gerekiyor, en azından şimdilik. Alnımı direksiyona dayayıp ona yapmak istediklerimi içimden lanetliyorum.

"Matt iyi mi?

Gölüyör. "Ailen için çok endişeleniyorsun, Tina. Ses tonunda hoşlanmadığım bir yüzölölük var. Bana annemin en kötü zamanlarını hatırlatıyor. Tam anlamıyla deli. 'Ailenin hiç tanımadığın biri tarafından sırf kendi çıkarları için yok edilmesi gerçekten boktan, değil mi?

Neden bahsettiğini bilmediğimi söyleyerek itiraz etmeye çalışıyorum ama muhtemelen onu daha da kızdıracağımı fark ederek kendimi durduruyorum ve bunun ne anlamı var ki? İkimiz de gerçeği biliyoruz. Büyükannesini öldürdüm ve mirasını aldım. Dolayısıyla, varsayılan olarak, babasını da öldürdüm.

Burnumdan nefes alıp ağzımdan veriyorum.

"Ne bildiğini sandığını bilmiyorum ama yanıliyorsun. Alnımı acıyana kadar direksiyona bastırıyorum. Acı beni merkezde tutuyor.

Megan bir homurtu çıkarır. "Yanlış mı? Hiç sanmıyorum. Ayrıca, ne bildiğini sanıyorsun?"

"Alexander Bamfield ile konuştum.

"Öyle mi? O zaman benim bildiğimi sen de biliyorsun. Sesinde çok fazla dram var. Yüzeyin altında çok fazla kötü niyet var.

"Tek bildiğim bana söyledikleri. Deborah Duarte'nin torunu olduğunu iddia ederek onu görmeye gitmişsin ve onunla benim aramda geçtiği iddia edilen bir konuşmaya kulak misafiri olduğunu söylemişsin.

Bir polis arabası ve ambulans hızla geçip gidiyor, dikkatlerini çekip çekmemeyi düşünüyorum.

"İddiaya göre" mi? Bana hukuki jargon mu kullanıyorsun? İşe yaramaz, biliyorsun. Ayrıca, herkes senin deli olduğunu düşünüyor. Glyn bile. Uzun uzun konuştuk ve onu annen gibi sende de bunama başlangıcı olduğuna ikna ettim. Şimdiden çocuklar için endişelenmeye başladı. Kayınvaliden de benimle aynı fikirde.

Bana karşı olan herkesle aynı fikirde olur, bu haber değil.

'O gün ne duyduğunu nereden biliyorsun? Sen bir çocuktun; yanlış anladın. Yanlış anladın.'

"Yanlış anlamadım. Büyükanneimin babama gönderdiği mektubun bende olduğunu unutuyorsun.' Kahretsin. Alnımı direksiyona birkaç kez çarptım.

'Bilgi güçtür Tina ve tüm güç benim elimde. Herkes bana inanıyor. Gördüğünüz gibi hakkınızda o kadar çok şey biliyorum ki, tüm gücünüzü ele geçirdim. A

Süpermen'in kriptoniti olması gibi. Çok parlak biriydin, bir evin, iki sevimli çocuğun, sana tapan bir kocan ve büyük bir yükselişe geçmek üzere olan bir kariyerin vardı ... ve şimdi hiçbir şeyin yok ... ve benim her şeyim var.

Ben de onun alaycı gülüşüne karşılık verdim. Kendimi kaybetmeyi planlamamıştım. Ama aniden dile getiriyorum, bilinçaltımda bastırdığım tüm kelimeler ortaya dökülüyor. 'Ah, doğru, buna inanıyor musun? Gerçekten Glyn'in beni terk edip seninle birlikte olacağını mı düşünüyorsun? Burada deli sürtüğün sensin Megan, ben değil. Havlıyorsun, kaçıksın, kafayı yemişsin ve benim hayatımı ele geçirebileceğini sanıyorsan hayal görüyorsun. Aramızdaki gerilimin cızırdadığını hissedebiliyorum. Kafamı kaldırdım ve yüzümün ön cama yansıdığını gördüm. Kendimi kontrol etmeye çalışırken ellerim şiddetle titriyor. Yapabilseydim, telefona tırmanır ve onun boğazını koparırdım. Kaltak.

Koltuğumda kayıyorum, gözlerim yansımamda. 'Bak Megan, yüz yüze konuşmamız ve bu konuyu açıklığa kavuşturmamız gerekiyor. Büyükannenin o mektupta söyledikleri tamamen doğru değildi. Telefonun diğer ucunda sessizlik var. Bir an için kapattığını düşünüyorum, sonra nefes alışını duyuyorum. "Bana babana mektup yazdığını ve fikrinin değiştiğini söylediğini anlattı, ama o gün, duyduğunu sandığın şeyi, konuşmanın bir bölümünü kaçırıyorsun. Bana doğru gelen bir bisikletçi görüyorum, sıırıslıklam, bir su birikintisinden geçiyor ve aniden, olağanüstü bir şekilde gidonun üzerinden uçuyor. Yağmur suyuyla dolmuş bir çukura çarpmış olmalı. Buralarda çok yaygın. Gidip yardım etmek istiyorum ama çağrımı kesemiyorum. Ayağa kalkıyor, ön tekerleğine bakıyor ve fevkalade bir şekilde kendini kaybederek bisikletini yere fırlatıyor ve yağmurda hışımla uzaklaşmadan önce güzel bir tekme atıyor.

"Belli ki beni aptal sanıyorsun ve ne söylersen inanacaksın.

Açıkçası, ben de öyle düşündüm. Ama bu çok kolay olurdu.

Birden sesi yükseliyor ve direksiyonumdaki telefonun sesini kısıyorum. Sesi şimdi telaşlı ve tiz. 'Hayır, Tina, hepsini duydum. Senin yüzünden . . .' Sesi titriyor. 'Hayatımı mahvettin, her şeyimi elimden aldın. Ve ben de aynısını sana yapacağım. Buna karma deniyor. Gülüyor. "Karmaya inanıyorsun, değil mi? Bir davayı kazandığında bunu söylemeye bayılıyorsun, değil mi?

"Neredesin, Megan? Söyle bana.' Matt'in onun elinde olduğu gerçeğine katlanamıyorum. Korkacak ve ürkecek. "Bana nerede olduğunu söyle.

'Düşün. Düşün. Düşün Tina, gecenin bu saatinde kimsenin beni aramayı düşünmeyeceği nereye gidebilirim? Tik-tak, tik-tak, zaman

tükeniyor.'

Hızla konuşuyorum, 'Ne için? Zaman neden tükeniyor? Ne demek istiyorsun? Ne planlıyorsun? Bana nerede olduğunu söyle!' Telefonumla boğuşuyorum ve Glyn'e mesaj atıyorum. *Matt seninle mi?*

Hemen bir cevap alıyorum. *Hayır. Neredesin???*

"Nerede olduğumu biliyorsun Tina, gel ve oğlunu kurtar.

"Neden bahsediyorsun sen? Onu kurtarmak mı? Eminim küçük bir çocuğa zarar vermezsiniz. Onun bununla hiçbir ilgisi yok.'

'Küçük çocuk, yaşlı kadın, hepsi aynı, değil mi? Yani, eğer size istediğinizi veriyorsa, o zaman kesinlikle fark etmez, değil mi?

"Ailemi tehdit mi ediyorsun?" "Belki.

Neden gelip görmüyorsun?"

Arabayı döndürüp otoyola geri dönüyorum ve yol boyunca tüm hız sınırlarını aşıyorum. Ayaklarım yere düz basıyor. Trafik ışıklarında durmuyorum. Hız kameralarında ya da kavşaklarda. Sadece sürüyorum. Matt'e ulaşmalıyım. Tanrım, Matt'e zarar verirse onu öldürürüm. Direksiyonu sıkıyorum.

Glyn'den gelen bir telefon var. Onunla konuşmalıyım, Megan'ı kesmeye cesaret edebilir miyim? Yapmalıyım. Kabul tuşuna basıyorum, muhtemelen sinyali kaybettiğimi düşünecektir.

TINA! Neredesin? Seni bizim yolda dururken gördüm. Hangi cehenneme gittin? Çabuk eve dönmelisin.'

Glyn, biliyorum. Matt'in kaybolduğunu biliyorum. Megan'ın elinde olduğunu biliyorum.

Onu geri getireceğim.'

"Sen neden bahsediyorsun?

Onu ofisinde tutuyor. Aklıma gelen tek yer orası. Şimdi oraya gidiyorum. Polisi ara. O deli kaltağın küçük oğlumza zarar vermeye çalıştığını söyle. Hemen yap. Şimdi yap, Glyn, çok geç olmadan. Sana onun deli olduğunu söylemiştim. Sana söyledim ve sen bana inanmadın.'

"Megan ofiste değil. Polis çoktan kontrol etti.'

"Ne! Arabanın kontrolünü kaybettim. Birdenbire otoyolun her tarafına savruluyorum, araba kornaları bangır bangır çalıyor. Frenlere basıldıkça kırmızı arka lambaların parladığını ve çılgın sürücülerin benden kaçınmak için şeritleri aştığını görüyorum. Dönüşe geçmeden önce onu yakalıyorum, sağanak yağmurda saatte seksen mil hızla ölümcül bir silah kullanıyorum. Arka tarafımın çekiş gücünü kaybettiğini hissedebiliyorum. Tekrar frene basmak için kendimi tutuyorum. Bunun yerine, ayağımı gaz pedalından çekip hızımı düşürüyorum ve arabayı

düz bir çizgi. Bir sonraki kavşağın hızla geldiğini görüyorum. Şeritler arasında savrulurken iniyorum, keskin bir dönüşle kavşağı dönüyorum ve otoyola geri dönerek eve doğru ilerliyorum.

Megan tekrar aradı. Cevap veriyorum. 'Oops, yanlış yol mu? Şimdi çözdün mü?'

Bölüm Otuz Dokuz

Yolumuzda ilerlerken buz gibi bir korku seli üzerime çöküyor, hız yapmıyorum ama tam olarak yavaş da gitmiyorum. Yolda kayarak duruyorum ve altın rengi çakıllar uçuşuyor.

Ön kapıya doğru koşuyorum ve çocukların orada olmadığını görüyorum. "Neredeler? Çığlık atıyorum. "Neredeler? Glyn'in ailesi ses tonuma atladı. Annesi mutfak masasında ağlıyordu. Glyn'e doğru koşuyorum. Kolumdan tutup beni mutfaktan dışarı sürüklüyor.

Bodrumun önünde bana bağılıyor, 'Söyle bana? Onlara ne yaptın?'

Omuz silkiyorum. 'Sen neden bahsediyorsun? Sence bende mi? Nasıl? Braitling'deydim. O manyağın elinde ve onlara zarar vermekle tehdit ediyor.'

"Tanrı aşkına, Tina. Megan'da yok. O burada, her zaman buradaydı. Ölümüne üzgün ve endişeli. Biraz uzanıyor.'

Ben iyiyim, Glyn. İçeri girdiğini duydum. Tina, çocuklara ne yaptığını bize anlatmalısın. Korkmuş ve ürkmüş olacaklar. Onları gerçekten incitmek istemezsin.'

Bir şey yapamayacak kadar sersemlemiş durumdayım; herkesin gözlerinin üzerimde olmasının ağırlığı beni dizlerimin üzerine çöktürüyor. Uzuvarını vücudundan ayırmaya hazır bir şekilde ona saldırdım. Glyn beni tutuyor ve bir tarafa çekiyor. 'Tina, bu hiç yardımcı olmuyor. Çocuklar nerede?'

Profilini inceliyorum. Kalbimin hızla attığının ve kontrolden çıkmasını engellemem gerektiğinin farkındayım. Elimi ceketimin cebine daldırıyorum ve özel dedektiften gelen kâğıtları çıkarıyorum. Ondan uzaklaşıyorum ve Dog'un üzerine kayıyorum. "Dog! Aman Tanrım. Matt, Dog olmadan çaresiz kalacak. Çocuklarıma ne yaptın, seni kaltak?" Tekrar ona doğru koşuyorum ama Glyn ikinci kez önümü kesip beni bodruma sürüklüyor.

Odayı tarıyorum, görüşüm de zihnim gibi net, aklımdaki tek düşünce ne pahasına olursa olsun çocuklarımı kurtarmak. Ona doğru ilerlediğimde Glyn beni durduruyor.

Üçümüz daire şeklinde duruyoruz. Odaklanmam lazım. Kontrolümü kaybetmemeliyim. Dudaklarının hafifçe kıvrılması beni neredeyse uçurumun kenarına göndermeye yetiyor. Yumruklarımın sıkıldığının farkındayım. Damarlarıma dolan kanın hazır olduğunu hissedebiliyorum. Devrilme noktasındayım.

Bodrum sessiz. Nefes alışımı duyabiliyorum. Gözleri kocaman. Birbirimizi izliyoruz. Bir sonraki hamlemi bekliyor. Ne olacağını bilmiyorum. Glyn'in beti benzi atmış, bacaklarını açmış, ona atacağım her şeye hazır.

Geriye doğru hareket ediyorum. Parmaklarım bir şişenin boynunu kavıyor. 'Sana verdiğim kağıtları oku. Oku onları,' diye ısrar ediyorum. Elindeki kâğıtlara bakıyor ve onları zarftan çıkarıyor.

Megan bana bakıyor. Göğsüm kabarıyor, kalbim kontrolden çıkıyor. Buradan çıkmam gerekiyor. Kocamın çocuklarıma bir şey yaptığımı düşündüğüne inanamıyorum. Glyn okurken başını sallıyor.

"Çekmecemde bulunan diazepamın kendisine ait olduğunu söyledi mi? Üzerinde isminin bir kısmı var. Sally hastaydı ve ben de çöp kutusunda bir paket müşil buldum. Bir bilişimciyle ilişkisi vardı ve bilgisayarımı nasıl hackleyeceğini o şekilde biliyordu. Tımarhanedeydi. Sinir krizi geçirdi. Beni bulduğunda ofiste işe girmesi için Rachel'a şantaj yapmış. Rachel şirkete başladığından beri onun için beni gözetliyormuş. Rachel annesinin arkadaşıydı ve Rachel sayesinde ben, Ali ve çocuklar hakkında bu kadar çok şey biliyor.

'Oh, hadi ama! Rachel'a nasıl şantaj yapabilir ki?'

"Rachel'ın kocası burada yasadışı olarak bulunuyor. Megan'a söylemiş, o da ona yardım etmezse yetkililere söylemekle tehdit etmiş. Kocası hasta değil, Rachel daha fazla dayanamadı ve Megan o zaman bu iş için geldi. Özel dedektif de bunu öğrendi. Bu yüzden okumanı istedim.

"Bu doğru mu Megan?

Gülüyor, "Tabii ki değil.

'Biri evimize girdi. Sen.' Parmağımla onu işaret ettim. 'Çocuklarımızı uyurken izledin. Matt seni gördü. Matt'in başı belaya girsin diye Laura'nın kurdeleleriyle oynadın. Parmağımı tekrar ona sapladım. "Biz dışarıdayken, güneş şapkamı takarak bahçemizde ve evimizin içinde vals yaptın. Görüldün,' diye bağıriyorum. Hiçbir şey söylemiyor ama gözleri benimkilere kilitlenmiş. "Bu gece beni takip etmek için iPhone'umu Bul'u kullandın, değil mi?

Tüm bu olanları o yaptı. Elindeki kanıta bak, Glyn. Ambalaj bende. Polis kutuda parmak izi bulacaktır. Senin parmak izlerin, benim değil.

Glyn ağırlığını bir bacağından diğerine kaydırıyor. Kafası karışmış görünüyor. "Megan bu doğru mu?" Kağıtları onun önünde sallıyor.

Bir kahkaha atar. "Ne?"

Ona doğru dönüyorum, parmaklarım arkamdaki şişenin boynuna kenetlenmiş. 'Çocuklar nerede, Megan? Onlara ne yaptın? Bak, eğer bize söylersen bu işin peşini bırakırız. Polisi aramayız. Sadece lütfen bize nerede olduklarını söyle. Daha çok küçükler. Çok korkacaklar. Lütfen, lütfen. Bana zarar verdiniz. Kariyerimi mahvettiniz. Bu yeterli değil mi?'

Bana doğru bakıyor. "Sanırım nerede olduklarını biliyorsun

Tina. Glyn kağıtları işaret ediyor. "Burada ne olduğunu inkar etmiyor musun?"

"Ne düşünüyorsun? Megan cevap verir. "Neden karına büyükannemi sormuyorsun? Bir kaşını kaldırır.

"Büyükanneni boş ver, çocuklarım nerede? Glyn konuşmadan ben talep ediyorum.

"Yalan söyleyen tek kişi ben değilim, değil mi Tina?"

'Burada durmuş bana Tina'nın söylediği her şeyin doğru olduğunu mu söylüyorsun? Bütün bunları sen mi planladın?'

Sonunda. Glyn noktaları eşleştirdi.

"Glyn, çocuklar onun evinde olacak. Onun bodrumunda. Oradalar, değil mi?' Onu yolumdan iterek kapıya doğru yürüdüm.

Dönüyor ve yolumu kapatıyor. "Dürüst olalım Tina. Neden Glyn'e büyükanneme ne yaptığını söylemiyorsun?"

"Megan, çocuklar sende mi? Glyn araya giriyor ama ben hala elimde şarap şişesiyle merdivenleri çıkmaya devam ediyorum.

Bir elini önüme atarak yolumu kesiyor ve çıkışı engellemek için öndeki merdivenlerden yukarı çıkıyor.

Glyn'in yüzü değişir. Öfke yüz hatlarını kaplıyor. Bu kadın tarafından ne kadar kandırıldığını anladığını görebiliyorum. Glyn'e ne yaptığımı nasıl söyleyeceğimi hazırlarken Megan'ı inceliyor. Umursadığımdan değil. Buradan çıkıp çocuklarımı kurtarmam gerekiyor ama Glyn çoktan benden önce davranıp Megan'ın kolundan tutuyor ve onu merdivenlerden aşağı çekiyor. Hepimize yalan söyledin. Karımı deli gibi gösterdin, oysa hep sendin ve şimdi de

Çocuklarımı mı kaçırdın? Seni bir otobüsün altına atmalıyım.' Glyn'in sesi öfke doludur. Kadın devrilir ve Glyn'in kollarına düşer.

Yolumdan çekilir çekilmez merdivenleri koşarak çıktım. 'Çocukları almaya gidiyorum. Polis gelene kadar onu burada tutun,' diye bağıriyorum ve arka cebimden cep telefonumu çıkarıp arıyorum.

Megan gülerek, "Onları benim evimde bulacağını sanıyorsa hayal görüyor demektir," diye ekliyor.

Glyn ve ben donup kaldık.

Geri koştum ve ona vurmak için elimi kaldırdım. Glyn beni durduruyor ve bir tarafa itiyor. Megan'ı omuzlarından tutuyor ve sarsıyor. "Bu kadar yeter. Bize nerede olduklarını söyle. Tina'nın sana vurmasına izin vermeyeceğim ama şimdi konuşmazsan suratını dağıtırım. Onu şarap raflarına doğru iter. Birkaç şişe sallanıp düşüyor ve yere çarpıyor. Kırmızı şarap ayaklarımıza dolanıyor.

Yüzü karardı. 'Şimdi ne yapacaksın? Beni dövüp adam yaralamaktan hapse mi gireceksin? Ehliyetini de kaybedeceksin. Hayır, bana bunu yapacağını sanmıyorum, Glyn. Bu senin tarzın değil. Neden Tina'ya beni nasıl öptüğünü, bundan nasıl hoşlandığını ve beni nasıl becermek istediğini anlatmıyorsun?

Dünya dönmeyi bırakıyor. Sanki karnıma yumruk atmış gibi geri çekiliyorum. Glyn'e bakıyorum.

"Yalancı," diye tıslıyor.

Megan kendini toparlıyor. Kontrol tekrar onda. "O da benim kadar deli. Tina'ya büyükanneme ne yaptığını anlatmanı istiyorum." "Bak ne diyeceğim, Glyn. Sen ona öpüğmemizi anlat, o da sana cinayetini anlatsın.

Cevap almak için Glyn'e bakıyorum. Şişe elimden kayıp yer karolarına çarpıyor. Sallanıyorum. Oda da benimle birlikte sallanıyor. Glyn'in boğazının derinliklerinden hayvani bir ses çıkardığını duyuyorum.

"Seni ben öpmedim Megan." diye patlıyor. Sen beni öptün. Üzerime oturdun. Ellerini pantolonumun içine soktun. Sana engel olmaktan başka bir şey yapmadım. Bana bakıyor ama onu okuyamıyorum. Ama ona inanıyorum. Kocama inanıyorum.

"Sana inanıyorum," diyorum fısıltıyla. Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. Megan'a bakıyorum, gözleri kararmış.

Sesimi yükselttim, 'Tanrım, sen de lanet olası büyükannen kadar aşağılıksın. Mirasın bana kalması onun son arzusuydu. O kadın benden her şeyimi aldı,

babamın, annemin akıl sağlığını, evimizi ve hayatımızı. Bize para vererek kefarecini 6demek istedi ve ben de kabul ederek bunu ona bahşettim.

"Büyükanne mi parası için öldürdün," diye bağıır Megan. "Ona ne yaptığını söyle. Seni gördüm. Onu görmeye giden ip atlayan küçük kızdım ama onun yerine seni gördüm. Ne yaptığını gördüm.

'Bu çok berbat bir durum. Sen daha çocuktun, olanları görmek mümkün değil. Gözlerim ondan Glyn'e kaydı. "Benimle konuşmak istediğini duyduğumda büyükanne sini görmeye gitmişim, Vasiyeti değiştirmek istediğini bana hiç söylemedi. Merdivenlerden inerken ayağı halıya takılıp düştüğünde ona yardım etmemi istedi. Düşerken onu tutmak dışında ona elimi bile sürmedim.

'Berbat durumdasın. Gerçeği bile söyleyemiyorsun.' Glyn bana baktı. "Tina?

Ona bakmıyorum. Gözlerimi ondan ayırmıyorum. "Gerçek bu. Ayrıldım çünkü vasiyetinde hak sahibi olarak suçlanmaktan korkuyordum.

Glyn'in kaşları çatılıyor ama ben tereddüt etmiyorum. Elinde kanıt yok ve ben de gerçekte ne olduğunu asla kabul etmeyeceğim.

Megan dudak büker. "Seni yalancı kaltak.

Glyn onu boğazından yakalar. "Yeter!" diye gürlür. "Bize çocukların nerede olduğunu söyle.

"Hayır. Sesi neredeyse sıkılmış gibi. "Ne yaptığını itiraf edene kadar olmaz.

Glyn elini kızın boğazına doluyor ve kafasını bana çeviriyor. Megan kaçmak için kıvranıyor.

'Bize söylemeyecek, Glyn. Bir şeyler yap.' Buna bir an daha katlanamam.

"Polisi ara," diyor Glyn ve Megan'ı oyuğa doğru itiyor. 999'u aradım. Bir ip almak için dönüyor ve bir sonraki an yüzüne kırmızı şarap dökülmüş halde yerde yatıyor. Kadın kafasına bir şişle vurmuş.

Kısa bir süre için birbirimize bakıp durduk. Telefonumu cebime geri koydum. Koşup iyi olup olmadığını kontrol etmek istiyorum ama çocukları bulmam gerektiğini de biliyorum.

Kelimeler ağzımdan çıkıyor ve bunun yanlış bir şey olduğunu biliyorum ama kendime engel olamıyorum.

"Seni bir sebepten dolayı kilitlediler, seni deli sürük. Kendimi bedensiz hissediyorum ve ona saldırıyorum. Şarap raflarına çarptı. Kafası geriye doğru çarparken bana ters ters bakıyor. Şişeler düşüp etrafımızda parçalanıyor. 'Büyükanne'ni ittim. Bunu mu söylememi istiyorsun? Şimdi söyledim işte. Çocuklarımın nerede olduğunu söyle, seni psikopat sürük.' Geri çekildim, ondan uzaklaştım.

İlerliyor, sadece bir adım. Çenem gerildi. Bana ters ters bakıyor. Ben de ona bakıyorum. Glyn'den bir hareket yakalıyorum. Olduğum yerde duruyorum, ondan korkmuyorum.

"Ben *deli* değilim. Parmağını göğsüme sapladı. "Büyükanne'ni öldürerek paçayı kurtarabileceğini düşünüyorsan delisin. Hayal görmüyorum. Ne gördüğümü biliyorum. Bir adım daha ilerledi. Kavgaya etmek üzere olan iki hayvan gibi burun buruna geldik. Burun deliklerim alevlendi. Onunkilerin de aynısını yaptığını görüyorum. Benden daha uzun. Aramıza sessizlik çöküyor. İkimiz de donmuşuz. Diğerinin ilk hamleyi yapmasını bekliyoruz.

Canlanıyorum.

"Mesele şu ki Megan," sesimi alçak tutuyorum. "Ben zaten yaptım.

Beni gafıl avladı ve üzerime atladı. Sola doğru bir adım atıyorum ve onu iterek merdivenleri hızla çıkıyorum. Ayağımı yakaladı ama tekmeleyerek kurtuldum ve tırmandım. Kapıyı çarpıyorum ve sürgüyü çekiyorum.

Evden hızla çıkarken yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. İçeri girmek için anahtarım olmadığını ve kapıyı kıramayacağımı hatırlıyorum.

Mutfağıma döndüğümde, geldiğimde gördüğüm tezgahın çantasını alıyorum. Dışarı koşarken Glyn'in ailesine 'Polisi arayın' diye bağıyorum. "Sakın bodrumu açmayın. Onları arayın ve Glyn'in rehin tutulduğunu söyleyin. Babası hiç soru sormadan hemen ayağa kalkıyor. Ev telefonuna doğru koştuğunu görüyorum.

Telefonumu geri çıkarıyorum ama arama yapamıyorum, çok şiddetli yağmur yağıyor.

Evine vardığımda ön kapının anahtarını kilide soktum ve kapıyı çarparak açtım. Yüzümdeki suyu silip bodrum kapısına doğru koşuyorum. "Laura? Matt? Neredesin?" Boş eve doğru çığlık attım. Öncekiyle aynı kedi çığlık atarak yanımdan geçip ön kapıdan çıktı. Giysilerim sıırılsıklam, üzerime yapıyor. Saçlarımı ellerimle yüzümden uzaklaştırıyorum. 'Laura? Matt? Ben annen. Neredesin?'

Bir an bekledim ve nefesimi tuttum. Kalbim atıyor. Göğsüm kabarıyor. Herhangi bir ses duymak için dinliyorum. Midem bulanıyor, ya onları

öldürdüyse? Bodrum kapısının sürgüsünü geri kaydırıp kapıyı açıyorum.

Karanlık. Misk gibi bir koku beni anında çarpıyor. Işık düğmesini bulmak için elimi iç duvarda gezdiriyorum. Açıyorum ve merdivenlerden aşağı iniyorum. Her iki tarafta da açık alan var. "Laura? Matt? Burada mısın?"

Ampul patlıyor ve karanlığa gömülüyorum. Yavaşça aşağı iniyorum, merdivenden ya da yan taraftan düşmemek için her basamağa karşı ayağımı ölçüyorum. Oturuyorum ve aşağıya doğru inmeye devam ediyorum. O kadar karanlık ki bir şey görmek imkansız. Yavaşça arka cebimden telefonumu çıkarıp el fenerini açıyorum. Bir el ayağımı kavradığında çığlık atıyorum. Telefonum elimden uçuyor, kalan birkaç merdivenden aşağı yuvarlandığını duyuyorum. "Kahretsin.

"Anne?" Küçük bir ses karanlık boşluğu dolduruyor. Kalp atışlarım hızlanıyor.

Matt? Matt mi? Aman Tanrım.' Elini tuttum ve onu sarıp sarmalayarak merdivenlerin geri kalanından aşağı kaydım. "Laura nerede? Elimi yerde gezdirerek telefonumu arıyorum. Buldum. Ekran kararmış ama el feneri hâlâ açık. Ekran kırılmış ve cam parçaları parmağımı kesmiş.

"Orada anne, bacağını incitti.

Bir hareket duydum ve Matt'in elini sıkıca tutarak yanına koştum. "Aman Tanrım, Laura, iyi misin, berbat görünüyorsun. Yüzü solgun ve bacağı garip bir pozisyonda yatıyor. Ona dokundum ve çığlık attı. Birden ağlamaya başladı ve durmadan ağlıyordu. Yanına oturuyorum, onu kucaklıyorum, kollarımın arasına alıyorum. Bunların hepsi benim hatamdı. Benim yüzümden oldu. Dışarıda siren seslerini duyuyorum ve Tanrı'ya şükrediyorum ki her şey bitti.

"Anne, kendimi hasta hissediyorum. Kustum. Megan bizi merdivenlerden aşağı itti.' Kusmuğun keskin kokusu her tarafını sarmış.

Matt'e döndüm. "Yaralandın mı? Sanki havaalanında güvenlikten geçiyormuş gibi üstünü arayarak soruyorum.

"Hayır, Köpek'i kaybettim," diyor ve sesinin kırıldığını duyuyorum. Ağlamaya başladı. 'Köpek'i çöpe attığını söyledi. Onu kurtarmak istiyorum anne. Lütfen? Onu üstüme çekiyorum ve ağlıyorum.

'Köpek iyi, evde. Annesi onu buldu. O güvende. Tıpkı senin gibi, tatlım.'

Bundan sonra yapmak zorunda kalacağım şeyden nefret ediyorum. Derin bir nefes alarak Laura'yı kendime çektim ve sessizce, 'Yardım çağırmaya gitmeliyim, Laura' dedim. Anneciğim

ambulansın gelip sana yardım etmesi gerekiyor. Seni taşıyamam. Burada beklemek zorundasın.'

"Hayır!" diye bağıyor.

Saçlarını okşadım. Uzun sürmez. Sorun yok, Megan polisin elinde. Babası da onunla birlikte. Buraya gelmesine izin vermiyor. Bizim evdeler. Koşarak gidip gelmem sadece beş dakikamı alır. Cesur olup beni bekleyebilir misin?"

"Onları aramak için telefonunu kullan.

"Bak. Ona telefonumu gösterdim. "Tüm uygulamalar gitmiş, ekran kırılmış, çalışan tek şey el feneri. Ona daha fazla zarar veririm diye yerinden kımıldatmak istemiyorum.

"Uzun sürmez. Başının üstünü öperim.

Matt'i kucağıma alıyorum, ışığı önüme tutuyorum ve merdivenlerden yukarı, evin içine ve dışarı çıkıyorum. Dışarıda derin bir nefes alıyorum. Telefonumu cebime koydum ve Matt'e sarıldım. Yağmurun altında koşarak evimize dönerken onu öpüyorum.

Sağlık görevlileri onu benden aldılar ve Glyn'in annesi onunla birlikte ambulansa koştu. "Glyn nerede? diye sordum.

"Polisle birlikte. Tina-' Beni durdurdu ve elini koluma koydu. "Sana inanmadığım için çok özür dilerim.

Bunun için zamanım yok ve açıkçası, yaptığı şey hakkında bok gibi hissetmesi umurumda değil.

Bir sağlık görevlisine Laura'nın nerede olduğunu ve ona ne olduğunu söyledim. Birkaç metre önümde Glyn'i görüyorum. Bana küçük bir gülümseme veriyor ve Matt'in annesinin peşinden ambulansa binişini izliyor. Onun Laura'yı aradığını görüyorum ve gülümsemesi kayboluyor.

Daha kötüsünü düşünmesini engellemek için başımı sallıyorum. Yanına geldiğim de kollarımı beline doladım. "Laura iyi, bacağını kırmış. Sağlık görevlilerine söyledim, şimdi onu almaya gidiyorlar. Ben de onlara yetişeceğim. Sadece iyi olup olmadığını görmek istedim. Başın nasıl?' Başına sarılmış bir bandaj var. Şakağında küçük bir kan lekesi görülüyor.

Tina. Babam bodrumun kapısını açtı. Ona kötü kanamam olduğunu ve tıbbi yardıma ihtiyacım olduğunu söylemiş. O gitti, Tina.'

Başımdaki kanın çekildiğini hissediyorum. Nefesimi düzene sokuyorum. "Hayır. Buna inanmıyorum. Sarsılarak uzaklaştım. "Laura! Tüm gücümle koşuyorum.

Megan'ın evine giden sağlık görevlilerinin yanından geiyorm. "Polisi ara. Onlara Megan'ın burada olduğunu söyle. ACELE EDİN!"

Bir anda n kapıya geri döndüm. Bodruma giden yolu hatırlıyorum. Işıık olmadan, hiçbir Şeye arpmamaya dikkat ederek ilerliyorum. Nerede olduğunu bilmiyorum. Tehlikeli olabilir. Kendimi korumak için herhangi bir silahım olmadığını fark ettim.

Bodrum kapısını açıyorum. Laura'ya seslenmeye cesaret edemedim. Onu korkutmak istemiyorum. Merdivenlerden aşağı bakıyorum. Karanlıkta inmek zorundayım. Gözlerimi kırpıŐtırıyorum. Bodrum hâlâ karanlık. Tanıdık rutubet kokusu beni ikinci kez rahatsız ediyor.

AŞağı inerken her türlü sesi dinliyorum. AŞağı. AŞağı. Dibe ulaŐıyorum ve onun vücudu benimkine çarpınca yere savruluyorum. Yanımda düştüğünü duydum. Kendimi yukarı ekiyorm. Tekrar ayağa kalkıp Laura'ya doğru koşuyorum.

Megan bağırıyor, "Seni kaltak. Ayakkabıları gıcırđıyor.

Laura'ya ulaşmalıyım. ılgınca yönümü buluyorum ve o yöne doğru ilerliyorum. zerine düşmeden önce son anda onu görüyorum. Eğiliyorum, burası o kadar karanlık ki, onu pene kadar ağzının tıklalı olduğunu fark etmiyorum. Yırtıp çıkartıyorum ve sessiz olması için onu susturuyorum. Ağlıyor, gözyaşları yanaklarımı ıslatıyor.

Üst kattan sesler duyuyorum ve polisin bize zamanında ulaŐması için dua ediyorum.

Acele etmezlerse baŐaramayacađız.

Karanlıkta bizi göremiyor ama ayakkabılarını duyabiliyorum. Nerede olduğunu biliyorum.

Sonra her Şey çok çabuk oluyor:

Anında üzerimize geldi. Laura'nın önünde ayağa kalktım. Bana doğru geliyor ve koluma bir Şey saplanıyor. Onu itiyorum. Refleks bir hareketti. Elinde keskin bir Şey vardı. Kolum kanıyor, stmn ıslandığını hissedebiliyorum.

Buradan başka çıkış yolu yok.

Laura'yı dışarı ıkaramayacağım. Onu kızımdan uzaklaŐtırmalıyım.

Gözlerime bir ışık çarpıyor, telefonunun fenerini açmış.

Kalam bir kutuya çarpıyor. Ayağımla hareket ettirmeye çalışıyorum. Onu bir Şekilde Laura'dan uzaklaştırmak için. Çok ağırdı. Ona doğru hamle yapıyorum, itiyorum, itiyorum ve onu yana, merdivene yakın bir yere, Laura'dan uzaklaŐtırana kadar ona doğru itiyorum. Yoldan atlıyor. Merdivene yaklaŐtık.

Merdivenler şimdi. Üst kat sessizleşti. Gittiler mi? Buraya bakmayı düşünmediler mi? Ne tür bir polis bunlar?

'Neyin peşinde olduğunu görebiliyorum. Yavrusunu koruyan anne ayıyı oynuyorsun.' Bana doğru hücum etti.

Ağır kutuyu yuvarlıyorum ve o bileğimi tutup büküyor. Acı dolu bir çığlık attım. Kadın çıldırmış. Ellerim basamaklarda bir şeyler arıyor. Silah olarak kullanabileceğim herhangi bir şey. Bileğimdeki eli daha da bükülüyor. Kendimi kurtarmak için acımasızca sallıyorum, ileri geri pompalıyorum, üçüncü kez ona temas ediyorum ve kutuya doğru düşüyor.

"Bunun içinde ne var biliyor musun?" diyor kendini toparlayarak ve kutunun kapağını açıyor. Bir mektup çıkardı. "Büyükanneimin mektubu, bize vasiyetnameyi değiştireceğini ve babamı tek varisi yapacağını söylüyordu. Mevcut lehtarla -yani sizle- konuşup fikrinin değiştiğini bildirecekti. Ve onu öldürdüğün gün seni onun evinde gördüm, o bunu postalamaya vakit bulamadan önce. Öldüğünde evraklarının arasında buldum. İkimiz de polisin yukarıda bodruma doğru gittiğini biliyoruz.

Elindeki bıçağın parıltısını görüyorum ama o bir bıçak değil, benim gümüş mektup açacağı. Ayağa kalkıyorum, üzerine ağırlık verdiğimde bileğim bükülüyor.

'Artık kimse sana inanmayacak-'

O konuşurken, Glyn'in bodrumun tepesinden adımı çağırdığını duyuyorum. Megan yukarı bakıyor, dikkati dağılmış. Hamlemi yapıyorum, vücut ağırlığımı ona savurmak için eğiliyorum. Mektup açacağı elinden düşüyor. Laura kutunun arkasından belirirken bir çığlık duyuyorum. Mektup açacağını kaptı. Glyn merdivenlerden aşağı koşuyor. Üst katın ışıklarını yakmış ve parıltıları biraz aşağıya kadar ulaşıyor. "Tina, Tina iyi misin? Megan'ın üstünde yatarken onunla boğuşuyorum. Yüzüme yumruk attı. Yuvarlandım. Laura'nın çığlığını duyuyorum, sonra her şey sessizleşiyor. Her şey durgun.

Glyn bize ulaşıyor. El feneri hala açıkken Megan'ın telefonunu altından alıyor ve bize doğru tutuyor.

'Sana zarar verecekti anne. Sana yardım etmek zorundaydım.

Megan kan gölünün içinde yatıyor. Mektup açacağı boynundan dışarı çıkmıştı. Hemen nabzına baktım. Zayıf bir tane var.

Merdivenlerin başında polis belirdi. Glyn onlara olanları anlatıyor ve sonra ikimizi de kollarıyla sarıyor. Megan'ın elinden mektubu alıyorum ve cebime sıkıştırıyorum.

Sağlık görevlileri hepimizi kontrol ediyor, kolum sargılı, derin bir kesik değil ama dikiş atılması gerekecek. Laura ambulanstaki bir yatakta yatıyor, bacağı atelde, Matt de Glyn'in dizine oturmuş Dog'a tutunuyor, biz hastaneye doğru ilerlerken.

Kırkınıc Bölüm

Belki bir gün ona Braitling'de gerçekte neler olduğunu anlatırım. Bir ay önce çocuklarımızın hayatı için savaştı. Artık iyiyiz. En azından şimdilik. Aramızda hâlâ bazı güven sorunları var ama zamanla bunları aşacağımızı düşünüyorum. İkimiz de birbirimiz olmadan olmak istemiyoruz. şirketteki işime geri döndüm ve ortak oldum.

Biri kafanızın içine girdiğinde geride bir şey bırakmaması imkansızdır, tıpkı bilgisayardaki bir virüs gibi. Glyn bana tuzak kurulduğuna inanıyor ve ben de öyle düşünmesini istiyorum.

Deborah'a karşı yaptığım o pervasız hareket neredeyse çocuklarımızı kaybetmemize neden oluyordu. O zamanlar, hakkım olduğunu düşündüğüm şeyi geri almaktan başka bir şey istemiyordum. Ne de olsa babam Deborah'ın kocasıydı ve haklarım gereği mirasa hak kazanmıştım. Ama mesele bundan daha fazlasıydı. Deborah'ın annemle beni tekrar kazıklamasına izin vermemekti. Bizim üzerimizde ikinci kez güç sahibi olmasına izin vermemekti. O zamanlar bunun ne o zaman ne de gelecekte doğuracağı sonuçları düşünmemiştim. Sadece kendimi Vasiyetname'de tutmak için ne yapmam gerekiyorsa onu yapacağımı düşünmüştüm.

Megan daha önce yattığı psikiyatri hastanesine geri dönecek, ancak bu kez tecrit edilmiş durumda.

Ofise gelip sırlardan ve Braitling'den bahsetmeye başladığı gün, anında alarma geçtim. Manchester kütüphanesinden onu araştırdım. Bunu evden ya da ofisten yapacak kadar aptal değilim, her zaman bir ayak izi vardır. Bu ağda insanlar hakkında bilgi edinmek hiç de zor değil. Sosyal medya bir bilgi madeni. Megan Pearson hakkındaki tüm detayları derlediğimde tek yapmam gereken onun harekete geçmesini beklemekti.

Ne yapıp ne yapamayacağımı biliyordum, ben iyi bir avukatım, aptal değilim. Beni takip etmesine izin verdim. Evrak işlerime karışmasına ve evliliğime müdahale etmesine izin verdim. Her zaman kontrol bendeydi. Beni delirttiğini düşünmesine izin verdim ve etrafımdaki herkes buna inandı. Ali konusunda kendimi kötü hissediyorum ama bu gerekli bir ktlkt.

Sanki işgüzar, baloncuk bir beynin beni alt etmesine gerçekten izin verecekmişim gibi. Lütfen. Onu ancak bu şekilde öldürebilir ya da deli olarak hapse attırabilirdim. O zaman kimse hikayesine inanmazdı.

Bu kadar göz alıcı bir şekilde dağılmasaydım Glyn benim gözden düştüğüme asla inanmazdı. Bu yüzden çekmecemde diazepam bulmamın bu konudaki kaderimi belirleyeceğini biliyordum. Annem öldükten sonra uyuşturucu kullandığımı ona söylememiş gibi davrandım. Söylediğimi çok iyi biliyordum. Ama o dönemde uyuşturucu bağımlısı olduğum için o kadar utanıyordum ki bunu ona asla itiraf edemezdim. Daha önce de söylediğim gibi, çok iyi bir hafızası var.

Paketin üzerindeki kısmi isim annemin göbek adıydı. Elizabeth Megan Fisher. Onu suçlamaya yetecek kadar etiket bırakarak yırttım. Ona Megan denmesi inanılmaz bir tesadüftü. Bu benim için kullanamayacağım kadar iyi bir fırsattı. Haplar annemindi. Annem öldüğünde, kutularda ne olduğuna pek dikkat etmeden odasını topladım, bodrumumda saklanıyorlardı. Paketlerin üzerindeki son kullanma tarihleri kontrol edilseydi oyunu ele verirdi sanırım ama kimsenin o kadar yakından bakmayacağına dair kumar oynadım. Ve haklıydım. Bu yüzden onları çekmeceme bıraktım ve Megan'ın duyabileceğini bildiğim kısık bir sesle Sally'ye çok stresli olduğumu ve biraz diazepam alabileceğimi söylemek mükemmeldi. O da bende biraz olduğunu *varsaymıştı*. Dahiceydi. Her zaman söylediğim gibi, iyi bir avukat asla varsayımda bulunmaz - asla.

Belki yeterince cesur olursam, Glyn'e Megan'ı diazepam ile öldürmeyi planladığımı söylerim.

iPhone'umu Bul'un nasıl çalıştığını bilip bilmediğinden emin değildim, bu yüzden Glyn'e bahsettiğimde yanımda olduğundan emin oldum, hatırlamakta sorun yaşadığımı düşünürse beni bu şekilde izleyebilirdi. Braitling'e gittiğimi ve o gece eve dönerken otoyolda nerede olduğumu bu şekilde biliyordu. İşini kolaylaştırdım. Ona kendini asması için yeterli ipi vermek zorundaydım. Telefonunda beni takip ettiğini gösteren bir geçmiş olacağını biliyordum. Polisi deli olanın o olduğuna ikna etmek için ihtiyacım olan her şey.

Ayrıca Sally olmadan ne kadar kayıp olacağımı da söyledim. O da buna kandı ve tahmin edildiği gibi Sally hastalandı. Sally'nin telefon görüşmesi fiyaskosunda beni savunması ve çekmecemdeki diazepamın ona ait olduğunu söylemesi çok hoşuma gitmişti. Onu arayan bendim ama Megan'ı suçlamıştım. Yüzleştığımızda Megan'ın yüzünü hatırlıyorum, nasıl bir oyun oynadığım hakkında hiçbir fikri yoktu. Sanırım o şeylerin gerçekten olduğunu düşünüyordu.

Şans eseri. Gerçekten diazepam kullanan ben miyim? Birisi gerçekten Sally'i aradı mı? Ne göt ama.

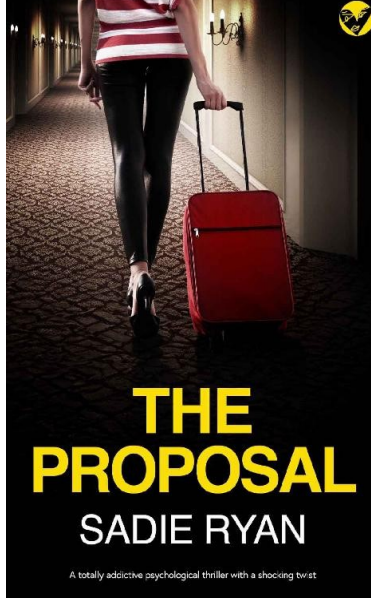
O gece eve geldiğimde onun için hazırdım. Kafası karışmış, dehşete düşmüş anneyi oynadım, ama onun çocuklara gerçekten zarar vermeyeceğini biliyordum - o sadece sıcak havayla doluydu. Zaten onun hakkında yeterli bilgiye sahiptim. İtiraf etmeliyim ki bodrumdan kaçıışı beni şaşırttı. Sanırım o noktada anladı. Kesinlikle, bodrumdaki yüz ifadesinden bunun böyle olduğuna inanmaya hazırdım. Hazır olmadığım şey Laura'nın içeri atlayıp onu boynundan bıçaklamasıydı. Maalesef ana damarı ıskaladı ve aptal sürtük hayatta kaldı. Oh neyse, eğer serbest bırakılırsa uzun bir süre hapiste kalacak.

Bazen bu dünyada en çok sevdiğiniz şeyler tehlikede olduğunda. Onları kurtarmak için ne gerekiyorsa yaparsınız.

SON

Teklifi Okuyun

SEKRETER'i beğendiyseniz, Sadie Ryan'ın yeni psikolojik gerilim romanı **TEKLİF**'i de seveceksiniz.

[İNGİLTERE](#)

www.amazon.co.uk/dp/B0CPM29R8K ABD

www.amazon.com/dp/B0CPM29R8K

İnşa ettiğiniz her şeyi kurtarmak için ne yapardınız?

Kocamı çok seviyorum. Ama bize ne olacak? Bunu ona söyleyemiyorum bile çünkü cevaptan çok korkuyorum.

**Biz hakkında için kaybetmek Her şeyi. Bizimev.
Bizim Şirket. İtibarımız. Kendi hayatlarımız üzerinde hiçbir gücümüz yok.**

Bu yüzden bir yabancıyla tanıştığımda onun söyleyeceklerini dinlemeye hazırım.

"Sana gerçekten yardım etmek istiyorum" diyor, "Şu anda senden istediğim şey, istediğimde bana yoldaşlık etmen.

Ama hayatta hiçbir şey bu kadar basit değildir.

"Bunun sadece ikimizin arasında kalması en iyisi. Ve en iyisi kocanızın bilmemesi. Sanırım nedenini anlıyorsunuzdur.

Elimdeki tek teklif bu. Ve çaresizlik insana komik şeyler yaptırıyor.

Bu yüzden teklifini kabul ediyorum.

Lütfen bu kitabın ilk olarak When He Finds You adıyla yayımlandığını unutmayın.

Teşekkür ederim

Sevgili okuyucu,

Son olarak ve en önemlisi, okuyucularım, *Kapalı Kapılar Ardında*'yı satın aldığınız için teşekkür ederim, umarım Tina'nın hikayesini yazmaktan keyif aldığım kadar okumaktan da keyif alırsınız ve gelecek kitaplarımdan da aynı şekilde keyif alırsınız.

Okuyucuların okumaktan keyif aldıkları kitaplar hakkında ne düşündüklerini duymak her zaman çok güzeldir, satın almak için kitaplara bakarken yorumları okumayı sevdiğimi biliyorum. Bu nedenle, kitabımı okumaktan keyif aldıysanız ve kitabı satın aldığınız platformda veya Goodreads'te bir yorum bırakmaya meyilliyseniz, çok minnettar olurum. Beni Twitter'da @The_SadieRyan adresinden takip edebilir ya da www.sadieryan.co.uk web siteme veya Facebook'a uğrayabilirsiniz. Okurlarımdan haber almak isterim.

Sadie

x

Teşekkür

Bu kitap uzun bir yoldan geldi ve birçok tezahürü oldu. Bir Londra gezisinde, Kensington Sarayı'nın köşesindeki bir kaldırım kafesinde otururken ortaya çıktı. Caddenin karşısındaki rengarenk evlere ve fiyatlarına hayranlıkla bakıyordum. Evlerden birinden yaşlı bir kadın çıktı, onunla konuşmaya başladım ve bana ailesi ve hayat hikayesi hakkında her şeyi anlattı. Aklıma bir fikir geldi ve kafamda farklı senaryolarla oynadıktan sonra *Behind Closed Doors*'u ortaya çıkardım.

Bu bir kurgu eseridir ve hukuk dünyasıyla ilgili bazı yanlışlıklar olabilir, ancak elimden geldiğince araştırdım, bu yüzden herhangi bir şekilde hata yaptıysam beni affedeceğinizi umuyorum.

Bana inanan ve hayallerimi gerçekleştiren yayıncım Ruby Fiction/Choc Lit'e minnettarım. Dostane yaklaşımları ve nezaketleri yayıncılık sürecini çok keyifli hale getirdi.

Aslında editörlüğü seviyorum! Bu da beni editörüne getiriyor, bir mucize ve bir dahi ve çok nazık, çok teşekkür ederim, sizinle çalışmak gerçek bir zevkti.

Kitabımı okuyan ve seven The Tasting Panel okurlarına kocaman bir kucaklaşma ve muazzam bir teşekkür: Dimi E, Elena B, Jenny M, Stacy R, Gillian C, Wendy S, Carol D, Rosie F, Selina D, Carol F, Jenny K, Sharon W ve Shona N. *Behind Closed Doors* hakkında yazdığınız tüm harika sözler için çok teşekkür ederim.

Gerçek dünyanın kitabınızı okuması tuhaf bir duygu. Kafanızın içinde o kadar uzun süre yaşıyorsunuz ki, dünyaya açılmasına izin vermek çocuğunuzun ilk gün okula gitmesi gibi - çok ürkütücü.

Bana karşı bu kadar sabırlı olduğun için teşekkür ederim Stephen, birçok kez taslağımı yazdım ve yeniden yazdım ve sen bana "Bir daha okuyamam!" dedin. Ama yine de okudun. Ne zaman saçmaladığımı fark ettin ve bana "Saçmalıyorsun" dedin. Ya da kadın kahraman 'çok sert, onu yumuşat', sonra 'şimdi çok yumuşak, onu daha sert yap'. O her zaman haklıdır. Ve ben hep dinlerim.

Yazar Hakkında

Sadie Ryan iki yetişkin çocuğu olan İngiliz bir yazardır. Kızı, sevimli kurtarma köpeği ve kedisiyle birlikte İngiltere'nin Kuzey Batısındaki yapraklı Cheshire'da küçük bir köyde yaşamaktadır. Psikolojik gerilim/ev içi kara romanlar yazıyor. Fikirlerini nereden aldığı sorulduğunda, 'Gözlem, ilham ve bir sürü kötü düşünceden' diyor.

Sadie hakkında daha fazla bilgiye buradan ulaşabilirsiniz:

www.twitter.com/The_SadieRyan

www.sadieryan.co.uk

Ucuz Kadın Romanlarını Seviyor musunuz?

Posta listemize katılın ve her hafta çok satan kadın kurgu ve romantizm kitaplarını indirimli fiyatlarla alın!

[Posta listemize katılmak ve indirimli kadın kurgu ve romantizm kitapları almak için buraya tıklayın!](#)

-

Bizi Facebook, Twitter ve Instagram'da takip

edin @choc-lit

Choc Lit Hikayesi

2009 yılında kurulan Choc Lit, kendini kaliteli kadın kurgularından oluşan lezzetli bir seçki yaratmaya adanmış bağımsız, ödüllü bir yayıncıdır.

Yılın Yayınevi ve Yılın Romantik Romanı da dahil olmak üzere 18 ödül kazandık ve sayısız ödül için kısa listeye girdik.

Tüm romanlarımız gerçek okurlar tarafından seçilmektedir. İlk kez kitap yayımlayacak yetenekli yazarların yanı sıra, kitaplarını yeni nesil okurlarla buluşturmayı sevdiğimiz tanınmış yazarları da yayımlamaktan gurur duyuyoruz.

2023 yılında bir Joffe Books şirketi olduk. Çok çeşitli ticari kurgu eserleri yayınlamasıyla tanınan Joffe Books'un kökleri kadın kurgu eserlerine dayanmaktadır. Bugün Birleşik Krallık'taki en büyük bağımsız yayıncılardan biridir.

Sizden haber almayı çok seviyoruz, bu yüzden lütfen kitapla ilgili her konuda bize e-posta gönderin

choc-lit@joffebooks.com

Tüm indirimli yeni ürünlerimizden haberdar olmak istiyorsanız, [buradan](#) [posta listemize katılın](#).

www.choc-lit.com

Sadie Ryan tarafından da

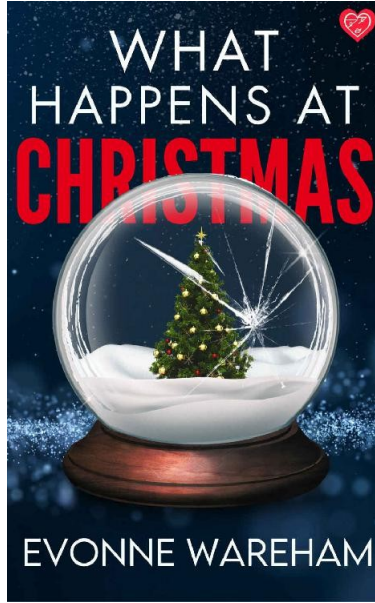
STANDALONES

SEKRETER

TEKLIF

Hoşunuza Gidebilecek Kitaplardan Bir Seçki

NOEL'DE NE OLUR
EVONNE WAREHAM TARAFINDAN

[İNGİLTERE](#)

www.amazon.co.uk/dp/B0CKWCBQBP

ABD www.amazon.com/dp/B0CKWCBQBP

Dikkat etsen iyi olur.

Hevesli **yazar Lori France** yeğenine mükemmel bir Noel hediye etmek istiyor
- Sadece ikisi olsa bile.

Misty Noel arifesinde perileri aramak istediğinde, Lori elbette kabul eder.
İssız bir kulübeye rastladıklarında ormanda gezintinin tadını çıkarmaktadırlar.

Ama görüldüğünden daha az terk edilmiş.

* * *

Çok satan yazar Drew Vitruvius, ıssız bir yerde, buz gibi bir kulübenin duvarına zincirlenmiş olarak uyanır. Hava zifiri karanlıktır ve kaburgalarındaki acıdan dayak yediğini anlar.

Menajeri televizyonda canlı yayında sahte bir kaçırma olayı önermişti. Her reklam iyi reklamdır. Ama tüm bunlar çok gerçekçi geliyor.

Sonra kendisine doğru gelen sesler duyar.

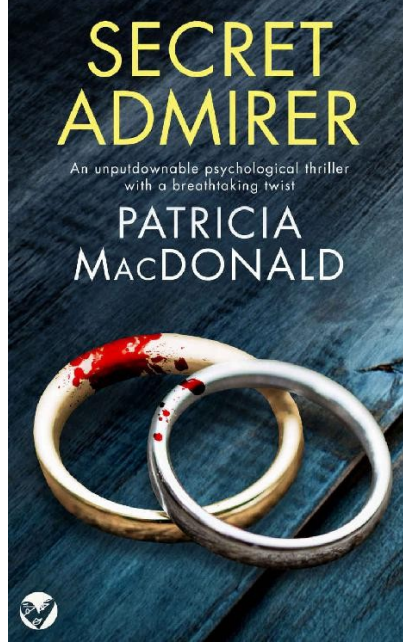
Genç bir kadın ve küçük bir çocuk. Noel şarkıları mı söylüyorlar?

* * *

Lori ve Drew en çılgın koşullarda bir araya gelmişlerdir. Ve birbirlerine hayal edebileceklerinden çok daha fazla ihtiyaçları olabilir.

Ama bu hatırlanacak bir Noel mi yoksa unutulacak bir Noel mi olacak?

GİZLİ YÖNETİCİ
YAZAN PATRICIA MACDONALD

İNGİLTERE

www.amazon.co.uk/dp/B09X1ZC951 ABD

www.amazon.com/dp/B09X1ZC951

Laura'da her şey var.

Sevgi dolu bir koca, beş yaşında bir oğul, gelişen bir kariyer ve sahilde güzel bir ev.

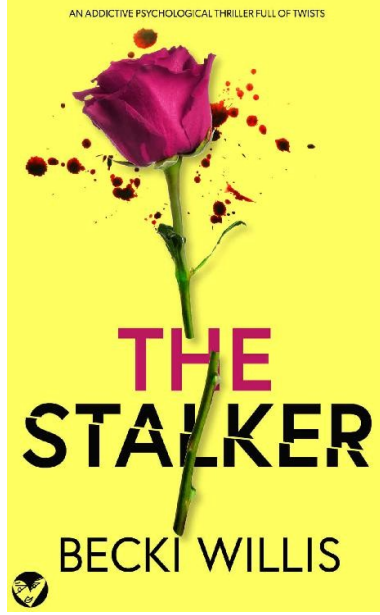
Yılbaşı gecesi. Kar maskeli bir davetsiz misafir, güzelce restore edilmiş Viktorya dönemi evini istila eder. Kadını bayıltır ve kocasını yataklarında vurarak öldürür.

Mükemmel hayatı sona erdi.

Polis onun olanlar hakkında yalan söylediğini düşünüyor. Ve şimdi kocasının cinayetinin baş şüphelisi.

Ama o yapmadıysa, kim yaptı?

HIRSIZ
BECKI WILLIS TARAFINDAN

İNGİLTERE

www.amazon.co.uk/dp/B0CN9PKX3M ABD

www.amazon.com/dp/B0CN9PKX3M

TV şefi Ashli Wilson'ın bir takipçisi var.

Kapısına çocukça bir karalamayla yazılmış bir not yapıştırılmış. Seni izliyorum.

Polis yardım etmez, o da meseleyi kendi ellerine alır ve eski bir polis olan özel dedektif Lange'i tutar.

Ama ona aşık olacağına güvenmiyordu.

Lange, Ashli'nin takipçisi ile bir dizi çözülmemiş cinayet arasındaki bağlantıyı ortaya çıkarır.

Otuz yıl önce Ashli'nin memleketi Richmond, Virginia'da yedi genç kadın öldürüldü ve sakat bırakıldı.

Lange, Ashli'yi güvende tutmak için sahip olduğu her şeyi verecektir. Ama her şeyi yeterli olacak mıdır?

Lütfen bu kitabın Beni Öldürür, Öldürmez'in gözden geçirilmiş bir baskısı olduğunu unutmayın.

KAYINPEDERİN OĞLU
JANE E. JAMES TARAFINDAN

İNGİLTERE

www.amazon.co.uk/dp/B0CKRQ93SB ABD

www.amazon.com/dp/B0CKRQ93SB

Yeni damadıyla yeni tanıştım. Ve o benim eski kocam.

Geldiler. Mutfak penceresinden gelişlerini izliyorum. Hamile kızım ve yeni kocası. Birbirlerini ancak altı aydır tanıyorlar.

Onu sahte olduğunu anladığı sıkı bir gülümsemeyle selamlıyorum.

Luke benim güzel, kırılgan Cerys'im için iyi değil. Onun kalbini kıracak. Bunu biliyorum çünkü **benimle evliyken** benimkini kırmıştı.

Neyin peşinde olduğunu bilmiyorum. Ama öğrenmeyi kendime iş edineceğim.

Beni hafife alma. Kızımı güvende tutmak için her şeyi yaparım.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.